

முப்பாஸ

2015

திருக்குறள் மாநாடு

சிறப்பு மலர்

மேம்போக்கு கல்வித் திட்டம்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

முப்பாஸ

2015

தருக்குறள் ஢ாநாட்டுச் சீறப்பு஢லர்

18, 19, 20 செப்டெ஢்பர் 2015

தொகுப்பாசிரியர்

க.க. உதயகு஢ார்

஢ெய்ப்பொருள் காண்பதிலு

கொழு஢்புத் த஢்ழுச் சங்க஢்

வள்ளுவர் மகாநாட்டை முன்னிட்டு
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தால் வெளியிடப்படும்
'முப்பால் - 2015' என்னும் இந்நூலை
அச்சிட்டு வெளியிட உதவிய
நன்கொடையாளர் நாவலர் நற்பணி மன்றத் தலைவர்
திரு. ந. கருணை ஆனந்தன் அவர்கட்கு
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர்
தமது பாராட்டுக்களையும் நன்றியையும்
தெரிவித்துக் கொள்கின்றனர்.

முப்பால் - 2015

திருக்குறள் மாநாட்டுச் சிறப்புமலர்

வெளியீடு
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
இல. 7, 57வது ஒழுங்கை
கொழும்பு - 06
தொலைபேசி இல. 2363759

அச்சு
குமரன் அச்சகம்
39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06

வாழ்த்துச் செய்தி

"என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே" என்ற திருமூலர் வாக்கிற்கிணங்க தமிழுக்கும் தமிழ்க் கலாசாரப் பண்பாடுகளுக்கும் பெருமை சேர்க்கும் வகையில் திருக் குறளைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டும்; இளைய சந்ததியினர் பொரு ளுணர்ந்து அதைக் கற்க வசதிகள் வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்; பாடசாலை மட்டத்தில் விழிப்புணர்வை ஊட்ட வேண்டும் என்ற வகையில் 2012 ஆம் ஆண்டு திருக்குறள் மாநாட்டைத் திறம்பட நடாத்தி சிறப்புக் கண்டது கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்.

மீண்டும் தமிழ்த் தாய் தலைமைப் பொறுப்பை வழங்கியுள்ள இவ்வேளையில், இம்முறையும் திருக்குறள் மாநாட்டை திருக்குறளின் தொன்மை, உண்மைகளை மிகவும் ஆழமாகவும் சிறப்பாகவும் ஆராயும் மாநாடாக நடாத்தவுள்ளது எமக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய கௌரவமாகக் கருதுகின்றேன். தமிழ்நாட்டு, நம்நாட்டுப் பேராசிரியர்கள், விற்பன்னர்கள், ஆய்வாளர்கள் கலந்து சிறப்பிக்க இருக்கின்றார்கள். சென்றமுறை போன்று இம் முறையும் எமது சங்க ஆட்சிக்குழுவினர் உற்சாகமாக உழைக்கின்றார்கள். அவர்கள் வெற்றியைப் பதிவு செய்வார்கள் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமுமில்லை. ஆண்டு தோறும் திருக்குறள் மாநாடு நடாத்தவேண்டும் என்பதில் நாம் உறுதியாக இருக்கின்றோம்.

வள்ளுவனின் குறளானது, அறம் பொருள் இன்பம் என மூப்பாலைத் தந்து காலத் தின் மூப்பால் உயர்ந்து நிற்கின்றது. நூற்று மூப்பத்து மூன்று அதிகாரங்களில் வாழ்வியல் முறைமைகளையும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும் மனிதவாழ்வில் நாம் கடைப் பிடிக்கவே ண்டிய பண்புகளையும் இன்னா செய்யாமை, கொல்லாமை, ஈகை, புகழ், ஒப்புரவு, தெரிந்து தெளிதல், வினைத் தூய்மை, பிரிவு ஆற்றாமை எனும் பண்புகளையும் கொண்டமைந்தது திருக்குறள். குறள் வாழ்வு வளம் பெருக்கும்; நற்பிரசைகளை உருவாக்கும்; ஞானம்தரும். மனிதருக்காக மனிதன் படைத்தது அற்புதக் குறள். குறள் வழி வாழ்ந்தாரும் உண்டு. குறளாய் வாழ்ந்தவரும் உண்டு.

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்" என பல்வகைச் செழுமையும் சிறப்பும் பொருந்தும் திருக்குறளைப் போற்றி மகிழ்வோம். நம் தமிழுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் குறள் நமக்குப் பெருமை சேர்க்கட்டுமே! குறளின் குரலை உயர்த்துவோம். தமிழின் பெருமையை நிலை நிறுத்துவோம். தமிழ்ச் சங்கத்தினர் அனைவரும் இவ்விழாவின் வெற்றிக்காகப் பங்களிப்பதைக் காணும்போது நெஞ்சம் பூரிப்படைகிறது. ஊர் சேர்ந்து தேர் இழுப்போம். இலக்கை அடைவோம். அறம் வெல்லும்.

"இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்."

நன்றி

12.09.2015

மு.கதிர்காமநாதன்
தலைவர், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

பொதுச் செயலாளரின் வாழ்த்துச் செய்தி

தமிழ் ஒரு செம்மொழி. செழுமை நிறைந்த மொழி. பாரம்பரியமும் பழைமையும் சேர்ந்து பயிலப்படும் புதுமொழி. அம் மொழியின் ஒரு சிறப்பு ஆபரணமே, வள்ளுவரின் திருக்குறள். அது ஓர் அறிவு நூல், அற நூல், ஞானப்பனுவல்.

அன்பு, அறம் என்பவற்றை மட்டுமே குறள் தனது தளங்களாகக் கொண்டிருப்பதால், நாம் எமது மனச்சாட்சியை அதில் தரிசிக்கலாம். மானுடத்தின் செம்மைசால் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாக அதனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். தம் அடையாளத்தைத் தொலைத்துவரும் ஓரினத்தினை மீட்டெடுக்கும் ஆற்றல் வள்ளுவத் துக்கு உண்டு. இளம் தலைமுறை அதன் வழிநின்று சீரிய சமுதாயத்தைக் கட்டமைக்க வேண்டும். வெற்றுச் சழக்கைகளை வேரோடும், வேரடி மண்ணோடும் வெட்டி வீழ்த்த வேண்டும். அச்சமும் மிடிமையும் அகலவேண்டும். தமிழர்தம் அவலவாழ்வு முற்றுப்பெற வேண்டும். மனிதம் பீறிட்டு மலரவேண்டும். இவற்றை அடைய வள்ளுவமே வழித்து ணையாகும்.

தமிழராகிய நாம் ஓர் உயர்ந்த பண்பாட்டின் வழி வந்தவர்கள் என்பதை நிறுவுதற்கு, திருக்குறள் ஒன்றே போதுமான சான்றாகும். வள்ளுவம் என்பது ஒரு செவ்வியல் வாழ்க்கை நெறி என்பதை நமது முன்னோர் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். அதனாற்றான், அதனைக் காலந்தோறும் தமது சொத்தாகப் பேணியும் வந்துள்ளனர். இருந்தும் அதனைப் பாதுகாப்பதுடன் நின்றுவிடாது, நடைமுறை வாழ்வில் பயன்படுத்தவும் வேண்டியது தமிழராகிய நமது கடமையாகும். அத்துடன் எதிர்வரும் நூற்றாண்டுகளுக்கு வள்ளுவத்தை இட்டுச் செல்லும் மாபெரும் கடப்பாடும் எமக்குண்டு.

கட்டுக்கோப்பான வாழ்க்கைக்கான ஒரு கையேடாகத் திகழும் நலனும், அதன் வழி சமூக ஒருமைப்பாட்டை ஏற்படுத்தும் வளமும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றது, வள்ளுவம். “உலகமானிடமே ஓர்குலம், ஓரினம்” என்று உரத்துச் சொல்லும் வள்ளுவத்தை எமது வாழ்க்கையெனும் வழிநடைப் பயணத்தில் துணையாக்கிக் கொள்வோம். எனவே தான், வள்ளுவம் எனும் தனிப்பெரும் சொத்தை, வழிவழியாகக் கையளிக்க வேண்டும் என்ற நோக்குடன் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தினரான நாம் திருக்குறள் விழாவை நடத்துகிறோம். சிறப்பு மலரொன்றையும் வெளியிடுகின்றோம். இம்மலரில் நவீன காலச் சூழலில் குறள் பற்றிய சிந்தனைகளைத் தூண்டவும், அதனையே தமது வாழ்க்கை நெறியாக வகுத்துக் கொள்ளவும் வழிகாட்டுகின்ற ஆக்கங்கள் அடங்குகின்றன.

இம் மலரைச் செம்மையாக வெளிக்கொணர்வதில் அயராது உழைத்த திரு. க.க. உதயகுமார் தலைமையிலான மலர்க் குழுவினரை வாழ்த்தி வணங்குவதில் உவகை யுறுகிறேன்.

12.09.2015

மு. தயாபரன்
பொதுச்செயலாளர்

நிதிச்செயலாளரின் செய்தி

வாழ்வியல் நடைமுறைகளைப் பெரிதும் தாங்கி நிற்பதில் திருக்குறள் எப்பொழுதும் எல்லோராலும் எடுத்தியம்பப்படுகிறது.

இருவரிக் குறள்வழி வாழ்வியல் தத்துவங்களை இலகு நடையில் இயம்பி நிற்பதாலும் அது முதன்மை பெற்று விளங்குகிறது.

எமது இருப்பையும் இன மொழி சார்ந்த அடையாளத்தையும் சுட்டி நிற்பதால் ஒவ்வோர் ஆண்டும் திருக்குறள் மாநாடு நடத்தப்பட வேண்டும் என்பது எமது அவாவாகும். ஆனால் அது பல்வேறு காரணங் களின் தாக்கத் தினால் தடைபட்டுப் போயிற்று.

2012 ஆம் ஆண்டில் வெகுசிறப்பாய் திருக்குறள் மாநாட்டை நடத்தி "முப்பால்" என்ற நூலையும் வெளியிட்டோம். மாணவர் சமுதாயம் உட்பட பல்வேறு பிரிவினரையும் உள்ளடக்கி போட்டிகளையும் சென்ற முறை மேற்கொண்டோம்.

இவ்வாண்டுக்குள் இவ்விழா நடைபெற வேண்டுமென்பதாலும் ஒவ்வோர் ஆண்டும் இவ்விழா தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டும் என்ற முதன்மை நோக்கினாலும் குறுகிய கால இடைவெளிக்குள் சில விடயங்களை நடைமுறைப்படுத்துவது சாத்தியமற்றுப் போயிற்று.

இருப்பினும் எமது பொறுப்பை நிறைவேற்றி ஒவ்வோர் ஆண்டும் "வள்ளுவம்" என்ற வாழ்வியல் புத்தையலை விழாவெடுத்து பறை சாற்றிக் கையளிக்க வழி சமைத்ததையிட்டு மகிழ்வு கொள்கிறோம்.

சிறப்புறும் இவ்விழாவின் மூலம் திருக்குறளின் பெருமையும் வேறுபட்ட பரிமாணங் களும் வெளிப்படும் என்பதிலும் இவ்விரண்டு விழாக்களிலும் ஒரு சிறு அங்கமாய் பங்கு பற்ற வாய்ப்புக் கிடைத்ததையிட்டும் பெருமிதம் கொள்கிறேன்.

செல்வ. திருச்செல்வன்

நிதிச் செயலாளர்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

வள்ளுவர் மகாநாட்டை முன்னிட்டு கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தால் வெளியிடப்படும் முப்பால் 2015 என்னும் இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிட உதவிய நன்கொடையாளர், நாவலர் நற்பணி மன்றத் தலைவர் திரு. கருணை ஆனந்தன் அவர்கட்கு கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் தமது பாராட்டுக்களையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றனர்.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தால் காலத்திற்கு காலம் வள்ளுவர் மகாநாடு மிகச் சிறப்பான முறையில் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. இறுதியாக 2012 இல் மிகப்பெரியதொரு மகாநாட்டை நடாத்தி முப்பால் என்னும் நூலையும் வெளியிட்டு இருந்தது. கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் ஆற்றிவரும் பல்வேறு பணிகளுக்கு இடையே இவ்வகை விழாக்களும் மக்களை விழிப்பூட்டி, களிப்பூட்ட உதவுகின்றன. தமிழும், தமிழ்ச் சமூகமும் உன்னதம் பெற உழைத்த உத்தமர்களை கௌரவிப்பதன் மூலம் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் தன்னை மேலும் வளர்த்துக் கொள்கின்றது.

அந்த வகையில் வள்ளுவரை நினைவு கூர்ந்து, விழா எடுப்பதன் மூலம், அவர்களது சீரிய சிந்தனைகளை இன்றைய இளைய சமுதாயத்திற்குள் எடுத்து செல்வதன் மூலம் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், தனது கொள்கையோடு சரியான பாதையில் தடம் பதித்துச் செல்கின்றது. 1950 களிலேயே வள்ளுவருக்கு விழாக் கண்ட தமிழ்ச்சங்கம், இக்கால கட்டத்திலும் அவரது கருத்துக்களைப் புதிய கோணத்தில் பார்க்கின்றது. இனி வரும் காலங்களிலும் அக்காலத்திற்கு ஏற்ப கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் பணியாற்றும் எனத் திடம் கொள்கின்றது.

அந்த வகையில் இன்று இம்மலரை இவ் விழாவை முன்னிட்டு வெளியிட்டு வைக்கின்றோம். பல்வேறு கால கட்டங்களிலும் அறிஞர் பெருமக்களால் எழுதப்பட்ட சிறந்த கட்டுரைகளை தேர்ந்து இந்நூலை தொகுத்து தந்துள்ளோம்.

இக்கட்டுரைகள் யாவும் பல கோணங்களில் இருந்தும் வள்ளுவம், காலத்தால் அழியாது நிலைத்திருப்பதற்கான காரணத்தை ஆராய்ந்து காண விழைகின்றது. இதேபோன்று வள்ளுவத்தை எதிர்வரும் காலங்களிலும் பல்வேறு தளங்களில் இருந்து ஆராய்ந்து அக்காலகட்டத்தோடு பொருந்தி, இணைத்து கருத்துக்கூறி கொண்டே இருப்பார்கள். அப்போதும் வள்ளுவரின் கருத்துக்கள் புதுமை மிக்கதாய் படிப்பவர்களுக்கு ஊக்கம் ஊட்டிக் கொண்டே இருக்கும்.

இரண்டு அடிக்குறளுக்குள் உலகளாவிய அனைத்து விடயங்களும் அடங்கிக் கிடப்பது போல் இச்சிறிய மலருக்குள்ளும் பல்வேறு பரந்தளவிலான விடயங்கள் அடங்கி கிடக்கின்றது. பரந்துபட்ட நோக்கில் பல்வேறு கட்டுரைகளை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் 1950 களில் இருந்து திருவள்ளுவருக்கு விழா எடுத்து வருகின்றது. பண்டிதர் க.பொ. இரத்தினம் அவர்களது காலத்திலும், தமிழகத்தில் இருந்தும் பல தமிழ் அறிஞர்களை வரவழைத்து விழா எடுத்து இருக்கின்றோம்.

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே
தந்து வான்புகழ் கொண்டது”

தமிழ் நாடு என்கின்றார். பாரதியார் வள்ளுவரைப் பெற்றதால் தமிழகம் பெருமை கொள்வதைப் போன்று, வள்ளுவரைப் போற்றி புகழ்ந்து விழா எடுப்பதால், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் பெருமை கொள்கின்றது.

இம்மலரை, குறுகிய காலத்தில் சிறப்பாக அழகாக அச்சேற்றி மெருகூட்டிய குமரன் அச்சகத்தின் உரிமையாளர் திரு.க.குமரன் அவர்களையும், இம்மலரை வெளியிட பொருளாதார ரீதியில் துணை நின்ற நாவலர் நற்பணி மன்றத் தலைவர் திரு. கருணை ஆனந்தன் அவர்களையும், தமிழ்ச் சங்கம் என்றும் நன்றியுடன் நினைவுகூர்கின்றது.

நன்றி

க.க. உதயகுமார்
பதிப்புத்துறைச் செயலாளர்

சங்க ஒப்புரவாளர் விருது

வள்ளுவரின் வழி தோன்றலாய், வள்ளுவன் காட்டும் வழி நின்று வாழ்பவர்கள் மிகமிக அரிது. அவ் வழி வாழும் ஒரு சிலரில், ஒப்புரவாளராய் வாழ்பவர் உயர்திரு மாணிக்கம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள்.

இரத்தலுக்கே ஈகை-

இரத்தலின்றி உணர்ந்து அறிந்து கொடுத்தல் - ஒப்புரவு

திரு. மாணிக்கம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தானாக உணர்ந்து அறிந்து கொடுக்கும் கொடையாளன். கல்வித் தொண்டு, ஆன்மீகத் தொண்டு, ஊர் தொண்டு என சகல வழிகளிலும் கைகொடுத்து உயர்ந்து நிற்பவர். மக்கள் மனதில் தனியொரு மனிதனாக - தன்னுழைப்பால் பெற்ற வளத்தைக் கொண்டு பிறர் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கின்ற இவரது தொண்டுகளின் அளவு எண்ணில் அடங்காதவை. முத்தாப்பாய் சில:

1. கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் மூன்று மாடிகட்டிடம், மாலதி கலையரங்கம், விளையாட்டரங்கம், ஆரம்ப பாடசாலையில் இரண்டு மாடிக் கட்டிடம் என்பவற்றை அமைத்ததுடன் இராஜபரமேஸ்வர் கட்டிட காணியும் வழங்கி கட்டிடத்தை புனரமைத்தமை.
2. உயரப்புலம் மகா வித்தியாலயத்திற்கு விளையாட்டு மைதானம் உருவாக உதவியமை, திறந்த வெளியரங்கு அமைத்தமை.
3. கொழும்பு பம்பலப்பிட்டி இந்துக்கல்லூரிக்கு மூன்று மாடிக் கட்டிடம் அமைத்தமை.
4. கிளிநொச்சியில் முன்பள்ளிக் கட்டிடம் அமைத்தமை.
5. கொழும்பு இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரிக்கு வகுப்பறை கட்டிடம் அமைத்தமை.
6. கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் மாலதி மண்டபம் அமைத்தமை.
7. கொக்குவில் மஞ்சவனப்பகுதி முருகன் ஆலயத்தில் கல்யாண மண்டபம், முன்பகுதி வளை, நுழைவாயில் என்பவற்றை அமைத்தமை.
8. இணுவில் இந்துக்கல்லூரியில் வகுப்பறைக் கட்டிடம் அமைத்தமை.
9. கொக்குவில் மேற்கு சனசமூக நிலையத்தில் கிராம முன்னேற்ற சங்கம், தாய் சேய் நிலையம் என்பவற்றை அமைத்தமை.

இவ்வளவு சாதனைகளையும் தனி மனிதனாய், தனது சொந்தப் பணத்தில் அமைத்துக் கொடுத்த இந்நன்கொடையாளனை பல வளங்களும் பெற்று சீரோடும் சிறப்போடும் வாழ இவேண்டும் என கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் வாழ்த்துகின்றது. மேலும்,

திரு. மா. சுப்பிரமணியம் அவர்களது

ஒப்புரவான சேவையை மதித்து பாராட்டி

“சங்க ஒப்புரவாளர்”

என்னும் உயரிய விருதினை

20.09.2015 நடைபெறும் வள்ளுவர் மகாநாட்டில் வைத்து

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் வழங்குகின்றது.

ஊருணி நீர்நிறைந்த தற்றே உலகலாம்

பேரறிவாளன் திரு

- க.க. உதயகுமார்

பொருளடக்கம்

வாழ்த்துச் செய்திகள்	iii
பதிப்புரை	vi
சங்க ஒப்புரவாளர் விருது	viii
1. திருவள்ளுவர் காலம்	1
- நா. தங்கவேலன்	
2. திருக்குறளில் நவரசங்கள்	11
- க. குகதாசன்	
3. பொதுமறை	23
- அ.ச. அப்துல் சமது	
4. தேடக்கிடைக்காத செல்வம்	28
- த. சபாரத்தினம்	
5. வள்ளுவர் கண்ட பெண்மை	37
- சி. சிவபாக்கியம்	
6. திருக்குறளும் கீதையும்	43
- சோ. பரமசாமி	
7. வள்ளுவரும் புத்தரின் ஒழுக்க இயலும்	49
- சேவியர் எஸ். தனிநாயக அடிகள்	
8. திருக்குறள் - சமுதாயப் பார்வை	60
- எஸ். இராமகிருஷ்ணன்	
9. திருவள்ளுவர் திருக்குறள்: பாயிர ஆராய்ச்சி	68
- வ.உ. சிதம்பரம்பிள்ளை	
10. திருக்குறளும் தமிழ்ச் சமூகமும்	72
- வீ. அரசு	
11. திருக்குறள் - சில சுவாரஷ்யமான தகவல்கள்	78
12. திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்புகள் - பட்டியல்	79
13. திருக்குறள் பதிப்புகள் - பட்டியல்	82

திருவள்ளுவர் காலம்

நா. தங்கவேலன்

தமிழிலக்கிய ஆசிரியர்களில் சிலருடைய வரலாறுகள் தவிர, ஏனையோருடைய வரலாறுகள் முற்றும் தெரிந்தில. சிலபுலவர்களுக்கு அவர்கள் பாடிய பாட்டுக்களிலிருந்தே சில சொற்றொடர்களை எடுத்துப் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது. வரலாறு நன்கு புலப்படாத புலவர்களுள் திருவள்ளுவரும் ஒருவர். அவருடைய காலம் யாது? அவருடைய குடும்ப வாழ்வு எத்தகையது? அவருடைய நூல் எங்கு, எப்பொழுது, எவர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பட்டது? அவர் எழுதிய வேறு நூல்கள் யாவை? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கெல்லாம் தமிழ் வரலாற்றுலகம் முடிவாக ஒரு விடையுங் கூறியுலாது திகைக்கிறது. பெரும்பாலானவை செவிவழிக் கதைகளின் மூலமாகவே அறியப்படுகின்றன. அக்கதை யாவும் நம்பத்தகுந்தவை என்பதற்கு உறுதியான சான்றுகள் இல்லை. பொதுவாக வள்ளுவரின் காலத்தைக் குறித்துக் கருத்துவேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. அவற்றை இரு பெரும் பிரிவுகளுள் அடக்கலாம்.

வள்ளுவர் நூல் கடைச்சங்க நூல்களுக்கு முற்பட்டது என்பது ஒன்று. மற்றையது கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டது என்பது. இந்த இரு சாராரும் தத்தம் முடிவுகளுக்குப் பல சான்றுகள் தருகின்றனர். பெரும்பாலோருக்கு ஒப்ப முடிந்தது முதல் முடிபேயாகும். இவ்விருதிற்றத்தாரும் வள்ளுவர் நூல் தொல்காப்பியர் நூலுக்குப் பிற்பட்டது என ஒப்புக் கொள்கின்றனர். எனவே வள்ளுவர் காலத்திற்குத் தொல்காப்பியர் காலத்தை மேலெல்லை யாகக் கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியரது காலம் யாது? இதுவும் விவாதத்திற்குரிய தொன்றாகவே இருந்து வருகின்றது. சில ஆராய்ச்சியாளர் தொல்காப்பியம் கடைச்சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட தென்றும், சிலர் பிற்பட்டதென்றும் கூறுவர். முதலில் மேல் எல்லையை வரையறை செய்வது சிறந்ததாதலின் தொல்காப்பியர் காலத்தை நாம் ஆராய்தல் வேண்டும். அறிஞர் சிலர் கருத்துக்கள் வருமாறு:

“தொல்காப்பியர், பாணினி என்ற வடமொழி இலக்கண ஆசிரியருக்கு முந்தியவர்”
“கடைச்சங்கச் சொல் வழக்காறுகள் தொல்காப்பிய விதிகட்கு மாறுபட்டுள்ளன. இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பலின், தொல்காப்பியர் பிற்காலத்தவராயின், அச்சங்கச் சான்றோரின் கூற்றுக்கு மாறாக இலக்கணம் செய்யார். எனவே அச்சங்கத்தார்க்கு முற்பட்டவர் தொல்காப்பியர்.”

“தொல்காப்பியர் விதிகட்கு இன்றுள்ள நூல்களைக் கொண்டு சான்று காட்ட இயலாமை யால், தொல்காப்பியர் இந்நூற்கெல்லாம் முந்தியவரென்று துணிதல் தலையாவது”
“அவர் (தொல்காப்பியர்) காலம் சுமார் கி.மு. 300 எனக்கொள்ளலாம்” “ஆசிரியர்

தொல்காப்பியர் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமெனத் தோன்றுகின்றது."

இன்னும், வடமொழிப் பேராசிரியர், கலைநிதி சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் அவர்களும், இலக்கணக் கொத்து உடையாரும் தொல்காப்பியம் கடைச்சங்க நூல்கட்கு முற்பட்டது என்றே கூறுகின்றனர்.

தொல்காப்பிய விதிகளுக்குச் சங்க நூல்கள் முரண்படுகின்றன என்ற உண்மை ஒன்றே தொல்காப்பியர் அவற்றிற்கு முற்பட்டவர் என்று கூறுவதற்கு மிகச்சிறந்த மறுக்க முடியாத சான்றாகும். எனவே தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. 300 எனக்கொண்டு அதனையே வள்ளுவர் நூலுக்கு மேல் எல்லையாக எடுத்துக்கொள்வோம். இனிக் கீழ் எல்லை வகுக்கப் புகுவோம்.

பொதுவாகக் கால ஆராய்ச்சிக்குக் கல்வெட்டு, அயல் நாட்டு அறிஞர்கள் இங்கு வந்து எழுதிய குறிப்புக்கள், அந்நூலையோ, நூலின் பெயரையோ, நூலாசிரியரின் பெயரையோ எடுத்தாண்ட நூல்களின் காலம் என்பனவும் அகச் சான்றுகளும் பயன்படும். வள்ளுவர் கால ஆராய்ச்சிக்கு முதல் இரண்டும் பயன்படா. எனவே, மூன்றாவது வழியான நூலைப் பெயர் குறித்து எடுத்தாண்ட நூல்களின் காலத்தைக் கண்டு பிடிப்பதன் மூலம் வள்ளுவர் காலக் கீழ் எல்லையைக் காண விழைவோம்.

திருக்குறளைப் பெயர் குறித்து எடுத்தாண்ட பழைய நூல்கள் இரண்டு. ஒன்று, தொகை நூலான புறநானூறு மற்றையது ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான மணிமேகலை. வேறு பல நூல்களும் வள்ளுவர் சொல்லையும் சொற்றொடரையும் எடுத்தாண்டிருப்பினும் இவை இரண்டுமே நூற்பெயரைக் குறித்துக் கருத்தை எடுத்தாண்டவை. முதலில் மணிமேகலையின் மேற்கோளாட்சியைக் கண்டு அதன் காலத்தை உறுதி செய்வோம்.

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்ற அப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்."

இதுவே தண்டமிழாசானான சீத்தலைச் சாத்தனார் திருக்குறளை எடுத்தாண்ட முறை. இதனுள் வள்ளுவர்க்குப் "பொய்யில் புலவன்" எனச் சிறப்புப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இனி மணிமேகலையின் காலம் யாது எனக் காணல் வேண்டும்.

மணிமேகலையைச் சிலப்பதிகாரத்தொடு சேர்த்தே அறிஞர் பேசுவார். சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலைக்கு முற்பட்டதென்பதும், இரண்டும் இணைக் காப்பியம் என்பதும் அறிஞர் பலர்க்கு ஒப்ப முடிந்த உண்மைகளாகும். எனவே இவற்றின் காலத்தை ஆராய்ந்தால், அது மிகவும் பயன்படும்.

கால ஆராய்ச்சி செய்வோர் முதற்கண் மறுக்க முடியாத வரலாற்று உண்மைகட்குச் சிறப்பான இடந்தரல் வேண்டும். சிலப்பதிகாரத்தில் இலங்கை வேந்தன் கயவாகு குறிக்கப்படுகின்றான். இப்பெயருடையோர் இருவர் இருந்தனரென்றும், ஒருவர் கி.பி 2 ஆம் நூற்றாண்டிலும், மற்றொருவர் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்தனர் என்றும்

இலங்கை வரலாறு கூறும். இவருள் முதற்கயவாகு கி.பி. 171 முதல் 193 வரை இருந்தவன் என்று இலங்கைச் சரித்திரம் கூறுகின்றது. மேலும் ஏறத்தாழ இதே காலத்தில் ஆந்திர நாட்டை ஆண்டவனும், சிலப்பதிகாரத்திற் செங்குட்டுவனுக்கு நண்பன் என்று குறிக்கப்பட்ட வனுமாகிய யக்ஞசிரீ சதகர்ணி என்பவன் வாழ்ந்து வந்தான். இவன் கி.பி. 166 முதல் 196 வரை வாழ்ந்தான் என வரலாற்றுப் பேராசிரியர் க.அ.நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கூறுகின்றார். எனவே சிலப்பதிகாரத்தில் குறிக்கப்படும் நூற்றுவர் கன்னர் இச் "சதகர்ணி" அரசன் என்பது பெறப்படும். இவற்றால் சிலப்பதிகார காலம் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு என்பது நன்கு தெளிவுறும். மேலும் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டில் வட இந்தியாவில் இருந்த குப்த மன்னனான சமுத்திரகுப்தன் வென்ற தென்னாட்டு அரசருள் காஞ்சி மன்னன் விட்டுணுகோபன் என்பவன் குறிக்கப்படுகின்றான். எனவே கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் காஞ்சிமாநகரம் பல்லவர் ஆட்சிக்கு உட்படுத்தப்பட்டது என்பது தெளிவாகும். இந்நூற்றாண்டு முதல் கி.பி 900 வரை பல்லவர் ஆட்சி தமிழ்நாட்டில் ஓங்கியிருந்தது. மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் நூல்கள் காஞ்சியைப் பற்றிக் கூறியிருப்பினும் இப்பல்லவர்களைப் பற்றி ஒரு சிறிய குறிப்புக்கூடதரவில்லை. இன்னும் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றின் இருண்ட காலமாகக் கருதப்படும் கி.பி. 300 முதல் கி.பி. 550 வரையில் உள்ள காலத்தில் "களப்பிரர்" என்னும் இனத்தார் தென்னாட்டைத் தம் ஆட்சியுட்படுத்தியிருந்தனர் என்பர் நம் வரலாற்றுப் பேராசிரியர் க.அ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார். இந்தக் களப்பிரரைப் பற்றியும் முன்சொன்ன நூல்களில் யாதொரு குறிப்புங் காணப்படவில்லை. இந்த வரலாற்று உண்மை ஒன்றே அந்நூல்கள் கி.பி. 300க்கு முற்பட்டன என்பதைத் தெள்ளிதின் விளக்கும். எனவே மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் கி.பி. 7 ஆம் 8 ஆம் நூற்றாண்டிலே தோன்றியனவாதல் வேண்டும். என்ற பேராசிரியர் சு. வையாபுரிப்பிள்ளையின் கூற்று ஆதாரமற்றது என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியெனத் தோற்றும். மணிமேகலை, திருக்குறள் அடிகளை அப்படியே எடுத்தாண்டு ஆசிரியரின் பெயரையும் சுட்டுவதால் வள்ளுவர் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவராதல் வேண்டும்.

இனிப் புறநானூற்றில் வள்ளுவர் நூல் எடுத்தாளப் பட்டிருப்பதைக் காண்போம். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர் கிழார் பாடிய பாட்டிலே திருக்குறள் எடுத்தாளப்பட்டு, அதன் சிறப்புப் பெயரும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

"ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயும் உளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்து கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென
அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கணவ"

என்னும் இதன் இறுதி அடிகள்.

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு"

என்ற குறளை நினைவுறுத்தல் காண்க. "எந்நன்றி" என்ற தொடருக்கு ஆலத்தூர் கிழார் விளக்கம் கூறிக் குறட்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றார். மேலும் இக்குறளுக்கு விசேடவுரை எழுதும்பொழுது, பரிமேலழகர் இப்புற நானூற்று அடிகளை உரை நடையில் அமைத்து "பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தலாவது, ஆன்முலையறுத்தலும், மகளிர் கருச் சிதைத்தலும், பார்ப்பார்த் தப்புதலும் முதலிய பாவங்களைச் செய்தல்" என்கின்றார். இப்புறப்பாட்டில் வரும் அறம் என்பது திருக்குறளையே குறிக்கும் என்பது அறிஞர் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த உண்மை. அறம் என்பதை வடமொழியில் உள்ள நீதி நூல்களாகக் கொள்ள முடியாது. அந்நூல்கள் உரைநடையில் அமைந்திருப்பதாலும், பாட்டில் அறம்பாடிற்றே என்று வருவதாலும் உரை நடையில் வந்த கருத்தை பாடிற்றே என்று கூறுதல் பொருந்தாதாகையாலும் திருவள்ளுவருக்கு முன்னர் தமிழிலே தோன்றிய அறநூல்கள் கிடைக்கவில்லை யாதலுமென்க. எனவே புறநானூற்றுக்கு முற்பட்டது திருக்குறள் என்று கொள்ளலாம். தொகைநூல்கள் தொகுக்கப்பட்ட காலம் வேறு; அவை இயற்றப்பட்ட காலம் வேறு. இப்பாட்டை எழுதிய புலவரின் காலத்தை உறுதியாகக் கூறவியலாது. எப்படியாயினும் கடைச்சங்கக் காலத்துக்கு முற்பட்டது திருக்குறள் என்பது தெளிவுறும். இதுவே வள்ளுவர் காலத்தின் கீழ் எல்லையுமாகும். கடைச்சங்கக் காலம் கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டுக்குச் சற்று முன்னும் பின்னுமாக இருக்க வேண்டும் என வையா புரிப்பிள்ளை உட்பட எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். எனவே வள்ளுவர் காலத்தின் கீழ் எல்லை கிறீஸ்துநாதர் பிறப்பதற்கு முன்பு என்று கொள்ளுதல் வேண்டும். அஃதாவது வள்ளுவர் காலம் கி.மு. 1 முதல் கி.மு. 300 வரை ஆகும்.

இந்தக்கால வரையறையே பெரும்பாலான அறிஞர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆயினும் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் தாம் வள்ளுவர் காலம் பற்றி எழுதியுள்ள ஆராய்ச்சிகளில் அவர் காலம் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமென்று கூறியுள்ளார். அவர் ஆராய்ச்சியை ஈண்டு விரிவாக நோக்குவது இன்றியமையாததாகின்றது.

முதலாவது வள்ளுவரது காலத்தை நோக்குவோம். இவராலே கடைச்சங்கம் அழிவுற்றது எனக் கர்ணபரம்பரை வரலாறு கூறும். ஆதலால் கடைச்சங்கத்தில் நூல்கள் தொகுக்கப்பெற்ற காலத்திற்கும் இவர் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவு. இது பிள்ளையவர்களின் முடிபு. முதலாவதாகச் செவிவழிக் கதை எதனையும் தக்கவரலாற்றுச் சான்றில்லாமல் ஏற்றுக் கொள்ளல் முடியாது. இன்று நாட்டின் ஒரு பகுதியில் நடந்த ஒரு சிறு நிகழ்ச்சிக்கு ஒருசில நாள்களில் மற்றொரு பகுதியில் வேறுவிதமாக உருக்கொடுத்துக் கூறப்படுவதைக் காண்கின்றோம். எனவே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட திருவள்ளுவரைப் பற்றி எழுந்த கதைகளின் உண்மையினைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ! கேவலம் ஒரு செவிவழிக்கதையைச் சான்றுகாட்டி, வள்ளுவர் காலத்தைப் பின்னே தள்ளுவதென்பது ஆராயும் மனப்பான்மையுடையோரால் கொள்ளத்தகுவதன்றாம். செவிவழிக்கதை அவ்வாறு இருந்தாலும் அதனால் வள்ளுவர் காலம் தெளிவு அடைவ தெப்படி? இப்படி

செவிவழிக் கதைகளைப் போதிய சான்றுகளாகக் கொண்டால், கல்வெட்டு முதலிய வேறு சான்றுகள் எதற்கு? ஆகவே, பிள்ளையவர்கள் உண்மையான காலத்தை ஊன்றி நோக்க வில்லை என்பதும், யாதோவொரு செவிவழிக் கதையை நம்பி அதற்கு ஆதரவாகச் சில சான்றுகளைத் தேடித் தொகுத்திருக்கின்றார் என்பதும் புலனாகின்றது. எனவே அவர் வள்ளுவர் காலத்தை ஆராய எடுத்துக்கொண்ட அடிப்படைக் கருத்தே பொருத்தமில்லா திருத்தல் காண்க.

செவிவழிக் கதைச் சான்றாக எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்வது ஒருபுறமிருக்க அக்கதையிலாவது உண்மைப்பொருள் இருக்கின்றதா என அப்பேராசிரியர் நோக்கினாரில்லை. உலகத்துக்கே நூல் அளித்த பெருமையுடைய வள்ளுவனாரால் தமிழ்நாட்டின் தவப்பயனாகப் பிறந்த ஒருவரால் அத்தமிழ்நாட்டிலேயே மிகச்சிறந்த அறிஞர் பெருமக்கள் கூடியிருந்த சங்கம் அழிவுற்றது என்பதைத் தமிழுணர்ந்த மழலைப்பிள்ளை தானும் ஒப்புக்கொள்ளுமா? கடைச்சங்கம் வள்ளுவரால் அழிந்ததெனின் அக்கடைச் சங்கப் புலவர்களெனக் கருதப் படுவோர் பாடிய பாடல்களையுடையதெனக் கூறப்படும் திருவள்ளுவமாலையின் உண்மையியல்பு யாதோ? இப்பேராசிரியரோ தம்முரையின் பிற்பகுதியில் உக்கிரப் பெருவழுதி வள்ளுவரைப் புகழ்ந்து பாடியதாகவும் கூறியுள்ளார். அவர் பெருவழுதியின் காலத்தையும் 5ஆம் நூற்றாண்டாகக் கற்பனை செய்து காட்டுகின்றார். வள்ளுவர் உக்கிரப் பெருவழுதியின் காலத்தவர் என்று பிற்காலத்தவர் கருதக்கூடிய அளவில் இருவரும் நெருங்கிய காலத்தினராய் இருந்தனர் என்று கொள்வதில் தவறொன்றும் இல்லை. இது பேராசியரின் கூற்று. ஏனைய சங்கப் புலவர்களும் வள்ளுவரைப் பாடியிருப்பதால் இவர் கருத்துப்படி வள்ளுவர் அப்புலவர்களின் காலத்தவர் என்று ஏன் கூறல் கூடாது? மேலும் ஒருவரை இன்னொருவர் பாடினார் என்ற அளவில் இருவரும் ஒரு காலத்தவராகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று வரைந்து கூறல் பெருங்குற்றமாகும். வள்ளுவரால் அச்சங்கம் அழிவுற்றதாயின், அச்சங்க நூல்களுக்குள்ளே எங்கனம் வள்ளுவர் கருத்துக்கள் புகுந்தன? மேலும் உள்ளதை உள்ளவாறே அறியும் தெள்ளிய அறிவினரை உடையதன்றோ தமிழ்ச்சங்கம்!! அத்தகைய சங்கம் அறிவுப் பழமாகிய திருவள்ளுவரால் அழிவுற்றதென்று கூறல் வள்ளுவருக்கே இழுக்குண்டாக்குவதாகும். அதை உண்மை என்று நம்பி ஆராய்ச்சி செய்தல் பொருத்தமான ஆராய்ச்சியாகாது.

வள்ளுவர் நூலிலே வடசொற்கள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. அச்சொற்கள் சில சங்கச் செய்யுள்களில் இல்லாதவை. எனவே வள்ளுவர் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் எனத் துணிகின்றார் பிள்ளையவர்கள். முதலாவதாக இவர் கூறும் சொற்கள் யாவும் வட சொற்களா என்பது அறிஞர்களால் முடிவு செய்யப்படல் வேண்டும். இரண்டாவதாக இன்று காணப்படுகின்ற செய்யுள்கள் யாவும் கடைச்சங்க காலத்திலேயே இயற்றப் பட்டவை என்பதும் நன்கு உறுதிப்படுத்தப்படல் வேண்டும். பிள்ளையவர்கள் ஆராய்ச்சிப்படி தொகை நூல்கள் தொகுக்கப்பட்ட காலம் 5ஆம் நூற்றாண்டு எனக்கொண்டால் முதலாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் வாழ்ந்த புலவர் பாடிய பாட்டுக்கள் முழுவதும் தொகுக்கப்பட்டன என உறுதியாகக் கூற இயலுமா? இடைப்பட்ட காலத்தில் எத்துணையோ சொற்கள்

வழங்கியிருக்கலாம் என்று கூறுவோரைத் தடுத்தல் முடியுமா? மூன்றாவதாகப் புலவர்கள் வழங்காத சொற்கள் யாவும் மக்களால் வழங்கப்படாதன எனக் கூறல் முடியுமா? ஏனைய புலவர்களில் வள்ளுவர் தாம் பிற்பட்டவர் என்று கொள்ளலாமோ? வள்ளுவர் காலத்தில் அச்சொற்கள் இருந்தன. அவை பின்னர் வழக்கொழிந்தன என்று கொள்வதற்குத் தடையாது? நான்காவதாக இன்று நாம் காணும் உருவத்திலேதான் வள்ளுவர் நூல் எழுதினார் என்று கொள்வதெப்படி? இடையில் ஏடுமுதுவோர் தங்களுக்குப் பழக்கமான சொற்களைக் குறளில் அமைத்திருந்தல் கூடாதா? எனவே, சொல்லாராய்ச்சி மட்டுங்கொண்டு வள்ளுவர் காலத்தை ஆராய்வது அறிஞர் செயலன்று என்பது பெறப்படும்.

'இரப்பன்', 'உள்ளுவன்' என்ற சொற்கள் அன் னறாக உடையவை. இவைசங்க கால வழக்குகளால் என்பதும் அவர் ஊகம். இச்சொற்கள் திருக்குறளில் வருகின்றன. 'உரைத்தனன் யான்' என்று தன்மை ஒருமை எதிர்காலம் பற்றி புறநானூற்றில் வருகின்றதே! எனவே புறநானூற்றுப் பாடல்களும் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியனவாகிவிடுமோ? மேலும் இளம்பூரணர் 'இப்பொழுது இதனை உண்பன், தின்பன் என அன்னீறாக வழங்குப' என்று எழுதியிருப்பதைப் பிள்ளையவர்கள் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். இதை வைத்துக் கொண்டு வள்ளுவரும் இளம்பூரணருக்குச் சிறிது முற்பட்டவர் எனக்கொள்ளலாமே! மேலும் இரப்பன், உள்ளுவன் என்ற சொற்கள் ஏன் இரப்பல், உள்ளுவல் என இருந்திருக்கக் கூடாது? இவ்வாறு 'அல்' 'அன்' னாகாத் திரிதல் இயல்பன்றோ? 'ஒருவந்தம்' சொல்லுக்கு இவர் பரிமேலழகரின் பொருளை மட்டுங்கொண்டு ஒருதலைப்பட்ட ஆராய்ச்சி நிகழ்த்துகின்றார். பரிமேலழகரோவெனில் இச்சொல் வரும் இருவேறு இடங்களிலும் இரு வேறு பொருள் கூறிச் செல்கிறார். அவர் கூறும் பொருள்கள் பொருத்தமானவையல்ல. 'ஒருவந்தம் ஒருதலை, ஏகாந்தம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவி' என்கிறார் அவர். ஒருதலை என்பதற்கும் ஏகாந்தம் என்பதற்குத் தொடர்பு உண்டா? வேறோரிடத்தில் இச்சொல்லுக்கு 'நிலைபெற்ற' என்று அவர் பொருள் கூறுகின்றார். ஆனால் இந்த ஈரிடங்களிலும் காளிங்கர் பெருஞ்செல்வம் என்றே பொருள் கூறுகின்றார். இவற்றையெல்லாம் ஆராயாது பரிமேலழகர் கூறியதே பெருவாக்கு எனக்கொண்டு சான்று கோடல் நன்றா? அப்படியாயின் நச்சி னார்க்கினியார் கூற்றினைத்தள்ளாது புறநானூறு முதலிய சங்க நூல்கட்கு முற்பட்டது தொல்காப்பியம் என்றுங் கொள்ளல் வேண்டுமன்றோ? வழி வழியாக வரும் இலக்கிய இலக்கண மேற்கோள் வரலாற்றுச் சான்றுகளையெல்லாங் காற்றில் பறக்கவிட்டுக் கேவலம் செவி வழிக்கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பொருத்தமில்லாத சொல்லாராய்ச்சியி லீடுபட்டு வள்ளுவர் காலத்தை அறுதியிடல் அறிஞர் கடனாமோ? மேலும் அமரர், ஆவுதி, கணம், கரகம், கவுரியர், புதம், வேதம் முதலிய வட சொற்கள் புறநானூற்றிலும் இந்திரர், அமிழ்தம் போன்ற சொற்றொடரும் ஒரு திசை நாற்றிசை, சடதிசை எனக்கலவைச் சொற்றொடரும் பாசி, ஊசி போன்ற பாகதங்களும், சடை, தவசியர், கம்மியர், சதுக்கம் யாமம் என்பனவும் நற்றிணையிலும் வருதல் காண்க. தொல்காப்பியர் குறிப்பு வினைகளை எடுத்துரைக்கும் பொழுது 'உண்டு' என்னுஞ் சொல் கூறப்படவில்லை. ஆனால் அத்தொல்காப்பியரோ 'இடனுமாருண்டே' எனக் கூறுகின்றாரே. இதற்குப் பிள்ளையவர்கள் என்ன அனுமதி கூறமுடியும்?

“வடமொழிச் சொற்களையே யன்றி வடமொழிக் கருத்துக்களையும் வள்ளுவர் எடுத்தாண்டுள்ளார்.” எனவே அவ்வடமொழி நூல்களுக்குப் பின் வள்ளுவர் நூல் தோன்றியிருந்தல் வேண்டும் என்பது பிள்ளையவர்கள் வாதம். ஏன் வள்ளுவர் நூற்கருத்தை அந்நூல்கள் எடுத்தாளுவதாகக் கொண்டு அந்நூல்கள் குறளுக்குப் பிற்பட்டன என்று கூறக்கூடாது? பிள்ளையவர்கள் தம் ஆராய்ச்சிப் புலமையால் இந்த வழியையும் நோக்கியிருக்க வேண்டுமன்றோ? மேலும் பல நூல்களில் வரும் கருத்துக்கள் ஒன்றுபடுவதைக் காரணமாகக் கொண்டு அவற்றுள் ஒற்றுமை காண்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? மேலும் இவர் எடுத்துக் கொண்ட வடநூல்களின் காலமே இன்னும் உறுதியாக நிச்சயிக்கப்படவில்லை. அன்றியும் அவற்றைத் திருவள்ளுவர் கற்றார் என்பதற்கு அவர்நூலில் காணப்படும் கருத்து ஒற்றுமை மட்டும் போதிய சான்றாகாது. மனுவுக்கும் வள்ளுவர்க்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் கற்றவர் நன்கறிவர். மனுநீதி என்பது ஒரு பிரிவினர் தமக்கு உண்டாக்கிய சட்டதிட்டங்களைக் கொண்டது. அதனை உலகப் பொதுமறையாகிய திருக்குறளொடு ஒப்பிடுவது அறிவுடமையாகாது. வள்ளுவர் தாம்கற்ற கலைப்புலமையளவில் நின்று நூல் செய்யவில்லை. கலைப்புலமை கடந்த இயற்கைப் புலமையில் முகிழ்த்த கருத்துக்களே அவை. எனவே திருவள்ளுவர் கூறும் கருத்துக்கள் வடநூல்களிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டவை எனக்கூறுவது குற்றமாகும். வேறு வகையான வரலாற்றுச் சான்றுகளால் வள்ளுவர் நூல் இந்நூல்கட்குப் பிற்பட்டதென உறுதிப்படுத்தப்பட்டால் தான் அவற்றிற் கிடையேயுள்ள தொடர்புகளைப்பற்றிச் சிந்திக்க முயலவேண்டும். இவ்வாறு பிள்ளையவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட சான்றுகளோ ஆதாரமற்றவையாகவும், ஐயத்திற்கிடமானவையாகவும் இருப்பதால் அவற்றைக் கொண்டு வள்ளுவர் காலத்தை அறுதியிட முயல்வது பொருத்த முடையதன்று. ஆராய்வாளர்கள் சாதி, இன, மொழி வெறி இல்லாதவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். தமிழ்மொழியிற் காணப்படும் கருத்துக்கள் எல்லாம் வடமொழியிலிருந்து வந்தவை என இடைக்காலத்திற் பரவிய தவறான கொள்கையை நம் பிள்ளையவர்கள் நம்பி ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார்கள்.

“வள்ளுவர் காமத்துப்பால் வாத்தியாயனரின் காமசூத்திரத்தைப் பின்பற்றியது” என்ற பரிமேலழகர் கூற்றை வைத்துக்கொண்டு வள்ளுவர் காலம் வாத்தியாயனர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டதென்று கூறுகின்றார் பிள்ளையவர்கள். காமசூத்திரத்தின் காலம் கி.பி. 400 எனவே வள்ளுவரும் அக்காலத்திற்குப் பிற்பட்டுத்தான் தோன்றியிருக்கவேண்டும். வாத்தியாயனர் காமசூத்திரத்தை ஒருமுறை படித்தவர்கள் கூட அவரையும் வள்ளுவரையும் ஒப்பிட்டுத் துணியமாட்டார்கள். வடநூலார் இவ்வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துக்களும், தமிழர் கருத்துக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்குமுள்ள வேறுபாடுண்டு. உதாரணமாக ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த கனிக புத்திரர் என்ற வடமொழிப் புலவர் சில காரணங்களுக்காகப் பொது மகளிர், வைப்பாட்டி, மாற்றான் மனைவி இவர்களைச் சம்போகிக்கலாம் என விதிவிலக்கு அளிக்கிறார். “மாற்றான் மனையியைப் போகிப்பது மகாபாவமெனினும் அவளை முன்னமே பலர் போகித்திருப்பதாக அறிந்தால் அவளைப் போகிக்கலாம். கணவனையிழந்த விதவைகளைப் போகிக்கலாம். மாற்றான் தன் மனைவியைக் கற்பழித்துப் போகித்திருந்தால், அம்மனைவியின் கணவன் பழிக்குப்பழிவாங்க

கற்பழித்தவனது மனைவியைப் போகிக்கலாம். பகைவனை வெல்ல அவன் மனைவியைக் கைக்குள் போட்டுக் கொள்ளலாம்."

வாத்தியாயனர் கூறும் பொருள்களைப் பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கூறுகின்றார். அறம், பொருள், இன்பப்பேறு - காமநுகர்வார் அறியவேண்டும் கலைகள் - காமப்பண்பாட்டில் மிக்க நாகரிக வாழ்க்கை - தலைவர், தோழர், வாயில்கள் என்ற இவர்கள் இயல்பு - காம அன்பு - அணைத்தல் - முத்தமிடல் - நகக்குறி - பற்குறி - பல நாட்டுப்பெண்கள் இயல்பு - தைவரரல் - புள் ஒலி முதலிய எழுப்பல் - முதற்கட்டம் - புணர்ச்சி - அதற்கேற்ற தக்கநிலை - பல வகைக்கூட்டங்கள் - இளைஞர் ஏமாறாநிலை - காதலியிடம் நம்பிக்கையை விளைவித்தல் - செயல்வழியும் அறிகுறிகள் வழியும் காதலைப் புலப்படுத்திக் காதலைத் தூண்டல் - வசியமுறை - மணவகைகள் - பத்தினிப் பெண்டிர் வாழ்க்கைமுறை - பிரிவில் வாழும் நிலை - மூத்தாள், இளையாள் அல்லது கைம்பெண்ணனும் மணமகள், காதலன் கடிந்த மனைவி, அரசர்தம் அந்தப்புரத்துப் பெண்கள், பல மனைவியரின் மணாளன் என்ற இவர்களது நடைமுறை - தன் மனைவி, பிறன் மனைவி, பொது மகளிர் என்பவரிடம் பெறும் இன்பம் - இன்பம் பெறும் முறை - ஆடவர் காதலைப் பெண்கள் வெறுப்பதன் காரணம் - காதலை விளைவிக்கும் கலை - பெண் மன ஆராய்ச்சி - கூட்டி வைப்பாளனின் தொண்டு - பொதுவில் உபதேசங்கள் - ஒப்பனை - மன அடக்கம் - காம மருந்துகள்.

வள்ளுவர் காமத்துப் பாலிற் கூறியுள்ள பொருள்கள் இவற்றிற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவையாயுள்ளன. "தகையணங்குறுத்தல் - குறிப்பறிதல் - புணர்ச்சி மகிழ்தல் - நலம்புனைந்துரைத்தல் - காதற்சிறப்புரைத்தல் - நாணுத்துறவுரைத்தல் - அலரறிவுறுத்தல் - பிரிவாற்றாமை - படர்மெலிந்திருத்தல் இரங்கல் - கண்விதுப் பழிதல் - பசப்புறு பருவரல் - தனிப்படர் - மிகுதி - நினைந்தவர் புலம்பல் - கனவுநிலை உரைத்தல் - பொழுதுகண் டிரங்கல் - உறுப்பு நலன் அழிதல் - நெஞ்சோடு கிளத்தல் - நிறை அழிதல் - அவர்வயின் விதும்பல் - குறிப் பறிவுறுத்தல் - புணர்ச்சி விதும்பல் - நெஞ்சோடு புலத்தல் - புலவி - புலவி நுணுக்கம் - ஊடலுவகை" என இவ்வாறு வள்ளுவர் தம் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இரண்டினையும் நன்குணர்ந்த சான்றோர் இரண்டிற்கும் ஒற்றுமை இருக்கிறது என்று ஒருபோதும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார். யாதோ ஒரு மூலையிலுள்ள காமசூத்திரக் கருத்துக்கும் யாதோ ஒரு பகுதியிலுள்ள குறளின் இரண்டடிக்கும் ஒற்றுமை கண்டு வள்ளுவர் வாத்யாயனாருக்குப் பிற்பட்டவர் என்று கொள்ளுவது உண்மையான வரலாற்று ஆசிரியர் செயலாகாது.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டவை. எனவே பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாக வைத்து எண்ணப்படும் திருக்குறளும் சங்க நூலிற்குப் பிற்பட்டதெனப் பிள்ளையவர்கள் துணிகின்றார்கள். கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் எந்த அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டன? கருத்தொற்றுமை பற்றியன்றோ அவை தொகுக்கப்பட்டன. மேற்கணக்கு நூல்களையும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களையும் வரையறை செய்தது யார்? அவர் காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவ்வரையறை செய்திருப்பதாகப்

பிள்ளையவர்கள் கொள்வது எற்றுக்கு? நச்சினார்க்கினியவரும் பேராசிரியரும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களை இயற்றியவர்களைப் பிற்சான்றோர் எனக்குறிப்பிடுகின்றார்கள். பெரும்பான்மையோர் பிற்காலத்தவராதலால் அவ்வாறு கூறியிருக்கக்கூடும்.

இனிக் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்ற அளவில் அவை சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்டவை எனில் மேற்கணக்கு நூல்களான எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் சங்க காலத்திற்குரியவை என்கொள்ளவேண்டுமல்லவா? அங்ஙனமாயின் அந்த எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றான பரிபாடல் மட்டும் 6ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியதாதல் எவ்வாறு? பிள்ளையவர்கள் வேறோர் ஆராய்ச்சியில் கூறியிருக்கின்றார்கள். மேலும் இறையனார் களவியலுரையில் கடைச் சங்க நூல்களாகக் குறிக்கப்படுவனவற்றுள்ளே கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் காணப்படவில்லை. எனவே கடைச்சங்க காலத்திற்கும் பிற்பட்டவை அவை என முடிவு கட்டுகின்றார்கள் பிள்ளையவர்கள். அப்படியாயின் இறையனார் களவியலிற் குறிக்கப்பட்ட பரிபாடலின் காலம் ஏன் 6ஆம் நூற்றாண்டாதல் வேண்டும்? மேலும் இறையனார் களவியலுரை எழுத்துருவை அடைவதற்கு முன் பலதலைமுறைகளாகச் செவிவழி வந்துள்ளது. இதனால் எத்தனையோ செய்திகள் விடப்பட்டுஞ் சேர்க்கப்பட்டுமிருக்கலாம். எதனவே வள்ளுவர் காலத்தை ஆராய்வதற்கு இறையனார் களவியலுரை ஆதாரமாக அமையாது. ஆகையால் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றான திருக்குறள் சங்க நூல்களுக்குப் பிற்பட்டதென்ற கொள்கையும் பொருத்தமற்றதே. எனவே பேராசிரியரின் ஒருதலைப்பட்ட ஆராய்ச்சி வள்ளுவர் காலத்தை முறையான சான்றுகள் கொண்டு உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை என்பது புலனாகும். பல தமிழ்ப்பேராசிரியர்களும், வரலாற்று அறிஞர்களும் வள்ளுவர் காலத்தைக் குறித்துள்ளார்கள். அவர்களில் எவரும் இவரைப்போலத் திருக்குறளைச் சங்க நூற்றுக்குப் பிற்பட்டதென்று கூறவில்லை. சிலருடைய கருத்துக்களைக் கீழே காண்க:

திருக்குறள் நூலுள் ஆவோடல்லது யகரமுதலாது என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு மாறாகிய சொல்லொன்றும் காணப்படாமையானும் நான்குல முதலிய கொள்கைகள் திருக்குறளிற் காணப்படாமையாலும் முதுகுடுமியைப் பற்றிய புறநானூற்றுப் பாடலுள் 'பூபம்' முதலிய வடசொற்கள் காணப்படுகின்றமையாலும் அச்செய்யுள் எழுந்த காலத்திற்கு முன்பே திருக்குறள் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடுமாதலும் முதுகுடுமிக் காலம் மிகப்பழமை யுடையதாதலாலும் தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் ஏற்பட்ட இலக்கியங்களுள் திருக்குறளே முதலாய நூல் என்று கருத இடமுண்டு. முதுகுடுமியின் காலம் கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டே யாயின் திருவள்ளுவர் காலம் அதற்கு முற்பட்டதாதல் வேண்டும். ஆகவே கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டில் திருவள்ளுவர் நூல் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

"திருக்குறளும் தொல்காப்பியமும் ஆகிய இரண்டுமே சிதைவுறாமல் இப்பொழுது வழங்கும் நூல்கள் எல்லாவற்றினும் முற்பட்டனவாம்".

தொல்காப்பியமும் முதற்சங்க காலத்து ஆக்கப்பெற்று இடைச்சங்கத்தார்க்கு இலக்கண மாயிற்று என்பது தமிழர் எல்லார்க்கு ஒப்ப முடிந்ததொன்று. கடைச்சங்க காலத்திலும் தொல்காப்பியம் ஆட்சியிலிருந்தது ஆயினும் அதன் விதிகளுக்கு மாறுபட்ட வழக்குகள் அச்சங்க நூல்களில் பயிலக் காண்கின்றோம். உதாரணமாக மொழிக்கு முதலாகாதென்று

தொல்காப்பியம் விதந்து விலக்கிய சகரத்தை முதலாகக் கொண்ட தமிழ் மொழிகள் பல கடைசங்க இலக்கியங்களிற் பயிலக்காண்கின்றோம். வள்ளுவர் நூலிற் வடசொல்லாய் வந்து வழங்கும் சமன், சலம் என்ற இரண்டொன்று தவிரத் தனித் தமிழ்ச் சகர முதன் மொழிகள் காணல் அரிது. இதனால் தொல்காப்பிய விதிகள் சில வழக்கிறந்த கடைச் சங்க காலத்திற்கு முன்னரே அவ்விதிகள் பிறழாமற் பேணப்பெற்ற இடைச்சங்கப் பழங் காலத்தை அடுத்தே வள்ளுவரின் குறள் எழுந்திருந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகிப்பதும் இழுக்காகாது.

வேறு தக்க சான்றுகள் கிடைக்கும் வரையில் திருவள்ளுவர் காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு. 1 முதல் கி.மு. 300 க்கு உட்பட்டது என்று கோடலே அமைவுடைத்தாம். திருவள்ளுவர் காலம் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டுகட்கு உட்பட்டதாகலாம்.

இவற்றையெல்லாம் நோக்கத் திருவள்ளுவர் தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னரும் கடைச்சங்க நூல்கட்கு முன்னரும் வாழ்ந்தார் என்பது புலனாகும். கடைச்சங்க காலத்தைக் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரும் பின்னருமாகக் கொள்ளலாம். எனவே வள்ளுவர் காலத்தை மறைமலையடிகள் கருத்துப்படி கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டெனக் கொள்வதே பொருத்தமானது.

ஒரு நூலை நன்கு உணரவேண்டுமாயின் அது தோன்றிய காலத்தையும் ஓரளவு அறிந்திருத்தல் வேண்டும். பொதுவாகக் கால ஆராய்ச்சி பயனற்றது எனக்கூறுவோரும் உளர். கால ஆராய்ச்சியிற் புகுவோர் குறிப்பிட்ட ஒரு மொழி, நாடு, பண்பு இவற்றின் மீது விருப்பு வெறுப்பு உடையவராகவிருத்தல் கூடாது. வள்ளுவரின் காலத்தைப் பொறுத்த வரையில் இன்றளவும் அது கடைச்சங்க காலத்திற்கு முந்தியதென்றும் தொல்காப்பியத் திற்குப் பிந்தியதென்றுமே தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களிற் பெரும்பாலோர் கூறுகின்றனர். இம்முடிவை ஏற்பதில் தடையொன்றும் இல்லை. இதற்குத் தடைபோடும் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்களே இக்கூற்றுக்குரிய சான்றுகளைத் தக்க காரணங் கூறி மறுத்தாரில்லை. ஒரு புதுக் கொள்கையைக் கொணர்வோர் அதற்கு மாறான முன்னைய கொள்கைகளைத் தக்க காரணங்கூறி மறுத்தல் வேண்டும். பின் தம்முடைய காரணங்கள் முன்னையவற்றைவிடச் சிறந்தவையென்று நிறுவுதல் வேண்டும். இறுதியிலே தமது கொள்கையை விளக்கல் வேண்டும். இந்நெறிதவறி ஆராயப்படும் எதுவும் ஏற்கத்தக்கதன்று. எனவே பிள்ளையவர்களின் வள்ளுவர்காலக் கொள்கை பொருத்தமற்றதாகும். சொல்லாராய்ச்சியை முழுவதும் நம்பி மறுக்கமுடியாத வரலாற்று உண்மைகளைத் தள்ளிவிடுவது பொருந்தாது என்பதே எனது கருத்து. வரலாறுமூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட பின் சொல்லாராய்ச்சி நடைபெறல்வேண்டும். இதுவே முறை. இத்தகைய பெரிய ஆராய்ச்சியிலே தமிழர்கள் சிறப்படையத் தமிழன்னை துணை புரிவாளாக.

திருக்குறளில் நவரசங்கள்

க. குகதாசன்

நாடகமோ, காவியமோ, பேச்சோ, கட்டுரையோ சிறப்புற அமையவேண்டுமாயின் அவை நவரசங்களையும் உள்ளடக்கியனவாக மிளிர் வேண்டியது அவசியமாகும். உலகியற் கருமங்களிற்கூட இந்நவரசங்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. எந்த ஒரு கருமத்திலும் ஏதோ ஒரு சுவை மேற்பட்டுத் தொழிலாற்றுவதை நாம் காண்கின்றோம். குறிப்பிட்ட ஒரு செயல் அற்புதம், சினம், கருணை, இழிவு, சாந்தம், இன்பம், அச்சம், நகை, வீரம் ஆகிய ஒன்பான் சுவைகளில் ஒன்றையோ, பலவற்றையோ நிலைக்களனாகக் கொண்டு நடந்தேறுவதையும் நாம் அறிகின்றோம்.

இன்று உலகில் மங்காப் புகழ்பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் நூல்களிற் பல இந்நவரசங்களைத் தம்மகத்தே கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். திருக்குறள் இன்று உலகப்பொது நூலாக மதிக்கப்படுவதற்கு அது வாழ்வியல் அடிப்படையில் அமைந்த நவரசங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருத்தலும் ஒரு காரணம் எனக்கூறல் மிகையாகாது. இனி அந்நவரசங்கள் திருக்குறளில் எடுத்தாளப்பட்ட இயல்பை ஈண்டாராய்வோம்.

“சொற்சோர்வு, சோர்ந்த கை, மெய்யயிர் குளிர்த்தல், வியத்தகவுடையது, எய்திய திமைத்தல், விழித்தல்” முதலியன அற்புதச் சுவையின் மெய்ப்பாடுகளாகும்.

முற்றத்தூறந்த முனிவரது பெருமை கூற வந்த வள்ளுவர் எண்ணார் கூறி விளங்கவைக்க முடியாத அதனை இவ்வுலகத்துக்குப் பிறந்திறந்தாரை எண்ணி இத்துணையரென அறிதலுற்றார் போன்றது அவர் பெருமை என வியந்தோதுகின்றார். ஆம் தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் அரிதன்றோ? வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழுமொருவன் வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப்படுதலும் பிற தெய்வங்களைத் தொழாது தன் தெய்வமாகிய கொழுநனைத் தொழுபவன் பெய்யெனக் கூற மழை பெய்தலும் வியப்பன்றோ!

தனக்கு எவ்வித உதவியும் பிறர் செய்யாதிருக்கத் தான் பிறருக்கு உதவி செய்யுமொருவனுக்குக் கைம்மாறாக விண்ணுலகையும், மண்ணுலகையும் கொடுத்தாலும் ஈடாகாது எனக்கூறும்போது, செய்யாமற் செய்த உதவியின் சிறப்பினை நினைந்து வியப்புறுகின்றோம். திணையளவிறறாய உபகாரத்தை ஒருவன் செய்தானாயினும் அதனைப் பணையளவிறறாக கருதிப் பயன்றெறிவாராதல் வேண்டும் என்னும் போது முந்திய வியப்பு மேலும் உச்சநிலை அடைகின்றது.

“சேவித்தும், சென்றிரந்தும், தெண்ணீர்க் கடல்கடந்தும், பாவித்தும், பாராண்டும், பாட்டிசைத்தும்” பாடுபடுதல் பசிப்பிணியைத் தீர்த்தற் பொருட்டன்றோ? அப் பசிப்பிணி ஒருவனுக்கு இல்லையென்றால் அவன் பெரிதும் பாக்கியசாலியே. அவ்வித பாக்கியத்தை எளிதிற் பெறலாமென்றால் அது பெரு வியப்பாகவேயிருக்கும்.

"பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னுந்
தீப்பிணி தீண்ட லரிது"

என்ற பாடலைப் படிக்கும் போது அந்த அற்புதத்தை நாம் அறிகின்றோம். விருந்தினரை உபசரித்து எஞ்சியதனைத் தானுண்பானது விளைபுலத்துக்கு வித்திடாதிருக்க தானே விளையுமென்றும் அவ்வாறு விருந்தோம்புவான் மறுமையிலே தேவனாய் வானில் உள்ளார்க்கு விருந்தாவான் என்றுத் தொடர்ந்து கூறிச் செல்வதைப் படிக்கும் போது நமது வியப்பும் விரிவடைகின்றது.

நாம் இவ்வுலகில் மற்றவர்களாலே தொழப்படல் வேண்டும் என எண்ணுவோன் பெரிதும் முயலவேண்டியதில்லை. "ஒருயிரையுங் கொல்லாது கொன்றவற்றையுமுண்ணாது இருந்தாற் போதும். உலகுயிரனைத்தும் அவனைக் கைகூப்பித்தொழும்" என்கின்றார் வள்ளுவர்.

உழவுத்தொழிலின் மாண்பு இவ்வளவென்று கூறுந்தரத்தன்று "சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனால் உழந்தும் முழுவே தலை" என்பதோடமையாது, "மாற்று வேந்தரனை வரையும் தம் வேந்தரின் குடைக்கீழ்க் கொண்டு வருபவர் உழவரே" எனவும் திருவள்ளுவர் கூறி உழவுத்தொழிலை வியந்தோதுகின்றார்.

தலைமகள் ஒருத்தியைக் கண்டு ஐயுற்ற தலைமகன் அவளது அழகில் மயங்கி, அப்பெண்ணைத் தெய்வமகளோ! மயில் விசேடமோ! மானுட மாதோ! என எண்ணி வியப்புறுகின்றான். அவளது கடைக்கண் பார்வையிற் கலங்கிய அவன்,

"கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கமும் மூன்று முடைத்து"

எனக்கூறி வியப்புறுகின்றான்.

கள், உண்டார்க்கே இன்பம் விளைப்பது, ஆனால், காமமோ, அதனை நுகர்த்தற்குரியாரைக் கண்டாலே மட்டற்ற இன்பம் அளிப்பது. மெல்லியலார் தம் நல்லியல்புக்கு இதுவுமொரு வியப்புரையன்றோ! நெருப்பின் தன்மையை உலகம் நன்கறியும். அது தன்னை அணுகுவாரைச் சுடும். விலகுவார்க்குத் தண்ணெனும். ஆனால் பெண்களிடத்து ஓர் அபூர்வமான தீயின் அனுபவத்தைக் காண்கின்றான் தலைமகன். "இவள்மாட்டுள்ள தீ, இவளைய கன்றுழிச் சுடாநிற்கும் அணுகுழிக் குளிராநிற்கும். உலகில் எங்குமே பெறமுடியாத இத்தகைய தீயை இவள் எங்குதான் பெற்றாளோ!" என்னும் இக்கூற்றும் அற்புதச் சுவையின் மெய்ப்பாடுகளை அழகுறத் தோற்றுவிக்கத் தக்கதே.

அடுத்தபடியாகக் கோபம் அல்லது சினம் என்னுஞ் சுவைபற்றிய செய்யுளைக் காண்போம். "கைபிசையா, வாய்மடியா, கண்சிவவா, வெய்துயிரா, மெய்குலையா, வேரா, வெகுண்டெழலே" கோபச்சுவையின் மெய்ப்பாடுகளாகும்.

ஒருவர் செய்த நன்றியை மிக விரைவில் மறந்துவிடுதல் இக்கால உலகியலிற் சாதாரணமாக நாம் காணக்கூடியதொரு நிகழ்ச்சி. பிறர் செய்த நன்றியை மறத்தல் பண்பாடற்ற ஒரு செய்கையே. நன்றி மறப்போரைத் திருவள்ளுவர் மன்னிக்கவில்லை.

வேறு எத்தகைய அறங்களைச் சிதைப்பவரினும் பார்க்க நன்றி மறப்போரே கொடியவர் என்பவது அவர் கருத்து.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்ற செய்யுளைப் படிக்கும் போது கோபம் கட்டுக்கடங்காமற் போவதை உணருகின்றோம்.

“பிறன்மனை நயப்பார் போலும் பேதையர் பிறர் இல்லை. தமக்கு அஃது எளிதென வெண்ணி, அத்தீச்செயலில் ஈடுபடுவோர்க்கு உய்தியில்லை. பின் விளைவு கருதாது பிறனில்லாளிடத்து நெறிகடந்து செல்பவனைப் பழி தவறாது சூழும்.” எனச் சினந்து கூறு தலோடு அத்தகைய இழிதொழில்களை விட்டுப் பகையும், பாவமும், அச்சமும், குடிப் பழியும் ஒருகாலும் நீங்கா வெனவுஞ் சபிக்கின்றார் வள்ளுவர்.

“புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
அறங்கூறும் ஆக்கந் தரும்”

என்னும் அவரது வாக்கில் எவ்வளவு கோபம் தோன்றுகிறது!

பயனில்லாத சொற்களைப் பலகாலும் கூறித் திரிதலையே தொழிலாகக் கொண்டு காலங்கழிப்பவரை நாம் காண்கின்றோம். அத்தகையாரை மனிதர் என்று கூறுதலை விடுத்து, மக்கட்பதர் என்றே கூறவேண்டும் என்கின்றார். ஏன்? அறிவென்னும் உள்ளீடற்ற கோதாகவே அவர்கள் திரிகின்றார்கள். ஆகையால் அவர்கள் பதருக்கு நிகராகின்றார்கள். இப்படி மக்கள் உருவோடு மக்களிற் பதராய்ப் புகழுக்கேதுவாய குணநலமின்றிப் பிறப் போர் பிறவாதொழிதலே மேல். அப்படிப் பிறப்பதாயின் விலங்காய்ப்பிறத்தல் நன்று. ஏனெனில் அறிவற்றிருப்பதற்காக விலங்கினங்களை எவரும் இகழமாட்டாரன்றோவென்க. எனவே “தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார் தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று” என இடித்து உரைக்கின்றார் வள்ளுவர்.

நெஞ்சிலே பற்றுவைத்து அப்பற்றினைத் துறந்தவர் போல் வஞ்சித்து நடிக்கும் வேடதாரிகளை மிகமிக வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றார் வள்ளுவர். இவ்வாறு பிறரை ஏமாற்றி வாழ்பவர்போல் வன்கண்மையுடையார் உலகில் இல்லையென்கிறார் அவர். தருமஞ்செய்வதால் மறுமைப் பயனை எய்துவோம் என நம்பி, இத்தகைய தகுதியற்றார்க்கு ஈவோர் கூட இழிபிறப்பினராக வேண்டிய நிலையை அடைகின்றனர். எனவே இவ்வித வேடதாரிகள் வெறுக்கப்பட வேண்டியவர்களே.

“செல்வத்துட் செல்வம் செவிச்செல்வம்” இச்செல்வத்தை தேடித்தருவது செவி எனவே அந்தச் செல்வமாகிய கேள்வியால் துளைக்கப்படாத செவியினை உடையார் உண்மையிற் செவிடரே என வள்ளுவர் கூறுகின்றார். அச்சுவையினையுணராது வாயுணர் வினையுடையவராய் வாழும் மாக்கள் “அவியினும் வாழினும் என்” என்று அப்பெரும் புலவர் சினந்துரைக்கின்றார்.

சோம்பல் மிகக் கெடுதியானதொன்று தனது குடியை உயர்த்த வேண்டுமென எண்ணுபவன் மடியை முதலில் விட்டுவிட வேண்டும்; அவ்விதம் அதனை விடாது தன்னுள்ளே கொண்டொழுகும் அறிவிலி பிறந்த குடி அவனினும் முந்தி அழிவுறும் என்று கூறிச் சோம்பலையும் சோம்பலுடை யோரையுங் கடுமையாக வள்ளுவர் தாக்குகிறார்.

இதுகாறும் மக்கட் கூட்டத்தாரைச் சினந்துரைத்த வள்ளுவரின் கோபம் உச்சமடையும் கட்டத்தையும் அவரது நூலிற்காண்கின்றோம். ஆதிபகவனை முதலாக உடையது உலகம் என்ற வாயால் அந்த ஆதிபகவனையே நிந்தித்துக் கூறவும் துணிந்துவிடுகின்றார். பிழையைப் பிழையெனக் கூறுவதற்கு எந்தக்கவிஞனும் பின்னின்றதில்லை. பிழையை எவர் செய்தார் என்பதை அவர்கள் பார்ப்பதேயில்லை. “நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினுங் குற்றங் குற்றமே” என்றார் நக்கீரர். “தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் சகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்றார் பாரதியார். வள்ளுவர் என்ன கூறுகின்றார்?

“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக வுலகியற்றி யான்”

என்கிறார். அவரது கோபம் புதிய ஒரு திருப்பத்தை அடைகின்றது. உலகுயிர்களைப் படைத்த இறைவன் அவ்வுயிர்கட்கு வேண்டிய தொழில்களையும் படைத்திருக்கின்றான். அவ்வித நியதிகளை விதிக்கும் இறைவன் உலகிற் பிறந்த ஒருவன் பிறரை இரந்து உயிர்வாழவேண்டும் என விதிப்பின் அது பெரிய அநீதியன்றோ?

இனி, கருணை ரசம் ததும்புங் கவிகளைப்பற்றிக் கூறுதும், மனித உயிருக்கு இன்றி யமையாத அணிகலன்களுள் முதன்மையானது கருணை. “கொடுமை மிக்க பருந்தினுக்குத் தப்பித் தன்னிடத்து அடைக்கலம் புகுந்த புறாவின் அழிவுக்கு அஞ்சித் தனது அழிவை அஞ்சாது துலையுட்புக்க சிபிச்சக்கரவர்த்தி போன்ற கருணை வடிவினோர் புகழ் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது. அத்தகையோரைக் குறித்து வள்ளுவப்பெருந்தகை “அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு” என்று கூறும்போது அத்தொடரிலே கருணைரசம் பீறிட்டுப் பாய்வதை நாம் உணருகின்றோம்.

தன்னகத்தே நின்று தன்னை அகழ்வார் வீழ்ந்து படாமல் தாங்கும் நிலத்தைப்போலத் தம்மை அவமதிப்போரைப் பொறுக்குந்தன்மை கருணை உடையார்க்கே சாலும். நமக்கு ஒருவன் தீமை செய்தால் பழிக்குப் பழி வாங்கவே நமது மனம் ஏவுகிறது. மேலும் மேலுந் துன்பத்தையும் தொல்லையையுந் தரும் வழி அது. அவனை ஒறுக்கவேண்டுமாயின் நாம் திருவள்ளுவர் கூறும் வழியைப் பின்பற்றல் வேண்டும். அவ்வழி விரைவில் நமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றி வைக்கும்.

“இன்னா செய்தாரை யொறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்”

என்ற செய்யுளைப் படிக்கும் போது நம்மையறியாமலே நமது பகைவர்கள் மாட்டும் நமக்கு இரக்கமுண்டாகிறது. உலகம் புரக்கும் வேந்தராயினும் அவர்க்குங் கருணை மிக அவசியம். அவ்வாறு அவர்கள் கருணையுடையோராய் இருப்பாராயின் இவ்வுலகம் நிலைபெற்று நிற்கும் என்கின்றார் வள்ளுவர்.

தன்னால் விரும்பப்பட்டாரை இயன்றவரை காப்பாற்றுதலே அன்புடையார் கடன். உறுப்புக்கள் யாவற்றிலும் பிரதானமானது கண். கண்ணைப்போலத் தான் நேசித்தோரை நினைப்பவன் உண்மையிலே கருணை வடிவினனே. கண்ணிலும் பார்க்க மேலாகத்தான் காதலித்தோரை நேசிப்போர் உயர்ந்தோரன்றோ? தனது கண்மணியின் இடத்தில் தன்காதலியை வைத்துவிட விரும்பும் தலைமகனின் கருணையை நாம் என்னவென்பது!

ஒருதலைமகள் தனது காதலனை மறவாது நெஞ்சிடத்தே நினைத்திருந்தமையால் வெய்தான பொருள்களை உண்ணுதற்கு அஞ்சுகின்றாள். காரணம் உள்ளே உள்ள தலைமகன் வெந்துவிடுவானோ என்ற அச்சமே. குழந்தை உள்ளம் படைத்தோர் கருணை இவ்வாறு வஞ்சகையற்றதாகவேயிருக்கும்.

நான்காவதாக இழிவுச் சுவையைப் பற்றி ஆராய்வோம். “இடுங்கிய கண்ணும் எயிறு புறந்தெரிதலும். ஒடுங்கிய முகமும் உஞர்நாக்காலும் சோர்ந்த யாக்கையுஞ் சொன்னிரம்பாமையும்” இச்சுவைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளாகும். இம்மெய்ப்பாடுகளை எம்மிடையே தோற்றுவிக்கச் செய்யும் பாடல்கள் சுவையுடையனவாகும்.

அன்புள்ளவனை உலகம் விரும்பும். அன்பிலாரை எவரும் விரும்பார். அன்பிலாத மனத்தோடு கூடி இல்லறம் நடத்துதல் வன்னிலத்தில் வற்றல் மரம் தளிர்ந்தாற் போன்றது. அன்பில்லாத உடம்பு அன்பினைத் தோலாற் போர்த்தது போன்றதே. அவ்வுடம்பு உயிர்நிற்கத் தகுதியற்றது. இவற்றால் அன்பிலாரது இழிவு வெளிப்படையாகின்றதன்றோ!

பிறரது உடைமையை விரும்புதல் இழிவான செய்கை. பிறரது இல்லாளை விரும்புதல் இழிவானவற்றுள் எல்லாம் இழிவானது. பெரும் பாவங்களை எல்லாம் செய்து அதனால் இழிவடைவாரினும் பார்க்கப் பிறர்மனை நயக்கும் பேதையர் பெரிதும் இழிவடைவர். அதனைச் செய்தல் தமக்கு எளிதென்ற காரணத்தால் தம்மை ஐயுறாதாரில்லாளிடத்து நெறிகடந்து சேர்வோரை நினைக்க அத்தகையோர் எவ்வளவு இழிவானவரென்பதை மெய்ப்பாடுகளே விளக்கும்.

உலக நடையினையறிந்து அதற்கேற்ப வாழத்தெரியாதவனைச் செத்தாருள் ஒருவனாகவே வள்ளுவர் இழித்துரைக்கின்றார். பொருட்குறை நிரப்ப வேண்டும் என்ற குறிக்கோளோடு இரப்பார்க்கீயாது தனித்துண்ணுதல் இரத்தலினும் இன்னாததென்று கூறும்போது அத்தகையார் செய்கை எவ்வளவு இழிவானதாக மதிக்கப்படுகின்றது.

வஞ்சம் பொருந்திய மனத்தோடு கூடி வெளிக்கு நல்லவர்போல நடப்பவரை மனிதர்கள் மட்டுமன்றிப் பஞ்ச பூதங்களுமே இழித்து நகையாடும். அத்தகையோர் பசுத் தோல் போர்த்த புலிகளாவார். அவர்களது செய்கை புதரின் மறைந்து புட்களைக் கொள்ளும் வேடரது இழிதொழிலை ஒக்கும். இவற்றிலிருந்து பொய்யொழுக்கம் பூண்ட போலி வேடதாரிகளின் இழிவு புலனாகின்றதன்றோ!

விலங்கினங்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு எத்தகையதோ, அத்தகைய வேறுபாட்டைக் கற்றவர்க்கும் மற்றவர்க்கும் இடையே நாம் காண்கின்றோம். மேலும் கல்வியறிவற்றாரது இழிவினைப் பின்வரும் பாக்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“நுண்மாணு நுழைபுல மில்லான் எழினலம்
மண்மாண் புனைபாவை யற்று”
“விலங்கொடு மக்க ளளையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்”
“கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்வியாற்
றோட்கப் படாத செவி”
“செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
அவியினும் வாழினும் என்”

இப்பாக்கள் இழிவுச்சுவையின் மெய்ப்பாடுகளை எம்மிடத்துத் தோற்றுவிப்பதை உய்த்துணர முடியும்.

தாம் கற்ற ஒன்றினைப் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்குந் தன்மையில்லார், வாள்கொண்ட பேடி போல்வார் என்றும் அத்தகையோர் கல்லாதவரினுங் கடையர் என்றும், உலகில் வாழ்ந்தாலும் இறந்தவர் போலவே எண்ணப்படுவார் என்றுங் கூறும்போது “பல்லவை கற்றும் நல்லவையுள் நன்கு செலச்சொல்லா தார்” இழிவு தோன்றுகின்றது.

பெண்களின் சொற்கேட்டு அவர்க்கு ஏவல் செய்யும் ஆண்களினும் பார்க்க “நாணுடைப் பெண்ணே பெருமையுடைத்து” என்று ஆண்மையிலாரது இழிவினை விளக்குகின்றார் வள்ளுவர். அத்தகைய ஆடவர் இம்மை மறுமைப் பயன்களையளிக் குஞ் செயல்களைக் கூடச் செய்யத் தகுதியற்றவர் என்பது அவர் கருத்து.

மது உண்டல், சூதாடுதல் போன்ற கூடா ஒழுக்கமுடையாரை யாது செய்யினும் உவக்குந் தாய்கூடவெறுப்பாள். இவ்விதம் தனது நிலையினின்றும் பிறழ்ந்த மனிதன் தலையினின்றிழிந்த மயிரைப்போல வெறுக்கப்பட்டு இழிக்கப்படுவான்.

ஒருவனை விரும்பி அவனைப் பார்த்து ஒரு பெண் சிரிக்கும் போது அவனுக்கு ஏற்படும் மகிழ்ச்சியினும் பார்க்கப் பன்மடங்கு துன்பம், ஒருவனை வெறுத்து அவனைப் பார்த்து அவள் சிரிக்கும்போது ஏற்படுவது உலக இயல்பு. யாம் வறியோம் எனக்கூறி மடிந்திருப்போரைக் கண்டால் நிலமடந்தை இழிவு படுத்தி சிரிக்கின்றாள். கேவலம்! பொறுமைக்கு எல்லையாகிய ஒருத்தியே சிரிக்கக்கூடிய அளவு இழிநிலை அடைகின்றான் சோம்பேறி. அதைவிட இழிவு பிறிதில்லை. உழுதல் முதலிய தொழில் செய்வானைப் பார்த்து நிலமடந்தை மலர்முகங்காட்டி மணிவாய் திறந்து குலுங்க குலுங்கச் சிரிக்கின்றாள். மடிந்திருப்பாரைக் கண்டு வெறுத்து மெளனமாகச் சிரிக்கின்றாள். இதனால் உலகுயிரனைத்தும் அவனைப்பார்த்துச் சிரிக்கின்றன.

அடுத்தபடியாக நடுவுநிலை யெனப்படும் சாந்தரசம் பற்றி ஆராய்வோம். “கோட்பாட றியாக் கொள்கையுமாட்சியும், அறந்தரு நெஞ்சமும் ஆறிய விழியும், பிறழ்ந்த காட்சி நீங்கிய நிலையும், குறிப்பின்றாகலுந் துணுக்கமில்லாத் தகை மிகவுடைமையுந் தண்ணென வுடைமையும், அளத்தற் கருமையும், அன்பொடு புணர்தலும், கலக்கமொடு புணர்ந்த நோக்குங் கதிப்பும்” நடவு நிலைச் சுவையின் மெய்ப்பாடுகளாகும்.

பிறர்க்கு நீதிவழங்கும் போது காய்தல், உவத்தல் இன்றித் துலாக்கோல் போன்று பாகுபாடற்ற விதத்தில் நீதி வழங்கல் வேண்டும் என்பதை விளக்குமுகத்தால்,

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபார்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி”

என்று வள்ளுவர் கூறுதலை நினைக்கும்போது நடுவுநிலைமை தவறாதாரது இலக்கணம் அப்படியே நமது மனக்கண்முன் தோன்றுதலைக் காண்கின்றோம்.

தன்னை அகழ்வாரை வீழாமற்றாங்கும் நிலம்போல ஒருவர் தம்மைத் தூற்றிய வழி அவர்மாட்டுப் பகை பராட்டாது பொறுமையுடன் இருந்து இகழ்வார்க்கு மேலும் நன்மை செய்ய வேண்டும் என்ற சாந்த நிலையினைச் சிறந்த உதாரண மூலம் திருவள்ளுவர் விளக்குகின்றார். மனச்செருக்கால் ஒருவன் தீயன செய்வானேல் நாம் அவனுக்குத் தீமை செய்யாமல் நம்முடைய பொறுமையால் அவனை வென்றுவிட வேண்டும். இத்திறமை சமநிலை உடையார்க்கே வாய்க்கும்.

எடுத்ததற்கெல்லாம் பிறரையே குறைகூறுவாரை நாம் காண்கின்றோம். தனக்குத் தன்னால் விளைந்த தீமைக்குக் கூடப்பிறரையே குறைகூறுவாருமுளர். அத்தகையார்க்கு “தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா” என்ற பூங்குன்றனார் பொன்மொழியும், “பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தாந்தர வருமே” என்ற வெற்றி வேற்கைச் சொற்றொடரும் அறிவுரை பகர்கின்றன. வள்ளுவர் வாய்மொழி ஒன்று இவற்றினுஞ் சிறப்பாக விளங்குகிறது. எந்த ஒரு சுவைக்கும் கட்டுப்பாடாது சாந்த நிலையில் இருந்து கொண்டு

“பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக் கல்”

என்ற செய்யுளை நாம் உணர்ந்து பாடுவோமானால் சமநிலையின் மெய்ப்பாடுகள் நம்மிடையே தோன்றி நின்றலை அறிவோம்.

நாகரிகம் என்ற சொல்லுக்குரிய சரியான இலக்கணத்தைத் திருக்குறளிலுள்ளி வேறெந்த நூலிலுமே காணல் முடியாது. “சிறியோர் செய்த சிறுபிழையெல்லாம் பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே” என்பது முதுமொழி. சிறுபிழைகளையல்ல, பெரும்பிழைகளையுமே பொறுக்கும் குணமுடையோரையும் நாம் காண்கின்றோம். அத்தகையோர்தாம் சமநிலை உடையார். நமது உயிருக்கே இறுதி பயக்கக்கூடிய கொடுமையை ஒருவர் செய்தபோதும் அதைப்பொருட்படுத்தாது அவரோடு பழகுதல் வேண்டும்.

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டுபவர்”

என்பது வள்ளுவர் கூற்று. ஆம். இதுவே தலையாய நாகரிகம். நிலையான நாகரிகமும் கூட. மற்றவையெல்லாம் அவ்வப்போது தோன்றி மறையும் நவநாகரிகங்களே. “முந்தையிருந்து நடட்டோர் கொடுப்பின் நஞ்சுமுண்பார் நனிநாக ரிகர்” என்பது நற்றிணை. இவற்றால் சமநிலை கொண்ட மக்கள் வாழ்ந்த இடம் தமிழகம் எனக் கூறிப் பெருமை கொள்ள நமக்கு உரிமையுண்டு.

தாம் இடுக்கட்பட நேர்ந்தபோதும் பிறருக்கு இன்னாத வினைகளைச் செய்யாதிருத்தல் மெய்யறிவுடையார் கடன். தன்னைப் பெற்ற தாயினது பசிகாணும் தன்மையாயினும் அறிவுடையார் பழிக்கும் வினைகளை ஒருவன் செய்யாதொழிதல் வேண்டும். “கடல் கரையிகந்தாலும் தம் நிலை திரியாதிருக்குஞ் சான்றாண்மை” மிக்க பெரியார்களின் தன்மையை நினைக்கும்போது சமநிலை மெய்ப்பாடுகள் நம்மிடத்து கிளர்ந்தெழுவதை நாம் உணர்கின்றோம்.

ஆறாவதாகக் காமம் அல்லது இன்பம் என்னும் சுவை பற்றிய செய்திகளைக் காண்போம். “தூவுள்ளுறுத்த வடிவுந் தொழிலும், காரிகை கலந்த கடைக்கணுங் கவின் பெறு மூரன்முறுவல் சிறுநிலா வரும்பலும், மலர்ந்த முகனு மிரந்த மென் கிளவியும்” இச்சுவைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளாகும்.

ஒருவன் பெறும் பேறுகளுள் தலையாய பேறு மக்கட்பேறு. மக்களால் எய்தும் இன்பமே தலையாய இன்பம். அமிழ்தம் அருந்துதலினும் பார்க்கச் சிறந்த இன்பம் ஒன்று உண்டு என்றால் அது தம்மக்களது சிறுகையான் அளாவப்பட்ட சோறு என்னும் அனுபவ வாயிலாக அதை உணர்ந்தோர் அடையும் இன்பத்துக்கு எல்லையில்லை. நம்முடைய மக்களது உடம்பைத் தீண்டுதலால் மெய்க்கு இன்பங் கிடைக்கின்றது. அவர்களுடைய மழலை மொழியைக் கேட்கும் போது செவிக்கு இன்பம் உண்டாகின்றது. அறிவுடைய தம்மக்கள் அவையகத்து முந்தியிருப்பதைக் காண்பதாற் கண்கள் இன்பம் அடைகின்றன. எனவே ஐம்புல இன்பங்களையும் ஒருங்கே அளிக்கவல்ல செம்பொருள் மக்கட்பேறென்னும் போது அச்செல்வத்தை எண்ணியெண்ணி நாம் இன்பரசத்துள் மூழ்குகின்றோம். இம்மைப் பயன்களோடு மறுமைப் பயனையும் பண்புடை மக்களாற் பெறமுடியும் என்று கூறும்போது முந்திய இன்பம் மேலும் உச்சநிலை அடைகின்றது.

ஒருவனது ஆக்கத்தைக் கண்டு பொறாமைப்படுதல் உலக இயல்பு. ஆனால் பிறர் ஆக்கம் பெறும்பொழுது அது நமக்குக் கிடைத்ததே போல இன்பம் அடையும் பெரியாரையும் நாம் காண்கின்றோம். இப்பெரியார் யார்? இவர்களே உலக நடையினை விரும்பிச் செய்யும் பெரிய அறிவினை உடையவர். இவர்கள் “யான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்னுங் கருத்துடையவராவார். இத்தகையதோர் பெருஞ்செல்வம் பெறின் அதனை “ஊருணி நீர் நிறைந்தாற்” போலவும் “பயன்பரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தாற் போலவும் “மருந்தாகித் தப்பா மரம்” கிடைத்தற் போலவும் எண்ணி மக்கள் மட்டற்ற மகிழ்வெய்து வர் எனக்கூறுகின்றார் வள்ளுவர்.

உலகில் நமக்கு இடையறாத இன்பத்தைக் கொடுக்கவல்ல நான்கு பொருள்களை வள்ளுவப்பெருந்தகையார் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். அந்த நான்கினையும் நாம் நினைக்குந் தோறும் நமக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றது. அந்நான்கினுள் ஒன்று முன்கூறப்பட்ட மக்கட்செல்வம், மற்றையது அம்மக்கட்செல்வத்தோடு மற்றும் இன்பங்களைக் கொடுக்க வல்ல மகளிர். மூன்றாவது நூற்பொருள். அடுத்தது பண்புடையார் தொடர்பு.

ஒரு கணக்கைச்செய்து, அதன் விடையைக் கண்டு பிடித்த மாணவன் எவ்வளவோ மகிழ்ச்சிவெய்துவான்! பாடுபட்டுப் படித்துப் பரீட்சையிற் சித்தி யெய்தியவன் முன்னிலும்

பன்மடங்கு மகிழ்ச்சி கொள்வான். அளவிறந்த துன்பத்தை அனுபவித்து அதன் பின் பெற்றெடுத்த மகளின் பெருமையைக் கேள்வியுற்ற தாய் அத்துன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து மகிழ்ச்சிக் கடலுள் மூழ்குவாள். சொந்த முயற்சியின் பயனை அனுபவிக்கும் போது எவர்க்கும் இன்பக்கிளர்ச்சி ஏற்படுவது இயல்பு. வயிற்றின் கொடுமையைத் தீர்க்க யாம் எத்துணை பாடுபடுகின்றோம்? எந்த வழியிலாவது வயிறு நிரம்பினாற் போதும் என வாழ்பவர் நடைப்பிணங்களே. தனது முயற்சியாற் கிடைத்தது நீர் போன்ற பதார்த்தமே என்றாலும் அதை உண்ணும் போது உண்டாகும் இன்பம் பிறவழியாற் கிடைத்த அமிழ்தத் தின் சுவையினும் பார்க்க மேலானதன்றோ!

காமத்துக்குரிய இருவர் ஒருவரையொருவர் காமக்குறிப்போடு நோக்குங்கால் உள்ளத்தெழும் இன்ப உணர்ச்சி சொல்லுந்தரத்தன்று.

தலைவியினிடத்து அதரபானமருந்திய தலைமகள் அதனை வியந்து “பாலொடு தேன்கலந்தற்றே பணிமொழி வாலெயி றூறிய நீர்” எனக் கூறுகின்றான். இப்படியே காமத்துப்பாலில் தலைவன் தலைவியர் மாட்டு நிகழும் இன்ப நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் பகுதிகள் நமக்கு எல்லையில்லா இன்பத்தைக் கொடுக்கவல்லன. அவையனைத்தையும் இங்கு எடுத்தோதிற் பெருகும் என விடுத்தாம்.

அடுத்தது அச்சச்சுவை “ஒடுங்கிய உடம்பும் நடுங்கிய நிலையும், மலங்கிய கண்ணும், கலங்கிய ஷனும் கரந்து வரலுடைமையும், கையெதிர் மறுத்தலும் பரந்த நோக்கமு மிசை பண்பினவே” இம் மெய்ப்பாடுகளைத் தோற்றுவிப்பன அச்சவையின் பாற்படும்.

சாதாரண மனிதருக்கே கோபம் வந்துவிட்டால் அதை ஆற்றுதல் இலகுவானதன்று. அவர்கள் அற்ப ஆற்றலை உடையவர்களாய் இருந்தாலும் கோபவெறியேறிவிட்டாற் பல கொடூரமான செயல்களைச் செய்து விடுகின்றனர். அஃதவ்வாறாயின் துறவு, மெய்யுணர்வு, அவாவின்மை முதலிய நற்குணங்களாகிய குன்றின்மேல் நின்றாரது கோபம் எத்தகையதாய் இருக்கும்? அதை நினைக்கவே நமக்கு அச்சம் உண்டாகின்றது. அவர்களது கோபம் “கணமேனுங் காத்தலரிது!” ஏனெனில் அவர்கள் அருளியோ, வெகுண்டோ கூறினாலும் அவ்வப் பயன்பாடுகளைப் பயந்து விடும் சக்தி பெற்றவை அவர்களுடைய வார்த்தைகளாதலின் என்க.

“எரியாற் சுடப்படினும் உய்வுண்டாம் உய்யார்

பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்”

எனக்கூறும்போது முந்திய பயம் மேலும் பன்மடங்காகின்றது. அத்தகைய “மாண்ட தக்காரது” சினம் வகைமாண்ட வாழ்க்கையினையுடைய வேந்தரையும் அழித்துவிடும் தன்மை பெற்றது.

ஒருவர் செய்த நன்றியை மறந்துவிடுதல் உலகியல்பாகிவிட்டது. அதன் பயனை அறியாமையே இதற்குக்காரணம். திருக்குறளைப் படித்தோர் நன்றி மறத்தலைக் கனவினுங் கருதார். இதனால் விளையுந் தீமைகளை நாம் திருக்குறளில் காண்கின்றோம். இவற்றை நினைத்தாலே குலைநடுக்கம் ஏற்படுகின்றது. “வேறு எத்தகைய குற்றத்தைச் செய்தார்க்கும் உய்வு உண்டு. ஆனால் நன்றி மறந்தார்க்கு உண்டாம் குற்றத்தைத் தடுத்தற்கு எவ்வித

பிராயச்சித்தமும் இல்லை" என்று அச்சுறுத்துகின்றார் வள்ளுவர். தீமையான செய்கைகள் முதலில் இன்பம் பயப்பனபோலத் தோன்றினும், ஈற்றில் துன்பத்தையே விளைக்கும். அதனாற்றான் வள்ளுவர்,

“தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப்படும்”

என்று நம்மை அச்சுறுத்துகின்றார்.

ஒருவனோடு கூடி, உறவு கொண்டாடிக் கொண்டாடி அவனைக் கொல்லும் இயல்புடையோரும் உலகில் இருக்கின்றாரன்றோ! வெளிப்படையாகப் பகைபாராட்டுவானுக்கன்றிக் கேளிர்போல் மறைந்து நிற்கும் பகைவருக்கே நாம் அஞ்சவேண்டும். அவ்விதம் அஞ்சாது அலட்சியம் செய்தால் நமக்கு அழிவு உண்டாகும் என்று வள்ளுவர் கூறும்போது உட்பகையின் தீமையை எண்ணி அஞ்சவேண்டியவர்களாகின்றோம்.

ஒரு சிறு குடிசையிலே நம்மையும் ஒரு பாம்பையும் உடன் உறையச் செய்தால் நாம் எவ்வளவு நரகவேதனை அடைவோம்! அதனை நினைக்கவே மனம் புதறும். மனப் பொருத்தம் இல்லாதவரோடு கூடிவாழ்தல் மேற்போந்த கொடிய அனுபவத்தை நமக்கு உணர்த்தும். எனவே அத்தகைய வாழ்க்கையை அஞ்சாதார் யார்? “அவ்வாறு வாழ்தலினும் சாதலே மேல்” என்று கூறக்கூடிய அளவுக்கு நம்மிடையே அச்சம் குடிகொண்டுவிடுகின்றது.

“கொடிது கொடிது! வறுமை கொடிது!” என்றார் ஒளவையார். ஒரு நாள் உணவை ஒழியென்றால் ஒழியாத கொடிய வயிற்றோடு கூடிவாழும் நாம் வறுமையைக் கண்டு அஞ்சவேண்டியவர்களே. வறுமையில் உழலும் போது எதிர்காலம் வளமுடையதாக இருக்காதா என்று ஏங்குகின்றோம். மனித வாழ்வே எதிர்காலத்தை நம்பித்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. வறியவர்களின் வாழ்க்கை எதிர்கால நம்பிக்கையிலேதான் பெரிதும் தங்கியிருக்கிறதெனலாம். இன்றையிலும் பார்க்க நாளைக்கு ஏதோ கூடுதலாக நன்மை கிடைக்கும் என நம்பி இருக்க நேற்று இருந்த அதே வறுமை மீண்டும் வருமாயின், அப்பப்பா! அதன் கொடுமைதான் என்ன! “நெருப்பிலே கிடந்து நிம்மதியாகத் தூங்கினாலும் தூங்கலாம், ஆனால் இந்த வறுமை வந்தால் யாதொன்றானும் உறக்கமில்லை” என்று நல்கூர்ந்தான் ஒருவன் கூறுவதைக் கேட்டு நமக்கும் அத்தகைய வறுமை வந்துவிட்டால் நாம் என்னபாடுபடுவோம் என்று எண்ணும் போது பயத்தினால் இதயமே நின்றாவிடும்போல் இருக்கின்றது.

எட்டாவதாக நகைச்சுவைபற்றி ஆராய்வோம். “மிகைப்படு நகையது, பிறர் நகையுடையது, சோட்டிய முகத்து, விட்டுமுறிபுருவமொடு விலா அறுப்புடையது, செய்வது பிறிதாய் வேறு சேதித்தல்” என்பன நகைச் சுவைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளாகும்.

“பேயோடு பழகினும் பிரிதல் அரிது” என்பது முதுமொழி. புகைவண்டியிற் கண்டு பழகியவர்களைக் கூடப் பிரிவதாயின் நமக்கு எவ்வளவு துன்பம் உண்டாகி அவரிடையே பரிவு ஏற்படுவதாயின் அதுபற்றிக் கவலை அடையவேண்டியதில்லை. அவர்களின் பிரிவால் எவர்க்கும் எவ்வித தீமையோ துன்பமோ வந்துவிடாது. ஆகவே, பேதையர்க் கிடையிற் பிரிவு நன்கு உண்டாகலாம் என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

அறிவில்லாத கயவர் நெல்லொடு சேர்ந்த பதரே போல்வர்; வெளித்தோற்றத்தளவில் அவர்கள் மக்களைப் போலத்தான் இருப்பார்கள். அவர்கட்கும் மக்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் பிரித்துணர்தல் இலகுவானதன்று. அத்தகைய கயவர் தமக்கு உறுதியான கருமங்களைச் சிறிதும் சிந்திக்கமாட்டார்கள். பழி பாவங்களைத் தவறாது செய்வார்கள்; மனத்திலே எள்ளளவேனுங் கவலை கொள்ளமாட்டார்கள். எனவே அத்தகையோர் போலத் திருவுடையோர் வேறுயார்? அவர்கள் எவரது ஆணைக்கும் அடங்காத தேவர்களைப் போன்றவர்கள்; எதை நினைக்கின்றார்களோ அதைச் செய்து முடிக்குந் தன்மையர். அவர்களைத் தான் வள்ளுவப் பெருந்தகையார் “தேவ ரனையர் கயவர்” என நகைச்சுவை ததும்ப உரைக்கிறார்.

கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கிக் காதல் கொண்ட பின் பிரிந்து போன தலைவனை எண்ணிக் கண்ணீர் வடிக்கின்றாள் தலைவி; பின்பு சிறிது தேறுகிறாள்; “பின்விளைவை நோக்காது காதலரைப் பார்த்துவிட்டு, அவர் பிரிந்தபின் ஏன் அழுகின்றாய்?” என்று தன் கண்ணைத் தானே கேட்டுக்கொள்கிறாள்.

பிரிந்து சென்ற தலைமகன் தலைவியை நோக்கிவருகிறான். தலைவி ஊடி நிற்கிறாள். தோழி அவர்களைக் கூட்டிவைக்க முயல்கின்றாள். மட்டற்ற வேட்கையோடு தன்னை நெருங்கிய தலைவனை அணைய மறுக்கிறாள் தலைவி. தலைவனின் ஆற்றாமையையும், அவன் படும் பாட்டையும் பார்த்து நகையாடும் பொருட்டே இந்த நாடகத்தைத் தலைவியுடன் சேர்ந்து தோழி ஒழுங்கு செய்கிறாள்.

வெவ்வேறு இடங்களில் இருக்கும் நெருங்கிய உறவினர், ஒருவரையொருவர் நினைக்கும்போது தும்மல் உண்டாகும் என்பது நம் முன்னோர்கள் கொண்ட கருத்து. இக் காலத்திலும் இது நிலவி வருகின்றது. சாதாரணமாகத் தும்மல் உண்டாகும் போது தும்மியவரை வாழ்த்துதலும் மரபு. ஊடியிருந்த தலைவியின் மனத்தைச் சிறிது மாற்ற தலைவன் வேண்டுமென்றே தும்மினான். அப்போது தலைவி தன்னை வாழ்த்துவாள், அதன்பின் அவளுடன் உரையாடல் தொடங்கலாம் என எண்ணினான் தலைவன் ஐயோபாவம்! அவனது செய்கை விபரீதமாய் முடிந்து விடுகிறது, “நீர் தும்முதற்குக் காரணமாய் இருந்த மகளிர் யாரோ?” எனக்கேட்டு விடுகிறாள் தலைவி. சரி சரி இனித் தும்மலால் இவளது மனத்தை மாற்ற முடியாது என நினைத்து, இயற்கையாக எழுந்த தும்மலையே அடக்க முயன்றான் தலைவன். அதனைக் கண்டுகொண்ட தலைவி, “ஓகோ! உம்மையாரோ நினைப்பதால் உமக்கு உண்டாகும் தும்மலை எனக்குத் தெரியாமல் மறைத்துவிடப் பார்க்கிறீரோ?” என்று இன்னொரு கேள்வியைப் போட்டுத் திணற வைக்கிறாள். இனி என்ன செய்வது? பேசாமல் இவளைப் பார்த்துக்கொண்டாவது இருப்போம்” என்று தலைவியை உற்று நோக்கினான் தலைவன். “எந்தப் பெண்ணோடு என்னை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கிறீர்?” என்று இன்னொரு வெடிகுண்டைத் தலைவி அவன் தலையிற் போடுகின்றாள். இத்தகைய காதற் கட்டத்தை நினைக்கும் போது நகைச்சுவை மிகைப்படத் தோன்றுகின்றதன்றோ!

இறுதியாக, வீரச்சுவை பற்றிய செய்திகளை இங்கு கூறுவோம். “முரிந்த புருவமுஞ் சிவந்த கண்ணும் பிடித்த வாளும் கடித்த எயிறும் மடித்தவுதடுஞ் சுருட்டிய நுதலும்,

திண்ணெனவுற்ற சொல்லும் பகைவரை எண்ணல் சொல்லாவிதழ்ச்சியும்'' என்பன இச்சுவைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளாகும். இவ்வகை மெய்ப்பாடுகளை நம்மிடையே தோற்றுவிக்க வல்ல செய்திகளை இச்சுவையின்பாற் படுத்தலாம்.

பிறையிர்களை வெல்லுதலினும் பார்க்கத் தன்னை வெல்லுவோனே உயர்ந்த வீரமுடையவன். புலன்களை அடக்கி அப்புலன்களால் நுகர்தற்குரிய இன்பங்களை எவன் துறந்துவிடுகின்றானோ அவனே வீரருள் வீரன். முடியாதது என்ற ஒரு வார்த்தை தனது அகராதியில் இல்லை என்றான் நெப்போலியன். வீரம் உள்ள எவனுக்கும் இத்தகைய உணர்ச்சி ஏற்படவே செய்யும். "அருவினை என்பன உளவோ?" "ஞாலங் கருதினுங் கைகூடும்" என்பன போன்ற வள்ளுவர் வாய்மொழிகளைப் படிக்கும் போது எத்தகைய யோர்க்கும் வீர உணர்ச்சி தோன்றும்.

தனக்கொரு துன்பம் வந்தவிடத்து அத்துன்பத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்க வேண்டும். அத்தகைய வீரம் நம்மிடத்திருந்தால் எத்தகைய துன்பமும் நம்மை அணுகாது. மறக்குடியிற் பிறந்த வீரர்கள் துன்பத்தைக் கண்டு அஞ்சமாட்டார்கள். வேல்வீரன் ஒருவன் தன்னைத்தாக்க வந்த யானையது உயிரைப்போக்குவதற்காகக் கையில் இருந்த வேலை அதன்மீது வீசுகிறான். மறுகணம் அவனைப்பகைவர் பலர் சூழ்ந்து கொள்கின்றனர். கையில் வேல் இல்லை. மெய்யில் தைத்திருப்பதை அப்போதுதான் அவன் கவனிக்கின்றான். மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு அவ்வேலைப்பிடுங்கி எடுக்கின்றான். வீராவேசத்தோடு எதிரிகளைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றான். எதிரிகளின் வேல் வீச்சுக்கு அஞ்சிக் கண்களைக்கூட இமைத்தல் செய்யாது ஆண்மையோடு போர் புரிகின்றான். இவ்விதம் அஞ்சாது போர் செய்து முகத்திலும் மாற்பிலும் விழுப்புண் பெறாத நாள்களைப் பிறவாத நாள்களாகவே அத்தகைய வீரன் கருதுவான்.

பகைமுகத்துச் சாகும் வீரத்திலும் பார்க்க மேலான வீரச்செயலும் ஒன்றுண்டு. அது தான் அவையசத்து நின்று அஞ்சாது சொற்போர் செய்தல். அத்தகைய வீரர் ஒருசிலரைத்தான் நாம் காண்கூடும். அவர்களை வெல்லுதல் எவர்க்கும் அரிது.

"சொல்லவல்லன் சேர்விலன் அஞ்சான் அவனை
யிகல்வெல்லல் யார்க்கும் அரிது"

என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார். அவரது வாய் மொழியைக் கேட்கும்போது ஏன் நாமும் அப்படி வீரர்களாக வரக்கூடாது என்ற வீர உணர்வு கிளர்ந்தெழுகின்றதன்றோ!

இது காறுங் கூறியவற்றிலிருந்து திருக்குறளில் நவரசங்களுஞ் சிறந்த முறையில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றனவென்பது தெற்றெனப் புலனாகும். ஒரு சுவைக்குரிய பாடல்களைப் படிக்கும் போது அச்சுவைக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் நம்மிடத்தே கிளர்ந்தெழுவதைக் காண்கின்றோம். அக்கிளர்ச்சி அக்குறிப்பிட்ட பாடல்களின் கருத்தை நம் மனத்திடையே ஆழப் பதிய வைத்துவிடுகிறது. நம்முடைய அனுபவமும் அக்கருத்துக்கு ஒத்து வரும் போது திருக்குறளின் பெருமை நம்மாற் போற்றப்படுகின்றது. எனவே நவரசங் களுந் ததும்பி நிற்குந் திருக்குறள் மக்களைத் தன்வயப்படுத்துதலில் வியப்பொன்று மில்லையே!

பொதுமறை

அ.ச. அப்துல் சமது

மனிதன் என்றால் யார்? அவனுடைய இயல்புகளென்ன? அவனுக்கு ஒருமறை அதாவது நீதியைப் புகட்டி வழிகாட்டக்கூடிய ஒரு நூல்தேவையா? என்று சிந்திக்கும் போது, மனிதனுடைய இயல்புகளுக்கும் மறைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருப்பதை உணர்வோம். “மனிதனில் இயற்கையாக எழும் ஆன்மீக சம்பந்தமான முயற்சியே மதம்” என்கின்றார் அறிஞர் உருசோ. இந்த இயற்கை முயற்சியான உள்ளுணர்வுக்கும், நாங்கள் மானிட உருவம் தாங்கிப் பிறப்பதற்கு முன்னுள்ள ஏதோ ஒரு நிலைக்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் உள்ளுணர்வெல்லாம் ஏதோவொரு காரணம் பற்றிய தூண்டலே என்பது உளநூலர் கண்ட உண்மையாதலின், மனிதன் இவ்வுலகிற் பிறப்பதற்கு முன்னுள்ள அந்நிலையிற்றான், மனித கோடிகள் எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளாகிய இறையின் முன் “இறைவ, உன்னை எங்கள் இறைவனாக ஏற்றுக்கொண்டோம். எங்கள் சிரங்களைத் தாழ்த்தி உன்னையே வணங்குவோம்.” என்று வாக்குறுதி கொடுத்தாக இசிலாம் இயம்புகின்றது. இந்த வாக்குறுதியை மனிதன் எவ்வளவு தூரம் காப்பாற்றுவான் என்பதும் இறைவனறிந்ததொன்றே. கட்டுப்பாடற்ற அவனுடைய இயல்பைக்காட்டி, உண்மை நிலையைச் சிந்திக்கத் தூண்டி, அவன் கொடுத்த வாக்குறுதியை நினைவுறுத்தும் வண்ணம் வேதங்கள் முதல்வனால் அருளப்பட்டன என்பார்.

வேதங்களிற் கூறப்பட்ட உண்மைகள் எவை என ஆராயும் போது மனிதன் மனிதனாக வாழவேண்டிய வழிவகைகள், மனிதன் தன் இலட்சியமான ஆன்மசித்தியை அடைய வேண்டிய அவசியம் என்பன விளக்கப்பட்டிருப்பதையே காணலாம். “வித்தியாசமான அனுட்டான முறைகளால் மதங்கள் வேறுபட்டு நிற்கின்றன. அகத்தூய்மையை நோக்காகக் கொண்டு புறத்தோற்றத்தில் வேறுபடுகின்றனவேனும், எல்லா மதங்களும் கூறுவது ஒருண்மையே” என்று இந்து தருமம் இயம்புகின்றது. பொதுவாக அறம், பொருள், இன்பம் என்பன மனிதன் ஆன்மசித்தி பெறுவதற்குரிய படுகளாகும். வேதங்களின் உட்பொருளும் இதுவே. மானிட சமுதாயத்திற்கொரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்த வள்ளுவர் குறளும் இம்முன்றையுமே உட்பொருளாகக் கொண்டு உண்மைநெறி காட்டும் ஒருயரிய நூலாகத் திகழ்கின்றது என்பதை எம்மதத்தினரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். வள்ளுவர் ஒரு தனிமனிதராக, தனி இனத்தவராக இருக்கவில்லை. உலக சமுதாயத்தில் ஒருவராக நிற்கிறார். பேதம் கடந்த பெரியாரான வள்ளுவர் ஏதமில்லாத உயர்நூலாகத் திருக்குறளை இயற்றி அளித்தார். உலகில் ஒப்பற்ற வாழ்க்கைத்துணைநூல் திருக்குறளே என்பது அறிஞர்கள் ஐயந்திரிபறக் கண்ட முடிபாகும். சோக்கிறத்தீச ஞானியின் அரசியல் அறங்களும், மார்க்ஸ், லெனின் ஆகியோரின் பொதுவுடமைத் தத்துவமும், செகப்

பிரியருடைய நாடகப் பாத்திரங்களின் பிரதிபலிப்பும், கம்பன் கவிதை இன்பமும் ஒருங்கே அமைந்தது திருக்குறளே!. அறம் பற்றிய நூல்கள் உலகிற் பலவுண்டு; மனித இலக்கணம் பற்றிய நூல்களும் உண்டு. எனினும் இவைபற்றித் தெளிவாகக்கூறும் ஓர் அறிஞர் வள்ளுவரே. பெண்மைக்கொரு பேரிலக்கியத்தையும், கற்புக்குங் காதலுக்குமொரு காவியத்தையும் அமைத்த இவ்வறிஞர் இல்லறத்தையும் இயம்பித் துறவறத்தையும் கூறினார். இல்லறத்தின் மூலம் துறவறங்காணும் மனித சமூகத்தின் இலட்சியத்தைத் தெளிவுபடுத்தியவர் இவ்வறிஞரே! "அகர முதல எழுத்தெல்லாம்" என்று தொடங்கும் இவரது திருக்குறள் எம்மதத்தினரும் போற்றும் பண்புடையதாக மக்கட்குலத்திற்கோர் பொதுமறையாகத் திகழ்கிறது. எக்கொள்கையுடையோரும் ஏற்றுப் போற்றும் பெருமையுடையது இத்தமிழ்மறை.

மத நூல்களிற் காணப்படும் நீதிகளுக்கியைந்த பொதுத் தத்துவங்கள் இந்நூலில் நிரம்ப உண்டு. "அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப்புகட்டிக் குறுகத் தறித்த" இக்குறளிற் கூறப்படாத பொருள் இல்லை என்பதே அறிஞர் முடிபாகும். இதுவும், இந்நூலின் சிறப்பியல்பிற்கோர் காரணமாகும். பலமதக் கொள்கைகளுக்கும் இயைந்ததாக இந்நூல் எவ்வாறு விளங்குகின்றது என்பதையும் காண்போம்.

இயேசு கிறித்து அன்பையும், சகிப்புத் தன்மையையும், ஒரு இறைவனின் புனித தத்துவத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட சிறந்த மதத்தைப் பரப்பினார். அன்பு சகிப்புத்தன்மை என்பன பற்றி அவர் கூறாத சந்தர்ப்பமில்லை, அன்பின் சக்தி வலியது. அதன் பெருமை ஈருலகிலும் சிறப்பானது என்கிறார் ஓரிடத்தில்.

"ஒருவர் உன் வலக் கன்னத்தில் அறைந்தால் உன் இடக்கன்னத்தையும் திருப்பிக்கொடு" என்று சகிப்புத் தன்மையைப் பற்றி கூறினார் வள்ளுவர். "ஏனெனில் பகை பாராட்டி வென்றவர் எவருமில்லை யாதலின். இதன் மூலம் ஒருவன் தான் செய்தது எவ்வளவு தவறு என்பதை உணரக்கூடும். மனிதன் தன் குற்றங்களை உணர்ந்து உய்வு பெற உலகிற் சாந்தியும் சமாதானமும் நிலவ இதுவே சிறந்த வழி என்பது இயேசு பெருமான் கருத்து. இதைத்தான் வள்ளுவப்பெருந்தகை

"இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்"

என்றார். தீயைத் தீயால் அணைக்கமுடியாது; போரைப் போரால் நிறுத்தமுடியாது. ஒரு சக்தியை வெல்ல அதற்கு எதிரிடையான வேறொரு சக்தி தான் தேவை. எனவே நமக்குத் துன்பமிழைத்தவருக்கு நாம் செய்யும் பிரதிச்செயல் அவர் வெட்கமடையும்படி நன்மை செய்தலே ஆகும். இதன்மூலமே போட்டியும் பொறாமையும் ஒழிந்து உண்மையான சாந்தி நிலவும். உண்மையான சமாதானமென்பது உள்ளுணர்வால் எழவேண்டும். இது வெறும் ஒப்பந்தத்தால் அல்லது உதட்டசைவால் ஏற்படுவதன்று. இதனாலேயே நம்மை அறைந்தவருக்கு மறுகன்னத்தையும் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இவ்விரு பெரியார்களும் கூறினர். நபிபெருமானார் ஓரிடத்திற் கூறுவதையும் கவனிப்போம்.

"நற்கதியடைய விரும்புவோர் தம் நாலைப் பேணிக்காத்துக் கொள்வார்" என்றார்

நபிபெருமானார். மனிதனுக்கு மதிப்பையும் உயர்வையும் அளிப்பது நாவே எனலாம். இந்நாவே மனிதனுக்கு நல்வாழ்வையும் அளிக்கிறது. அன்றியும் மனிதனை நாயினுங் கடையனாக்குவதும் வாழ்வை இழக்கச் செய்து சீரழியச் செய்வதும் இந்நாவே. நாவானது எதையும் பேசலாம்; ஆனால் பேசியதை அழித்துவிடும் சக்தி அதற்கில்லை. எனவே நாவை நன்றாகப் பாதுகாத்து உரிய முறையில் உபயோகித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இங்ஙனம் நாவைப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறவர்கள் இம்மையில் மட்டுமன்றி மறுமையிலும் நற்கதியடைய முடியும். செய்கையினால் மட்டும் பாவம் நிகழ்வதில்லை. எண்ணத்தினாலும் பேச்சினாலும் பாவங்கள் நிகழ்கின்றன. எனவேதான் பெருமானார் முகம்மது நபி இந்நாவைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளல் பற்றி இவ்வாறு கூறிப்போந்தார். இதைத்தான் வள்ளுவர்,

“யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு”

என்றார். ஆம்: எதைக்கவனிக்காவிட்டாலும் நாவைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சொற்குற்றத்தாற் பின்னர் மிகவும் துக்கப்பட வேண்டிய நிலைமை உண்டாகும். இதனை மேலும் விளக்கும் முறையில்

“தியினாற் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆறாதே
நாவினாற் சுட்ட வடு”

என்றுரைத்தார் வள்ளுவர். நெருப்பினாலேற்படும் காயங்கள் ஆறிப்போகலாம். நாவினால் சுட்டபுண் ஆறாது என்றார் அவர். இங்ஙனம் உலகப்பெரியார்கள், தீர்க்கதரிசிகள் என்போர் தம் கருத்துக்களுக்கியந்தவாறு எல்லோரும் ஏற்கும் நீதிநூல் ஒன்றை ஆக்கிய யளித்தவர் வள்ளுவரே.

“மனிதனைத் தீய வழியினின்றும் காப்பாற்றித் தரும வழியில் நடாத்திச் செல்லவே நான் பிறந்தேன். தருமம் செய்வதே மனிதனுடைய கடமையாகும்” என்று அருச்சுனனுக்குக் கூறினான் கண்ணன். கீதையிலுள்ள இப்பொன்மொழி பொதுத் தன்மையுடையதாக, மனிதன் சிந்திக்கவேண்டிய பொன்மொழியாக இருக்கிறது. “மனிதன் தருமம் செய்யவே படைக்கப்பட்டவன்” என்பதைப் பல்வேறு மதங்களும் ஒத்துக்கொள்கின்றன. இல்லாவிட்டால் அவன் உலகில் பிறந்ததற்குக் காரணம் தானென்ன? அஞ்ஞானிகளுக்கே புரியாத புதிர் இது. விஞ்ஞானிகளால் மட்டுமே இதை உணரமுடியும். வள்ளுவப்பெருந்தகையும்

“தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு”

என்றார். தவம் செய்பவரே தமக்குரிய கடமையைச் செய்பவராவார். மற்றையோர் ஆசைவலையில் அகப்பட்டு வீண்முயற்சி செய்கின்றவரே. “மனிதன் வாழப்பிறந்தான்; உண்டு சுகித்திருக்கப்பிறந்தான்; இன்பமே எய்தப்பிறந்தான்” என்று உமர்கயாமின் “ஒழிந்த பாலில் ஒரு துளியாம், உயிர்வாழ் உலகில் ஒருமணமாம்” என்னும் பாடல்களுக்கு பிழையான கருத்தைக் கூறித்திரியும் மக்கள் உண்மை நிலையைச் சிந்திப்பதில்லை; உயர்வழியைப் பின்பற்றுவதில்லை. வள்ளுவர் கூறும் ‘தவம்’ மனிதனின் இலட்சிய கருமம்

என்பதைக் கண்ணபிரானே கூறியிருக்கின்றார். வள்ளுவருடைய கருத்துக்கள் மெய்ஞ்ஞானத்தை நோக்கி எவ்வளவு தூரம் ஊடுருவிச்சென்றுவிட்டன என்பதை எண்ணி எண்ணி வள்ளுவர் பிறந்த தமிழ்நாடும், வள்ளுவருடைய மொழியாம் தமிழைப்பேசும் மக்களும் பெருமைப்படலாம். குறளைத் தமிழிற் படித்துச் சுவைக்கும்பேறு நமக்கன்றோ உண்டு.

இப்படி இரண்டொரு மதத்தலைவர்களின் கருத்துக்களோடு ஒப்பு நோக்குவதால் மட்டும் திருக்குறள் ஒரு பொதுமறைதான் என்று தீர்ப்புக்கூறவியலாது. எனவே அதன் பொதுத் தன்மையைப் பொதுத் தத்துவமாகக் கொண்டு நோக்குவோம்.

அறம் என்பதற்குப் பலரும் பலவாறு விளக்கங் கூறலாம். தம் மதக்கோட்பாட்டின் ஐந்து தத்துவங்களைப் பூரணமாக உணர்ந்து செய்தலே அறம் என இசுலாமியர் கூறலாம். கிறித்தவர்களோ இயேசு பெருமானார் காட்டிய அன்புவழிச் செல்லுதலே அறம் எனலாம். இந்துக்களோ, கீதையின் கருத்துக்களே அறத்திற்கோர் எல்லை எனக்கருதலாம். எம்மதத்தினர் எப்படி எப்படிச் கூறினாலும் அதன் பொதுத்தன்மையை ஆராயும்போது அபிப்பிராய பேதங்கள் எழக்கூடும். வள்ளுவரோ வித்தியாசமான கருத்துள்ள இவர்களெல்லோருமே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க விளக்கம் ஒன்றை அறம் என்பதற்குக் கொடுத்துள்ளார்.

“மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்து அறன்

ஆகுல நீர பிற”

என்றார் அவர். ஒருவன் தன்மனத்திலே குற்றமில்லாதவனாக இருக்க வேண்டும். இவ்வளவுதான் அறம். மனத்துய்மை இல்லாத மற்றவையெல்லாம் வெறும் ஆரவாரங்கள். இதைவிடச்சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் அறம் என்பதற்கு விளக்கம் கூறுவது இலகுவான தன்று. பற்றற்ற நிலையில் மக்கள் எல்லோருமே பற்றுக்கொள்ளும் வகையில் வள்ளுவர் இதைக் கூறிப்போந்தமை பெருவியப்பாகும். ஒருவனுடைய மனம் பரிசுத்தமானதாக இருந்தால் அவன் செய்கைகளும் பரிசுத்தமானவையாகவே இருக்கும். “மனத்துக்கண் மாசிலனாகும்” இந்நிலை தருமத்துள் உயர்ந்த தருமம்.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்

தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”

என்கிறார் வள்ளுவர். உலகத்தில் வாழ வேண்டிய அறநெறியில் நின்று வாழ்பவன். தெய்வநிலையில் வைத்து எண்ணத்தக்கவன், இவன்தான் உயர்நிலை எய்திய மனிதன். மனிதனாக உருக்கொண்டு பிறப்பவன். மனிதனாக வாழ்ந்து மனிதனாக இறந்துவிடல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்பவன் தெய்வத்துள் வைத்து எண்ணத்தக்க உயர்நிலையடைபவன். இதுதான் பொதுமறையின் தீர்ப்பு. எம்மதத்தினரும் இதை ஏற்கமறுக்கார். “தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக” என்று வள்ளுவர் கூறியதும் இதற்குப் பொருந்தும். புகழோடு தோன்றுக என்பது மனிதனாகத் தோன்று என்பதாகும்.

“அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்

செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்”

வேதத்தை ஒத்த தகுதியுடையவர் இவரே என்று இறைவன் யாரையும் படைக்க வில்லை. மற்ற உயிர்களிடத்து அன்பு கூர்ந்து. மன்னுயிரையுந் தன்னுயிராகக் கொண்டு

அறவழிச்செல்பவர் யாரோ அவரே அந்தணராவார், அன்பிலார்க்கு வேதமெது? வேத வழியேது? அன்பே இறை; அன்பே மதம். எனவே மற்ற உயிர்களிடத்து அந்த அன்பைச் செலுத்துபவரே உண்மையான வேதியர். இந்தப் பொதுத் தத்துவத்தைக் கூறும் வள்ளுவர் மனித சமுதாயத்தின் பொது மதமாக அன்பைக் கொள்கிறார்; அறத்தின் இருப்பிடமாக அன்பைக் காண்கிறார். அன்புதான் அறத்தின் ஆணியேவர். அன்பில்லாதவர் வாழ்வு பசுமையற்ற பாலைவனம். “அன்பில்லாதவர் உடம்பு, எலும்பும் தோலும் மட்டும் போர்த்த சதைப்பிண்டம், அன்புள்ள உடம்பே உண்மையான உயிர்நிலையுள்ள உடம்பு. இத்தகைய உடம்பையுடையோர் முழு உலகுக்குமே சொந்தமானவர்” என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். வள்ளுவர் கண்ட அன்புச்சமயத்தின் கடவுள் அறவாழி அந்தணன். இதனை

“அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீத்த லரிது”

என்று குறிப்பிடுகிறார் அவர்.

அறத்தின் உருவே கடவுள். கடவுளைத் துதிப்போர் அறத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு, அவ்வழிச் செல்பவராக இருக்க வேண்டும். இன்றேல் அவர் வணக்கம் பயன்றும் போகும். இந்த அறவாழி அந்தணன் திருவடிகளை நினைப்போரே பொருள், இன்பம் என்னும் மற்றக் கடல்களையும் கடந்து உயர்நிலை எய்த முடியும். கடவுளை அற உருவாகக் காணும் வள்ளுவர் பிறிதோர் குறளில் அறிவாகக் காண்கிறார்.

“கற்றதனா லாயபயன் என்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின்”

இறைவன் வாலறிவன். அதாவது பரிபூரணமான தூய அறிவை உடையவன். அறிவின் எல்லையாகிய அறிவுக்கடலாகிய அப்பேரிற்பச் சோதியை நினையாத உணராத ஒருவன் கற்றதனாற் பெற்ற பயன் என்ன? அவனைக் கற்றவன் என்றுதான் கூறமுடியுமா? கற்றவர்க் கழகு கற்றாங்கொழுகுதல். அறிவின் வடிவாயுள்ள இறைவனை மனிதன் மட்டுமே உணரக்கூடியவன். இங்ஙனம் உணர முடியாதவன் மனிதனல்லன்.

அறமாகவும், அறிவாகவும், அன்பாகவும் இறையைக் காணும் வள்ளுவர் “இறைவன் உலகத்திற்கே காரணமாக உள்ளவன்” என்று தம் முதலாவது குறளில் ஐயந்திரிபறக் கூறியுள்ளார். கடவுள் பற்றிய கொள்கைகளையுடையோர் வள்ளுவரிடம் எவ்வித பேதத் தையும் காணமுடியாது. உலகமதங்கள் எல்லாமே வள்ளுவருடைய பொதுக் கடவுளை, வள்ளுவரின் பேதமற்ற சமயக்கொள்கைகளை ஏற்பதற்கு எவ்விதத் தடையுமில்லை.

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு”

என்று உலகுக்கே சொந்தமானவராக வள்ளுவரைப் பாடினார் பாரதியார். உலகெல்லாம் ஒன்றுபட்டேத்தும் வள்ளுவர் போன்ற ஓரறிஞரை உலகம் முன் கண்டதுமில்லை. இனிமேற் காண்பதும் அருமை. வள்ளுவர் சமயம் பொதுச்சமயம்: சமரச சன்மார்க்கம். அவருடைய நூல்பொதுமறை; பொன்மறை.

தேடக்கிடைக்காத செல்வம்

த. சபாரத்தினம்

ஒரு பொருளின் விலையேனும் மதிப்பேனும் உயர்வதற்குக் காரணம் அதன் அருமையேயாம். காற்று மனித வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது. நீரும் அன்னதே. அப்படியிருந்தும் காற்றுக்கும் நீருக்கும் மதிப்பு இல்லை. இதற்குக் காரணம் பெருமளவிற்கு கிடைப்பதே என்பர் பொருளாதார நூலார்.

பொருளாதார நூலாருடைய இக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாம் செல்வங்களை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். பெருமளவிற்கு கிடைக்கக்கூடிய செல்வங்கள் தேடக்கிடைக்குஞ் செல்வங்களாகும். தங்கத்தை முயன்று பெறலாம். வைரமும் அத்தகையதே. கற்பகத்தருவை நாம் கண்டதில்லை; கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். அமுதசுரபியை நாம் அடைந்ததில்லை; ஆனால் அதைப்பற்றி மணிமேகலையில் படித்திருக்கின்றோம். காராம்பசு கிடைத்துவிட்டால் குழாய்த்தண்ணீருக்குப் பணம் கொடுப்போமா? இவை முயன்றாலும் கிட்டாத பொருள்கள். ஆகவே இவற்றைத் தேடக் கிடைக்காத செல்வம் என்கின்றோம்.

தேடக்கிடைக்காத செல்வத்தை ஒருவர் உலகிற்கு உவந்து அளித்தால் எங்களுக்குக் கொடுத்தால் பெரிதுவப்போம். உண்டிகொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே. உண்டி கொடுக்கும் அமுதசுரபியை உலகளித்த காரணத்தாலன்றோ நாம் மணிமேகலையைப் போற்றுகின்றோம். பரவுகின்றோம். உயிருக்கு உற்ற உறுதுணை அறிவு. தொட்டனைத்தூறும் மணற் கேணி போலக் கற்றனைத்தூறும் அறிவு நல்குவது திருக்குறள். உடற்பசி மருந்தாம் சோற்றிலும் பார்க்க உயிர்ப்பசி மருந்தாம் அறிவு மேன்மையுடையதன்றோ? இதனால் அமுதசுரபியிலும் பார்க்க அறிவுச்சுரபியாம் திருக்குறள் கிடைத்தற்கருமையானது என்பது தெளிவு. ஆகவே அமுதசுரபியைத் தேடக்கிடைக்காத செல்வம் என்று கொள்வதிலும் பார்க்கத் திருக்குறளைத் தேடக்கிடைக்காத செல்வம் என்று கொள்வது சாலவும் பொருத்தமன்றோ?

திருக்குறளும் தொல்காப்பியமும்

திருக்குறளைத் தேடக்கிடைக்காத செல்வம் என்குகூறுவதற்கு வேறு காரணங்களும் உண்டு. ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனார் இயற்றிய தொல்காப்பியத்தைப் பொன்னே போற் போற்றிய பெருமை திருவள்ளுவருக்கு உரித்தாகும். திருவள்ளுவர், தொல்காப்பியர் வகுத்த பொருட்பகுப்பு முறையையே தமது நூலிலுங் கையாண்டார். இதைமறுக்க முனைகின்றனர் சில வடமொழித்தாசர்கள். இதை விரிவாகக் காண்போம்.

என்றுமுள தென்றமிழ் மொழிக்கண் நின்று நிலவும் நூல்களுள் முதன்மை வாய்ந்தது தொல்காப்பியம். இது எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் முப்பெரும் பிரிவுடன்

திருக்கின்றது. பொருள், அகம், புறம் என விரியும். அகமும் புறமும் புலவரே அறியும் இறுக்கமுஞ் செறிவும் சுருக்கமும் உடையன. திருவள்ளுவர் தொல்காப்பியத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ்மக்களது விரிந்த ஒழுக்க இலக்கணமாகிய திருக்குறளைச் செய்வாராயினர்.

தொல்காப்பியர் மக்களடையும் உறுதிப்பொருள்களுள் இன்பத்தினை அகத்தினை எனவும் அறத்தையும் பொருளையும் புறத்தினையெனவும் பகுத்துத் தமது நூலிற் கூறியிருக்கவும் திருவள்ளுவர் வடமொழியிற் போல தம்நூலை அறம், பொருள், இன்ப மெனப் பகுத்துள்ளார். இதனால் திருவள்ளுவர் வடநூல் மரபையே பின்பற்றியுள்ளார் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால் இப்பகுப்பு முறையும் தமிழ்மரபேயாகும். இதனை

“அந்நிலை மருங்கின் அறமுதல லாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரியவென்ப”

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தாலும்

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல”

என்ற புறப்பாட்டடிகளாலும் உணரலாம்.

தொல்காப்பியர் “காமஞ்சான்ற கடைக்கோட்காலை” என்ற சூத்திரத்தாலும் “அறு வகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்” என்ற சூத்திரத்தாலும் கூறிய பொருளையே திரு வள்ளுவர், துறவறவியல், இல்லறவியல் என்னும் இருவியல்களாலும் விரித்துரைக்கின்றார். கொடிநிலை கந்தழி என்னும் சூத்திரத்திலே தொல்காப்பியர் உணர்த்திய பொருளையே குறளாசிரியர் கடவுள்வாழ்த்து முதலிய பாயிர அதிகாரங்களால் உணர்த்துகின்றார். தொல்காப்பியனார் வெட்சி முதலாக வாகை யீறாக உணர்த்திய அரசியலே செந்நாப்போதார் தம் தமிழ் மறையிற் பொருட்பாலில் அரசியல் அங்கவியல்களுள் அமைத்துக் கூறுகின்றார். தொல்காப்பியனார் அகத்தினையியல் களவியல், கற்பியல்களில் உணர்த்திய இன்பப் பகுதியினையே தெய்வப் புலமையாளர் காமத்துப் பாலில் தெளிவிக்கின்றார்.

தமிழ் அறமும் சமக்கிருத தருமமும்

திருவள்ளுவர் வடநூலாரின் பகுப்பு முறையைப் பின்பற்றினார் என்று கருதுகின்றவர்கள் திருவள்ளுவர் தமது அறப்பாலிலுள்ள கருத்துக்களை மனுமுதலிய வடமொழி நூல்களில் இருந்து கடன்வாங்கியுள்ளார் என்று கூறுகின்றனர். அவர்கள் கூற்றுப் பொருந்தமையை,

“வள்ளுவர்செய் திருக்குறளை மறுவறநன் குணர்ந்தோர்கள்
உள்ளவரோ மனுவாதி யொருகுலத்துக் கொருநீதி”

என்னும் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை வாக்கினைக்கொண்டு நிறுவியிடலாம். இன்னும் திருவள்ளுவர் கண்ட அறமும் வடநூலார் கண்ட தருமமும் ஒன்றல்ல என்பது பேராசியர் பிலியோசா அவர்களின் கருத்து. பேராசிரியர் சக்கரவர்த்தியின் கருத்துப்படி திருவள்ளுவரின்

அறம் சமணக் கொள்கையை ஒத்தியல்கின்றது. அறத்துப்பாலிற் கடவுள் வாழ்த்தின் பின் வான் சிறப்பு வைக்கப்பட்டுள்ளது. வான்சிறப்பில் மழை வாழும் உயிர்கட்கு இன்றியமையாத மழை வாழ்த்தப்பட்டது. இந்த அமைப்பு முறை வடமொழி வேதத்தை ஒத்தியல்கின்றது.

வேதங்களும் பிராமணங்களும் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகின்றன. வள்ளுவப் பெருந்தகை, நீத்தார் பெருமைகளைப் போற்றிப் புகழுகின்றார். ஆனாலும் அவர் வேதங்களைப் போல ஆன்மா, பிரம்ம முதலியனவைகளைத் தேடியலையில்லை. அதற்குப் பதிலாக இவ்வாழ்க்கையின் மேன்மையையும் மனிதப்பண்புகளையும் வற்புறுத்துகின்றார். திருவள்ளுவரின் அறம் தமிழரின் வாழ்வின் இலட்சியமாக அமைந்தது. திருவள்ளுவர் ஆரிய தருமங்களை அறியாதிருக்கவில்லை. ஆனால் திருவள்ளுவரின் அறம் தமிழ் நாட்டிற்கே உரியது.

ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனார் கண்ட பொருட்பகுப்பு முறையைப் பின்பற்றினார் திருவள்ளுவர். தொல்காப்பியத்திற்கு இலக்கியம் படைத்த பெருமை திருவள்ளுவரையே சார்ந்தது. அதனுடன் தனித் தமிழ்க்கோட்பாடாம் அறத்தைத் தமது அறத்துப்பாலில் எடுத்தாண்ட சிறப்பும் அவரையே சார்ந்தது. இவைகளாலே திருவள்ளுவர் தமது நூலுக்குத் தேடக்கிடைக்காத தன்மையை அளித்துவிட்டார்.

திருக்குறளும் இலக்கியப்பண்புகளும்

இலக்கியங்களுக்கு இன்சுவை ஊட்டுவன இலக்கியப்பண்புகளே. இலக்கியப் பண்பில்லாத இலக்கியங்கள் நாற மலர் அனையவை. இலக்கியப்பண்புகள் அனைத்தும் திருக்குறளிற் பல்கிப் பரவிக் கிடக்கக் காணலாம். மொழியின் வாயிலாக வாழ்க்கை முறையினைப் படம்பிடித்துக் காண்பிப்பது இலக்கியம். அப்படிப் படம் பிடித்துக் காட்டுகையில் உள்ளதை உள்ளவாறே கிளத்தல் என்ற கோட்பாட்டை வள்ளுவப்பெருந்தகை போற்றிப் பேணுகின்றார். இதற்கு உதாரணம் உரைப்போம்.

தலைவனும் தலைவியும் தனியே சந்திக்கின்றனர். தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்து ரைக்கு முகத்தான் "யாரினும் காதலம்" என்றான். தலைவி முகம் சிறுத்தது "நீர்காதலித்த எவரிலும் யாம் சிறந்தேம்" என்று கூறி அவள் ஊடினாள். தலைவியின் புலவியை அறிந்த தோழி தலைவனை யணுகிக் காரணத்தை வினாவினாள். அதற்குத் தலைவன், "உலகத்துள் இன்பம் நுகரும் காதலர்கள் யாவரினும் யாம் காதலையுடையேம்" என்றேன். ஆனால் தலைவி யாரினும் என்பதற்கு "யான் காதலித்த பல பெண்களுள்ளும் உன்னிடத்திலேயே யான் மிக்க காதலுடையேன் என்று சொன்னதாகக் கருதிப் புலந்து ஊடினாள்" என்று சொன்னான்.

"யாரினும் காதலம் என்றேனா லுடினாள்

யாரினும் யாரினும் என்று"

தன் தலைவன் தனக்கே உரித்தானவன் என்பது தலைவியின் உள்ளக்கிடக்கை. அந்த உள்ளக்கிடக்கையை வாழ்க்கை அனுபவத்தை ஓர் அழகிய வாழ்க்கைச்சித்திரமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

ஓர் இலக்கியத்திற் சிறந்த கருத்துக்கள் பொதிந்திருக்க வேண்டுமென்பர். இவ்விலக்கியப் பண்பைத் திருவள்ளுவர் செவ்வனே போற்றியுள்ளார். இன்றைய உலகமேதையும், நோபல் பரிசுபெற்றவருமான அல்பேட் சவிட்சர் “திருக்குறளைப் போலக் கருத்துக் கோவையைக் கொண்ட வேறு நூல் உலக இலக்கியங்களில் இல்லை” என்று கூறுகின்றார்.

இலக்கியம் மக்களுக்கு ஒழுக்கம் புகட்டும் சிறந்த கருவியாகவும் இருத்தல் வேண்டும். புலான் மறுத்தல், கள்ளுண்ணாமை, இனியவை கூறல், கூடாவொழுக்கம், கொல்லாமை முதலிய அதிகாரங்களால் ஒருவன் நல்லவனாக வாழ்வதற்கு வேண்டியவை எவை, வேண்டாதவை எவை என்று வற்புறுத்துகின்றார் வள்ளுவர். அவர் வகுத்த நெறிப்படி சென்றால் வீடுபேற்றை அடையலாம்.

திருக்குறளும் செய்யுளும்

திருக்குறள், செய்யுளாலாகிய இலக்கியம். ஆகவே செய்யுளுக்குரிய நற்பண்புகள் திருக்குறளில் காணப்படுகின்றனவா என்று பார்ப்பது நமது கடமை. அப்பண்புகள் அழகுற அமைந்தாற்றானே திருக்குறள் தேடிக்கிடைக்காத செல்வமாகத் திகழ முடியும்.

சில்வகை எழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைச் செறித்து இனிது விளக்குவது செய்யுளாகும். அது சிந்தனையின் எழுத்துவடிவம். இக்கோட்பாடுகளைத் திருவள்ளுவர் எவ்வளவு அழகாகப் போற்றுகின்றார் என்பதை உதாரணமுகத்தாற் காண்போம்.

அழகிய இளமரக்காவிலே மல்லிகை, முல்லை மலர்ந்து, உரோசாவை வேலியாகக் கொண்ட நடைபாதையிலே, மடமயிலென்ன பெண் ஒருத்தி அன்னமென அசைந்தசைந்து வருகிறாள். வீங்குதோள் ஆடவன் ஒருவன் பீடுநடைபோட்டு வருகிறான் அவள் எதிரே. அவன் அவளை உற்று நோக்குகிறான். அவளோ நிலத்தை நோக்கினாள். அவன் வேறு எங்கோ நோக்கினான். அவள் மெல்லத் தன் கயற் கண்களால் அவனை நோக்கினாள். அதனுடன் நின்றுவிட்டாளா? தன்மதிவதனத்தை நிமிர்த்திப் புன்னகையும் புரிந்தாள்.

“யானோக்குங் காலை நிலன்நொக்கும் நோக்காக்கால்
தானோக்கி மெல்ல நகும்”

சில சொற்களின் உதவியைக் கொண்டு எவ்வளவு அழகிய ஓவியத்தை வரைந்திருக்கின்றார் ஆசிரியப்பெருந்தகை! ஒன்றே முக்கால் அடிகளில் மணி மணியாகக் கருத்துக்களை அமைத்துப் பாடிய புலவர் உலகில் வேறு யாருமே இல்லை. இதனாலன்றோ நாம் திருக்குறளைத் தேடக்கிடைக்காத செல்வம் என்று போற்றிப் புகழுகின்றோம்.

திருக்குறளும் காப்பியங்களும்

காப்பியங்கள் செய்யுள்களான் இயன்றவை. காப்பியங்களை நாம் பெருங்காப்பியம் என்றும் சிறுகாப்பியம் என்றும் இரு பிரிவுகளாகப் பகுக்கின்றோம். பெருங்காப்பியம் ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கண வரம்பைத் தழுவி நடக்கும். அக்காப்பியம் ஒருபாட்டுடைத் தலைவனைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். “வள்ளுவர் நூல் வழக்கமாக நாம் எடுத்துக்

கொள்ளும் முறையில் பாட்டுடைத்தலைவனையுடைய ஒரு காப்பியமன்று. ஆனால் அது உலக மகாகாவியம். அதன் கதாநாயகன் சாதாரணமான தனிஒருவன். ஒவ்வொரு குறளிலும் சாதாரணமான மனிதனைப்பற்றித்தான் அவர் கூறுகின்றார். இந்த மனிதன் ஒரு நாட்டிற்கு ஒரு காலத்திற்குரியவன் அல்லன். இதனாலேதான் குறளை நான் ஒரு மகாகாவியம் என்கின்றேன்”.

காப்பியங்கள் கவினுற வேண்டுமானால் அவற்றில் சுவைகள் இடம்பெற வேண்டும். திருக்குறளில் சுவைகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. அங்கதம் என்பது வசை, அதாவது ஒருவனுடைய குற்றத்தினை குறிப்பாலாவது வெளிப்படையாலாவது எடுத்துக்கூறல். அவ்வாறு கூறுங்கால் நகைச்சுவை தோன்றக் கூறுவது இன்பம் பயப்பதாகும். இல்லாதனவற்றை நகைப்பொருட்டாகக் கூறலுமுண்டு.

கயவர் கட்டுப்பாடின்றி ஒழுகுபவர்; தீயன எவற்றையுஞ் செய்திடத் தயங்கார்; தேவர்களும் ஒழுங்குமுறையாதும் இன்றித் திரிபவர்களே. என்ன அதிசயம்! இருவருக்கும் ஒற்றுமை!

“தேவ ரனையர் கயவர் அவருந்தாம்
மேவன செய்தொழுக லான்”

இச்செய்யுளில் தேவரைக் கயவரோடு ஒப்பிடுவதாலும் கயவரைப் புகழ்வார் போன்று பழித்தலாலும் அங்கதச் சுவையும் நகைச்சுவையும் ஒருங்கே அமைந்துள்ளன.

திருக்குறளும் அணிகளும்

காப்பியங்களுக்குச் சுவைகளைப் போன்று அணிகளும் இன்றியமையாதனவாம். அணிகள், சொல்லணி, பொருளணி என இருவகைப்படும். திருக்குறளில் இவ்விருவகை அணிகளும் பல்கிக் கிடக்கின்றன.

“துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய தூஉம் மழை”

இக்குறளில் துப்பு என்ற சொல் திரும்பத் திரும்ப வருவதால் சொற்பின்வரு நிலையணி.

“பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்”

எளியரென்று பலரோடு பகைகொள்வோன், தான் மிக்க ஆற்றலுடைய வனேயாயினும், அப்பகைவர்க்கு சேர்ந்த வழி வலியழிவான். எளிய பலரை மயிற் பீலிக்கும், வலிய ஒருவனை வண்டிக்கும் ஒட்டணியால் ஒட்டி வைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

சினத்தைச் சேர்ந்தோரைக் கொல்லி என்றும் அருளை அன்பின் குழவி என்றும் கண்ணோட்டத்தைக் கழி பெருங்காரிகை என்றுங் கூறியது போல் பலவிடங்களிற் பொருள்களை உருவகித்துக் கூறுகின்றார். இயம்பவிரும்பிய ஒன்றினை இலகுவான உவமை வாயிலாக விளக்குவதில் எவரும் எய்துவதறியா உயரிய நிலையினை அடைந்து விட்டார். வான்மறை கண்ட வள்ளுவர். அவர்தம் நூலின்கண் நிறைந்து கிடக்கும் உயரிய

உவமைகள் எண்ணிறந்தன. முகம் நெகிழாத ஒரு மலர். ஆனால் அதனுள்ளே கருத்தைக் கவரும், மனத்தை மகிழ்விக்கும் ஒரு மணம் மறைந்து கிடக்கின்றது. தோன்றிய அரும்பினுள் நறுமணம் ஒன்றுண்டு என்பது யாரும் மறுக்க இயலா உண்மை. எனினும் முகை நெகிழ்ந்து விரியும்வரை அவ்வரும்பின் கண் அடங்கியிருக்கும் நறுமணத்தை நுகர்தல் முடியாது. இவ்வுண்மையால் உணர்த்தப்பட்டுச் செய்தியொன்றைப் பார்ப்போம்.

தலைவி தலைவனைக் காண்கின்றாள். அத்தருணத்திலே அவள் முகத்தில் பூக்கின்றது ஒரு புன்முறுவல். அதனை மேல்நோக்காகக் காணுங்கால் புன்முறுவலின் புறத்தோற்றம் மட்டுமே புலனாகும். குவிந்திருக்கும் மலரினிடே அழகையன்றி மணத்தைக் காணாதவாறு போலவென்க. ஆனால் சற்று ஆழ்ந்து நோக்கின் அலராமலரினிடே மறைந்து கிடக்கும் மணத்தைப் போன்று தலைவன்பாற் கொண்டுள்ள அன்பு, ஆசை, ஆர்வம் அனைத்தும் அவளுடைய புன்முறுவலுட் புதைந்து கிடக்கக் காணலாம். இதனை,

“முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல் பேதை
நகைமொக்குள் உள்ளதொன்று உண்டு”

என்னும் குறளின் வாயிலாக உணர்த்தும் அருமை வியப்பிறந்தது.

திருக்குறளைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பொன்னே போலப் போற்றினார்கள். முன்னோர் மொழிப்பொருளே அன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றுவது தமிழர் மரபாம். “ஒரு மொழியில் புதிய நூல் ஒன்றை எழுதுகின்றவர் தம்மை அறியாமலே பழைய நூல்களின் கருத்துக்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வது இயற்கை. அவர்கற்ற நூலின் சொற்றொடர்களும் அவருடைய நினைவில் ஊன்றிக் கிடப்பதால் ஏதேனும் எழுதும் போது அவை ஆங்காங்கே அப்படி அப்படியே வந்து நின்று அவருடைய எழுத்தில் வடிந்துவிடும்” என்கிறார் கலாநிதி மு.வரதராசன் அவர்கள். ஆங்கில ஆசிரியரான தீவஞ்சனும் இக்கருத்தை ஆதரிக்கின்றார். கட்டுரையின் பிதா என்று கருதப்படுகின்ற மொந்தேனும் அவருக்கு முந்திய கிரேக்க எழுத்தாளர்களிடமுமிருந்து கடன் வாங்கியுள்ளார். திருவள்ளுவருடைய சொற்களையும் கருத்துக்களையும் பல தமிழ்ப்புலவர்களுடைய எழுத்தோ வியங்களிற் காணலாம்.

இளங்கோவும் கூலவாணிகள் சாத்தனாரும் ஒரு காலத்தவர். சேக்கிழார் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இவர்கள் எல்லோரும் திருக்குறளைப் பொன்னேபோல் போற்றினர்.

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை”

என்பது ஒரு குறள்மணி. இக்குறளை

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவானைத்
தெய்வம் தொழுந்தகைமைதிண்ணிதால் - தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க்கு அணியாய் கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து”

என்று மதுரைக்காண்டத்தில் கட்டுரைக் காதையின் இறுதி வெண்பாவில் இளங்கோ ஆண்டிருக்கிறார்.

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்றஅப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்”

என்ற மணிமேகலை அடிகளில் குறள் முழுவதையும் அப்படியே அமைத்துப் பாடியுள்ளார் சாத்தனார்.

சேக்கிழார் அடிகள் தாம் இயற்றிய பெரிய புராணத்தில்

“மழைக்குதவும் பெருங்கற்பின் மனையார்”

என்னும் இடத்தில் திருக்குறட்கருத்தை உபயோகித்திருக்கின்றார்.

ஒருவன் நஞ்சு வைத்தாலும் நாம் நஞ்சென உணர்ந்ததை அவன் அறியில் அவன் மனம் நடுங்குமன்றோ என அவனுக்கிரங்கி, அந்நஞ்சையும் உண்பதே நாகரிகமாம். திருவள்ளுவர் கண்ட புதநாகரிகமாம் இது.

“பெய்யக்கண்டு நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்”

இக்கருத்தை அகப்பொருட் சுவை ததும்ப நற்றிணைப் புலவர் ஒருவர் நன்றாகப் பாடியுள்ளார்.

திருவள்ளுவரும் மிலிட்டனும்

ஓர் அழகிய இளம்பெண். அவள் கற்பென்னும் திண்மை கொண்டவள் கண்ணகியைப் போல மறக்கற்பை அவள் கொண்டிருக்கவில்லை. அறக்கற்பின் நிலைக்களன் அவள். அப்படிப்பட்ட பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்? இது திருவள்ளுவர் எழுப்பிய கேள்வி.

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள் கற்பென்னும்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்”

இக்கேள்விக்கு விடையிறுப்பவர் போன்று மிலிட்டன் கோமசு எனும் நூலை இயற்றியுள்ளார். கோமசு என்ற மந்திரவாதியால் அகப்படுத்தப்பட்ட பெண் எப்படி வீரத்துடனும் தன்மானத்துடனும் விடுதலை அடைகின்றாள் என்பதைக் கூறுவதே இக்கதை.

அடர்ந்த அடவியில் மூவர் செல்கின்றனர்; ஆண்கள் இருவர்; பெண் ஒருத்தி. அவர்கள் உடன்பிறந்தவர்கள்; கானகத்தே காரிருளில் காரிகையைப் பிரிகின்றனர். சகோதரிக்கு என்ன நேருமோ என்று கவல்கின்றாள் இளையவன். அப்பொழுது தங்கள் தங்கை கற்பென்னும் திண்மை உடையாளென்றும், அக்கற்பின் பலத்தால் அவள் காப்பாற்றப்படுவாள் என்றும் கூறுகின்றான் மூத்தோன்.

தங்கள் சகோதரி கோமசின் வலையில் வீழ்ந்து விட்டாள் என்றறிந்தவுடன் கலங்கினான் இளையோன். “கவலற்க”! கற்பைத் தாக்கலாம்; காயப்படுத்த முடியாது. நேர்மையற்ற

முறையில் திடுக்கிடச் செய்யலாம்; வெல்லமுடியாது” என்று இளையோன் கவலையை மூத்தோன் போக்கினான்.

திருவள்ளுவரும் ஞானிகளும்

கண்ணிற்குக் கண், பல்லிற்குப் பல் என்பதே பலகால நியாயம் என்று கொள்ளப்பட்டது. இந்த நியாயம் நெடுங்காலம் வழங்கிற்று என்பது சரித்திரங் கூறும் உண்மை. ஆனால் இயேசுநாதர், “நான் உங்களுக்குச் சொல்கின்றேன்: தீமையை எதிர்த்து நிற்கவேண்டா; உங்களது வலக்கன்னத்தில் அறைகின்றவனுக்கு மற்றைய கன்னத்தையும் திருப்பிக் காட்டுங்கள்” என்று சொன்னார்.

இக்கருத்தையே தெய்வப்புலமையாளர்

“இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்துவிடல்”

என்று கூறியுள்ளார். இக்கருத்துத்தான் காலக்கிரமத்தில் முளைத்துக் கிளைவிட்டு, பூத்துக் குலுங்கி அகிம்சை என்னும் மரமாயது.

உருசிய நாட்டு மேதை இலியோ தொல்சுரோய் இக்கருத்தை வளர்த்தார். அவர் அதில் முழுநம்பிக்கை கொண்டார். அந்த நம்பிக்கையை அவர்தாம் எழுதிய “நான் எதையும் நம்புகின்றேன்” என்ற நூலிலும் சிறுகதைகளிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இந்த அகிம்சா தருமத்தைக் காந்தியடிகள் வளர்த்து உச்சநிலைக்கு கொண்டுவந்தார். அவர் எழுதிய “சத்திய சோதனை” அவருடைய அகிம்சைச் சோதனையின் வரலாறு. ஆபிரிக்காவில் அவரை அடித்தவர்களை நகரக்காவலர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுக்காதது முதல் அவர் அகிம்சா மூர்த்தியாகவே விளங்கினார். ஆகவே அவரை நாம் “அகிம்சாமூர்த்தி, காந்திமகாத்மா” என்று பாடிப் பரவுகின்றோம்.

திருவள்ளுவரும் சமயங்களும்

வள்ளுவப் பெருந்தகையின் சீரிய கருத்துக்களைப் பிற்காலத்தில் நூலாசிரியர்களும் ஞானிகளும் விளக்கியிருக்கிறார்கள். திருக்குறளுக்குத் தனிப்பெரு மதிப்பை நல்கியது திருவள்ளுவரின் கடவுள் வாழ்த்தாகும். சமயங்கள் பலவும் கடவுளின் தன்மைகளை எடுத்துரைக்கும் முன்பே தத்தம் பெருமைகளையும், மற்றைச் சமயங்களின் சிறுமைகளையும் எடுத்து இயம்பத் தொடங்கிவிடுகின்றன. திருவள்ளுவரோ கடவுளின் இயல்புகளை “வாலறிவன், ஆதிபகவன். மலர்மிசை ஏகினான், வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்” என்று பலவாறு கூறியுள்ளார்.

வெவ்வேறு கோணங்களில் நின்று பார்ப்பவர்களுக்கு வெவ்வேறு விதமாகக் காட்சியளிப்பார் கடவுள். ஆனால் காட்சியளிக்கும் கடவுள் ஒருவரே. திருவள்ளுவர் நடுநிலைமையிலும் நின்று பல சமயங்கள் காணும் பண்புகளையும் ஒருங்கே காண்கின்றார். இதிலேதான் திருவள்ளுவரின் பெருமை தங்கியுள்ளது. ஆகவேதான் நாம் திருக்குறளைத் தேடக் கிடைக்காத செல்வம் என்கின்றோம்.

கடலைக் கண்டுள்ளவர் பலர். அதன் இயல்பை ஓரளவு அறிந்துள்ளவர் ஒரு சிலர்: அப்பரந்த நீர்ப்பரப்பின் தன்மை முழுவதையும் ஆராய்ந்து உணர்ந்தவர் எவருமே இல்லை எனலாம்.

கடலைக் காணச் செல்கின்ற நாம் அதன்மீது தவழ்ந்து வருகின்ற அலைகளையே காண்கின்றோம். கடலைப்பற்றிய நினைவு எப்பொழுதெல்லாம் நமது மனக்கண்முன் தோன்றுவது அலைகளின் கொந்தளிப்பும் நுரைகளின் வெண்மையும் கடலின் பேரிரைச் சலுமேயாம். கடலைப்பற்றி நம்மிற் பலர் பெறுகின்ற அறிவும் அனுபவமும் இவை மட்டுமா? ஏதோ ஒரு சிலர் சிற்சில சமயங்களில் கடலின் அடித்தளத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள முத்துக்கள் சிலவற்றைக் கொணர்கின்றனர். ஆனால் கடலின் முழு ஆழத்தையும், அதனடியிற் கிடக்கும் செல்வங்களையும் கண்டவர் இல்லை. திருக்குறளும் ஓர் ஆழக்கடல். அதன் ஆழத்தை அறிய முடியாது. அதிலுள்ள பொருள்கள் பல திறப்பட்டன. பலர் பல காலம் எடுத்தாலும் அவை குறைவதில்லை. திருக்குறளைப் போலச் சிறந்த விழுச் செல்வம் வேறில்லை. உலகத்திலே தேடக்கிடக்காத செல்வம் அது.

★ ★ ★ ★ ★

குறள் பற்றிக் கேட்ட அசரீரி

திருத்தகு தெய்வத் திருவாள் ஞவரோ(டு)
உருத்தகு நற்பலகை ஒக்க- இருக்க
உருத்திர சன்மற் றனஉரைத்து வானில்
ஒருக்கஓ என்றஓர் சொல்.

- வள்ளுவர் பாமாலை

நாமகள்

நாடா முதல்நான் மறைநான் முகன்நாவில்
பாடா இடைப்பா ரதம்பகர்ந்தேன் -கூடாரை
எள்ளிய வென்றி இலங்கிலைவேல் மாறபின்
வள்ளுவன் வாயதுஎன் வாக்கு.

- வள்ளுவர் பாமாலை

வள்ளுவர் கண்ட பெண்மை

சி. சிவபாக்கியம்

உத்தம வாழ்க்கை வாழ்ந்து உயர்ந்தவர் வள்ளுவப் பெருந்தகை. அவரின் அனுபவங்களே திருக்குறளுக்குப் பொருட் கருக்கூட்டின. வாழ்க்கையின் பல்வேறு நிலைகளிலும் அவர்தம் சிந்தனையைச் செலுத்தி அதனால் தாம் பெற்ற முடிவுகளை உலகிற்கு உயரிய குறள் மணிகளாக வழங்கியுள்ளார். ஆகையினால் குறள் கூறும் பொருள்கள் யாவும் உண்மையோடு ஒட்டியை வாழ்க்கையை மலர்த்துவனவாய் இருக்கின்றன. இல்லறமோ, துறவறமோ, அரசியலோ, பொருளியலோ, எல்லாத்துறையிலும் அவருடைய கருத்துக்கள் மிக நுணுகிச் செல்கின்றன. அந்த நுண்மாண் நுழைபுலத் திறத்தினால் அவர் பெண்களின் உள்ளத்தை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டார் என்றே துணிந்து கூறலாம். உலக அறிஞர் பலர் பெண்களின் உள்ளத்தை அளக்க முயன்றுனர். ஆனால் அவர்கள் எல்லாம் தமது முயற்சியில் வெற்றி கண்டார்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை. “ஆழியிலும் ஆழங்காணமுடியாதது அரிவையர் உள்ளம்” என்றே அறிஞர் பலரும் அங்கலாய்த்துக் கொள்வர். அத்தகைய ஆழ்ந்து அகன்ற பெண்கள் உள்ளத்தை நுணுகி நோக்கியுணர்ந்து உலகுக்குக் கூறிய பெருமை நம் வள்ளுவப் பெருந்தகையையே சாரும்.

பெண்களின் உணர்ச்சிகளையும் உள்ளத்துட்புகளையும் வள்ளுவர் உண்மையாக உணர்ந்திருந்தார் என்பதற்கு அவருடைய காமத்துப்பாலே கண்கண்ட சாட்சியாகும். சான்றாக ஒருசில உண்மைகளை இங்குக் காண்போம்.

பெண்கள் ஆண்களை விட உணர்ச்சிமிக்கவர்கள் என்ற உண்மையை

“கதுமெனத் தாம்நோக்கித் தாமே கலுழும்

இதுநகத் தக்கது உடைத்து”

என்பது போன்ற குறளிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. காதல் கொண்டு இணைந்த இளங்காதலர் இருவர் ஒருவரை ஒருவர் பிரியவேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதும் அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்குமே தாங்கமுடியாத துயர் ஏற்படுவது இயல்பே. தலைவனோ, தன் உணர்ச்சியை அடக்கிக் கொண்டு விடைபெற்றுக் கொள்கிறான். ஆனால் அவளோ தன் உணர்ச்சியை அடக்க முடியாது அழுது, அழுது கண்ணீர் வடிக்கிறாள். இதற்கெல்லாம் காரணமாய் இருந்த தன் கண்களைக் குறை கூறுகின்றாள். “நீதானே என்னையுங் கலந்து கொள்ளாமல் அவரைக்கண்டாய், இப்பொழுது உன் உணர்ச்சியைக் அடக்கிக் கொள்ள மாட்டாமல் நீயே அழுது வடிக்கின்றாயே. இது மிகுந்த சிரிப்புக்கு இடமாக இருக்கின்றது” என்று தன் கண்களையே கடிந்துகொள்கிறாள். இதிலிருந்து பெண்களின் உணர்ச்சி வயப்பாட்டை வள்ளுவர் தெளிவாகக் கண்டிருந்தார் என்பதை நாம் அறிகின்றோம்.

அளவு கடந்த உணர்ச்சி வயப்பட்டாலும், அவ்வுணர்ச்சிகளை அடக்கி, ஆற்றியிருக்குந் திறமும் பெண்களுக்குண்டு என்பதையும் வள்ளுவர் காட்டுகின்றார். ஆண்கள் தம் காதலியரைப் பிரிந்து விட்டால் தாங்க முடியாத துயருடையவர்களாகின்றார்கள். இதற்கு அவர்களிடத்து இயல்பாகவே அமைந்துள்ள கற்பனைத்திறன் பேருதவி செய்கின்றது. தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற தன் காதலனைக் கற்பனைக் கண்களால் கண்டு உள்ளம் தேறியிருக்கக் கூடியவன் பெண். தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி பிரிவுத் துயரால் உடல் மெலிந்து, நிறம் மாறிக் காட்சியளிக்கின்றாள். அதைக்கண்ட ஊரவர் அவள் காதலனை, இரக்க மில்லாதவன், வன்னெஞ்சன்: தன்காதலியைக் கைவிட்டுச் சென்றுவிட்டானே" என்றெல்லாம் வாய்க்கு வந்தவாறு தூற்றுகிறார்கள். ஆனால், அவள்மட்டும் தளரவில்லை. தன் தோழியைப் பார்த்து "தோழி என்காதலன் என்னைவிட்டுப்பிரிந்து விட்டான் என்று இந்த ஊரவர்கள் எல்லோரும் அவரையேன் தூற்றுகிறார்கள். அவர் என்னைவிட்டு எங்கும் போய்விடவில்லையே என் உள்ளத்துக்குள்ளேயே இருக்கின்றார். அதனாற்றான் நான் சூடுள்ள உணவொன்றையும் உண்ணாமல் இருக்கின்றேன். சூடான உணவை உண்டால் அது அவரைச் சுடும் அன்றோ!" என்கிறாள்.

"நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து"

என்ற இந்தக் குறளிலிருந்து பெண்கள் தமது கற்பனைத் திறனால் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொள்கின்றார்கள் என்ற உண்மையை அறிவதுடன், தம்முடைய கணவரைப் பிரிற் பழிதூற்றுவதை அவர்கள் தாங்கமாட்டார்கள் என்ற உண்மையையும் அறிகின்றோம்.

"பெண்மை" குழந்தைக் குணம் உடையது என்பதையும் உணர்ந்திருந்தார். குழந்தை தான் நினைத்ததைச் சாதிக்க அழுதோ, மண்ணிற் புரண்டோ அடம் பிடிக்கின்றது. அது போலப் பெண்களும் தாங்கள் நினைத்தவற்றைச் சாதிப்பதற்கு என்னவென்னவெல்லாமோ செய்வார்கள். ஒன்றுக்கும் பலிக்காவிட்டால் ஒருதுளி கண்ணீரிலேனுங் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்வார்கள். பலநாட்பிரிந்திருந்த கணவன் வீட்டுக்கு வந்தான். பிரிவுத்துயரால் நலிந்த மனைவி வீட்டுக்கு வந்த கணவனோடு அடம்பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். "நீங்கள் சென்றவிடத்தில் எப்போதாவது என்னை நினைத்துப் பார்த்தீர்களா?" என்று கேட்கிறாள் மனைவி. அதற்குக் கணவன் "என்ன? உன்னை நினைத்ததா! உனக்கு அடிக்கடி தும்மல் உண்டாகி யிருக்குமே? அப்படி இல்லையா? நான் உன்னை அடிக்கடி நினைத்த படியினால் தான் உனக்கும் அடிக்கடி தும்மல் உண்டானது." என்று சொன்னான். வந்து விட்டது மனைவிக்குக் கோபம். இந்தக் கோபத்திற்றான் பெண்மையின் குழந்தை உள்ளத்தைக் காண்கின்றோம். "என்ன! அடிக்கடி நினைத்தீர்களா? மறந்திருக்கும் ஒரு பொருளையன்றோ நினைத்துப் பார்க்கலாம். என்னை மறந்திருக்கிறீர்கள். அதனாற்றான் மீண்டும் நினைக்க வேண்டிய நிலைமை உண்டானது" என்று கூறி ஊடுகிறாள்.

"உள்ளினேன் என்றேன்மற் றென்மறந்தீர் என்றென்னைப்
புல்லாள் புலத்தக் கனள்"

அடம்பிடித்த குழந்தையை உரிமை காட்டி அணைப்பது போல அடம்பிடிக்கும் பெண்ணையும் உரிமை பாராட்டி அணைக்க வேண்டிய நிலைமை ஆடவனுக்கு உண்டாகிறது. பெண்ணுள்ளம் தனக்குச் சொந்தமான காதலனை அரைகுறையாகவேனும் பிறருக்குரியவனாக்காமல் முழுதாகத் தனக்குரியவனாக்க வேண்டும் என்று எண்ணும் இயல்புடையது. இதனையும் வள்ளுவர் உணர்த்தவறினாரல்லர். தலைவனும் தலைவியும் சேர்ந்திருக்கும் பொழுது, கணவனுக்குத் தும்மல் வந்தது. உடனே வழக்கப்படி வாழ்த்துக் கூறுகிறாள் மனைவி. வாழ்த்துக்கூறிய வாய் ஓயாமுன்பு பெண்மைக்குணம் வேலைசெய்யத் தொடங்குகின்றது. வாழ்த்திய வாயினாலேயே “உம்மை எந்தப்பெண் நினைக்க நீர் தும் முகிறீரோ?” என்று கூறி அழவும் தொடங்கி விடுகிறாள் அவள்.

“தும்முச் செறுப்ப வழுதான் நுமருள்ளல்
எம்மை மறைத்திரோ வென்று”

இக்குறளிலிருந்து ஒரு பெண் தன் ஆடவனை மற்றவருக்குக் கெல்லாம் பொதுச் சொத்தாக்காமல் தனக்கே சொந்தம் என்று உரிமை பாராட்டுவதை அறிகிறோம். இந்த உரிமையுணர்வு பெண்மையிற் கனிந்து நிற்பதொன்று. இதனை ஆடவர் நன்கு விளக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். எங்கு பெண்மை அவாவி நிற்கும் உரிமை மறுக்கப்படுகின்றதோ அங்குக் காதல் சிதைவடைகின்றது. மனையறம் மறுக்கப்படுகின்றது. ஆகையினாலே காதலர் ஒருவர்கொருவர் உரிமை பாராட்டி வாழக் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த உரிமை வாழ்வு அன்பிலார் இடத்து அமையாது. எனவே, உரிமை வாழ்வைக் குடும்பங்களிடையே நிலைநிறுத்துவது இன்றியமையாதது. உரிமை வாழ்வு இல்லாதவிடத் திலேதான் மனக்கசப்பும் பிரிவும் உண்டாகின்றன.

பெண்மை ஆண்மையோடு சேர்ந்தபின்பே ஒரு பூரணத்துவம் அடைகின்றது. பெண்மையும் ஆண்மையும் இணைந்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கையே குடும்பவாழ்க்கையாகின்றது. குடும்பவாழ்க்கையில் பெண்களுடைய கடமைகள் பலவாகும். ஒரு குடும்பம் சிறப்படைவதற்கும், இழிவடைவதற்கும் அக்குடும்பத் தலைவியின் நற்குண நற்செயல்களே காரணங்களாகும். ஆகவே, ஒரு நாட்டின் உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் பெண்களே பொறுப் பானவர்கள் என்பதும் பொருத்தமாகும். நாட்டின் சிறப்புக் கூறும்போது அந்த நாட்டிலுள்ள குடும்பங்களின் சிறப்பையே கூறிக்கொண்டு நிற்கும். மேலும் நன்மக்களைப் பெற்று நாட்டுக்கு உதவவேண்டிய பணியும் பெண்களுடையதாக இருப்பதை நோக்கும்போது குடும்பவாழ்க்கையில் பெண்கள் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வகிக்கிறார்கள் என்பது விளங்குகின்றது. காந்தியடிகள், இராமகிருட்டின பரமஹம்சர் போன்ற உத்தமர்களை உலகிற்குத் தந்த பெருமை அவர்தம் அன்னையராகிய பத்தினிப் பெண்டிரைச் சார்ந்ததே. இன்னும், வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மன், நெப்போலியன் போனப்பட்டு போன்ற தீரமுந் திறமையும் கொண்ட வீரர்களைப் பெற்ற பெருமையும் அவர்தம் தாய்மாராகிய பெண்களையே சார்ந்ததாகும். இத்தகைய நன்மக்களைப் பெறுவதற்கு உயர்ந்த வாழ்க்கை வாழ்கின்ற பெண்களாலேதான் முடியும்.

வள்ளுவர் தமது இல்லறவியலில் எடுத்தோதும் மனையற மாண்பு, மகளிரின் வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தி அவர்களுடைய குடும்பத்தையுஞ் சிறப்படையச் செய்கின்றது. பெண்களுக்கு அன்பு, பொறுமை, இன்சொல், விருந்தோம்பல், தீவினைக்கு அஞ்சதல் முதலிய குணநலன்கள் பொதுவாக அமைந்திருக்க வேண்டியன. இவற்றோடு ஒருகுடும்பத் தலைவி என்ற இடத்தைப் பெறும் பெண்ணுக்குச் சிறப்பாகச் சில பண்புகள் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்பதை வள்ளுவர் “வாழ்க்கைத் துணை நலம்” என்ற அதிகாரத்தில் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அவற்றுள் முதற்கண் கூறுவது வரவுக்கேற்பச் செலவு செய்தலேயாகும். ஒரு இல்லத்தலைவியின் திறமை தன் கணவனுடைய வரவறிந்து செலவு செய்வதிலேதான் பெரிதும் தங்கியிருக்கின்றது. அப்படிப் பட்டவளே வாழ்க்கைத் துணை என்று போற்றப்படக் கூடியவள்.

“மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை”

என்று வாழ்க்கைத் துணையாக இருக்கத் தகுதியுள்ள ஒரு பெண்ணுக்கு இருக்க வேண்டிய இயல்புகளை எடுத்துக் கூறுகின்றார் வள்ளுவர். மனையறத்திற்கேற்ற நற்குணம் படைத்தவளாகித் தன் கணவனின் வருவாய்க்குத் தக்கபடி வாழ்க்கை நடத்துபவளே வாழ்க்கைத் துணையாவாள் என்பது வள்ளுவர் தம் கருத்தாகும். இது பொருளாதாரத்தைப் பற்றிய பிரச்சினையாதலால் குடும்பத்தலைவிக்கு மட்டுமன்றிக் குடும்பத்துக்குமே முக்கியமானதொன்று. இன்றைய நாசிரிக் சூழலிற் சிக்கி நாயகனின் வருவாய் முழுவதையும், ஆடம்பரங்களுக்கும் வீண் செலவுகளுக்கும் அள்ளியிறைத்து அவசியமானவற்றுக்குச் செலவிடப் பொருளின்றி, உள்ளுக்கு ஓட்டைவிழுந்த போலிவாழ்வு வாழ்கின்ற நங்கையர்களுக்கு இஃது ஒரு போதனையாகவும் சவுக்கடியாகவும் இருக்கின்றது. போதும் என்ற மனம் குடும்பத்தலைவிக்கு இன்றியமையாதது. இத்தகைய மனம் இல்லாவிட்டால் வரவுக்குத்தக்க செலவு செய்தல் முடியாது. சிலகுடும்பங்கள் அறுபது ரூபாய் மாத வருவாயில் அமைதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்க பலகுடும்பங்கள் அறுநூறு ரூபாய் பெற்றும் அமைதியாக வாழ்வதற்கு முடியாது திண்டாடுவதைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். ஆகவே, செல்வம் என்பது ஒருவரின் வருவாயைப் பொறுத்ததொன்றன்று. அவரின் மனநிறைவைப் பொறுத்ததாகும். “செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவு” என்ற பழமொழியும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. “எந்தக் குடும்பத்தில் உள்ள தலைவி நிறைந்த சிந்தை உடையவளாய் இருக்கின்றாளோ அக்குடும்பமே செல்வமுள்ள குடும்பம். அவளே வாழ்க்கைத் துணை” என்கிறார் வள்ளுவர். அப்படிப்பட்டவளுக்குத்தான் தன் கணவனுக்கிருக்கும் வருவாய்க்கேற்ற செலவு செய்யும் மனப்பான்மை இருக்கும்.

“ஆகாறு அளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை
போகாறு அகலாக் கடை”

ஒருவருக்கு வருவாய் வரும்வழி சிறிதாய் இருந்தாலும் செலவு செய்யும் வழி பெரிதாய் இல்லாதிருந்தால் எக்கேடும் உண்டாகாதென்பது வள்ளுவர் கருத்து.

அடுத்து கற்புநிலையைக் காட்டுகிறார் வள்ளுவர். கற்பு என்றால் என்ன? இவ்வினாவுக்கு விடை காண்பதிலேயே அறிஞர் பெருமக்களிடையே அபிப்பிராய பேதங்கள் பலவுள. ஆனால், வள்ளுவர் பரந்த கருத்தில் கற்பு என்னும் சொல்லை வழங்குவதைக் காணலாம். கற்பை ஒரு திண்மையான கலங்கா நிலைக்கு ஏதுவான- பொருளாக அவர் காட்டுகின்றார். “கற்பென்னும் திண்மை” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. ஆகவே வள்ளுவர் கருத்தின்படி கற்புள்ள ஒரு பெண் திண்மையான பெண்ணாக இருப்பாள். திண்மை என்பது இங்கே உடலின் திண்மையைக் குறிக்கவில்லை; உள்ளத்திண்மையைக் குறிக்கின்றது. எவ்வித நிலையிலும் கலங்காத உள்ளமே திண்மையான உள்ளமாகும். வாழ்க்கைப் படகை எத்தனையோ விதமான சூறாவளிகள் சுற்றித் தாக்குகின்றன. இவற்றையெல்லாம் தாங்கி நிற்கவேண்டுமானால் கலங்காத - திண்மையான - உள்ளம் வேண்டும். வாழ்வில் இன்பம், துன்பம், நயம், நட்டம், நோய், பிணி, வறுமை போன்றன உண்டாவது புதுமையன்று. இடருற்ற காலை, கலங்கிக் கண்ணீர் வடித்து, மூலை முடுக்குகளில் ஒதுங்கிக் கிடப்பவள் வாழ்க்கைப் போரை வெல்லக் கணவனுக்கு உதவமாட்டாள். திண்மையான உள்ளம் உள்ளவளே எத்தகைய இடரையுந் தாங்கிக் கருமம் ஆற்றக்கூடிய திறமை உடையவளாக இருப்பாள். உரமில்லாத உள்ளமே சஞ்சலமடைகின்றது; பிற ஆடவரை விரும்புகின்றது. ஆகவே கற்பு என்பது பெண்களுக்கு இருக்க வேண்டிய உள்ள உறுதி என்று பெண்களுக்கு அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார் வள்ளுவர். அத்தகைய கற்பினைப் பெற்றுவிட்டால் அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கினும் பெருந்தகவுடைய பொருள் உலகில் வேறொன்றும் இல்லை என்று கருதி

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மை யுண்டாகப் பெறின்”

என்றார் அவர். “கணவனை மதிக்கும் மனப்பான்மை பெண்களுக்கு இன்றியமையாதது” என்கின்றார் வள்ளுவர். இந்த மனப்பான்மையிலிருந்து உதித்ததே “கல் என்றாலும் கணவன், புல் என்றாலும் புருடன்” என்னும் பழமொழி. கணவனை நன்கு மதிக்கும் ஒரு பெண் அம்மதிப்பு முதிர் முதிர் அவனைத் தெய்வமாகவும் மதிக்கத் தலைப்பட்டுவிடுகிறாள். இவளுக்கு எந்நேரமும் கணவனைப்பற்றிய நினைவே இருக்கும். ஓர் இலட்சியப் பெண் தன் கணவனுடைய வாழ்க்கையை எவ்வாறு முன்னேற்றுவது, சுகத்தை எவ்வாறு பேணுவது என்றெல்லாம் எப்பொழுதுஞ் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பாள்.

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”

தொழுவதற்கென்று அவளுக்குள்ள ஒரே தெய்வம் கணவனேயாகும். நித்திரை விட்டு எழும்போதும் கணவனைத் தொழுதுவிட்டே எழுகின்றாளெனின் அவளுடைய உளப் பான்மையை என்னென்று வியப்பது! நித்திரையிலிருந்து எழும்போதே கணவனை நினைக்கிறாள் எனின் நித்திரைக்குப் போகும்போதும், நித்திரையில் இருக்கும் போதும் கணவனையே அவள் நினைத்திருக்க வேண்டும். அந்த நினைவு அவள் நித்திரையில்

இருக்கும் போது அடியுள்ளத்திற் பதிந்திருக்கும். அப்பதிவினாலே தான் நித்திரைவிட்டு எழும்போது தன் கணவனை நினைக்க இயல்பாகவே எண்ணம் எழுகின்றது. இது உளநூலாரும் உடன்படும் உண்மையாகும்.

இன்னும் வள்ளுவர் காட்டும் பெண், தன்னைக்காக்கவும், தன் கணவனைப் பேணவும், தன் குடும்பத்தின் புகழை நிலைநிறுத்தவும் முயல்வதோடு, எந்த நிலையிலும் சோர்வில்லாமலும் இருப்பாள். இதை,

“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்”

என்னும் குறளிலிருந்து அறிகிறோம். பெண் எந்நேரமும் சோர்வில்லாமல் இருத்தல் வேண்டும். இப்படியிருந்தால் அவளுடைய நிகழ் காலமும் எதிர்காலமும் சிறப்படையும். சோர்வுள்ள இடத்திற் சோம்பல் குடிகொள்ளும். சோம்பல் எல்லா இழிவையுங் கொண்டு வரும். எனவே வள்ளுவர் “சோர்விலாள் பெண்” என்று, குடும்பத்தின் முக்கியத் துவம் வகிக்கும் பெண்களுக்குச் சோர்வாகாது என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

கற்பும் கணவனின் சொல்லுக்கு அடங்கி நடக்கும் பொற்பும், வீட்டுக்கு மட்டுமன்றி நாட்டுக்குமே சேவை செய்யும் பண்பும் வாய்ந்த பெண்ணை உடையவனுக்குப் பகைவர்கள் முன் சிங்கம் போல் நடக்கும் வீரம் உண்டாகும் என்பதை

“புகழ்புரிந்த இல்லிலோர்க் கில்லை இகழ்வார்முன்
ஏறுபோல் பீடு நடை”

என்று கூறிப் பெண்ணுக்குப் பெருமை தருகின்றார் வள்ளுவர். இங்குக் கூறியவற்றிலிருந்து வள்ளுவர் காட்டும் பெண் கணவன் வரவறிந்து செலவு செய்பவளாயும், கற்பென்னும் கலங்காத உள்பான்மையை உடையவளாயும், கணவனின் நல்வாழ்க்கையை எப்பொழுதும் எண்ணுவளாயும், தன்னைக் காத்துத் தன்னைக் கொண்டவனைப் பேணித் தன் குடும்பப் புகழ் ஓம்புவளாயும், எந்நிலமையிலும் சோர்வில்லாதவளாயும் இருப்பாள் என்பதை அறியலாம். இத்தகைய பெண்ணைத் தலைவியாகக் கொண்ட குடும்பம் எல்லாச் செல்வமும் உடையதாக இருக்கும்.

“இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக் கடை”.

திருக்குறளும் கீதையும்

சோ. பரமசாமி

அறிவும் ஆற்றலும் மக்களிடத்து இயற்கையாக அமைந்துள்ளன. அறிவு இல்லாதவரை நாம் பார்க்க முடியாது. ஆற்றல் இல்லாதவரை நாம் காணமுடியாது. ஆனால் நல்லதையும் தீயதையும் ஆராய்ந்து நல்லதை மேற்கொள்ளுந் தன்மையிற் சிலர் வளர்ச்சியடைந்துள்ளனர். அதனால் அவர்கள் தமக்கும் பிறருக்கும் நலந்தரும் வகையிலே தமது அறிவைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அத்தகையோரை அறிவுடையோர் என்று கூறுகின்றோம். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு துறையிற் சிறந்த ஆற்றலுடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அதனாலே யாம் வல்லேம் என்று எண்ணுவது மதியீனமாகும். இந்தவகையிலே நாம் சிந்திக்கின்ற பொழுது தமது அறிவையும் ஆற்றலையும் பிறரின் நல்வாழ்விற்காகப் பயன்படுத்திய பெரியார்களை எண்ணாதிருக்க முடியாது. மக்கள் நெறியல்லா நெறியிற் சென்று மாண்டொழியாது அறம் பொருள் இன்பந் துய்த்து வீட்டை அடைவதற்குத் தமது அறிவைப் பயன்படுத்தினார் வள்ளுவப் பெரியார். அவ்வாறே ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி அரச நீதியைச் செய்யும்படி கண்ணன் கூறுகிறான். இவ்விரு பெரியார்களும் நமக்கு அளித்த அரும்பெறல் அமிழ்தினைப் பருகுவோமாக!

காலத்தாலும் இடத்தாலும் கட்டுண்ணாது, கருத்தாலும் கற்பனையாலும் மக்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வன திருக்குறளும் பகவத்கீதையுமாகும். தென்மொழியும் வடமொழியும் தேர்ந்து திறனமைந்த தீந்தமிழில் ஈரடி வெண்பாவாகத் திருக்குறளை யாத்துத் தந்தார் தெய்வப்புவலவராம் திருவள்ளுவர். திருக்குறளிலே கூறப்படாத ஒரு பொருளுமில்லையெனலாம். குப்பையிலிட்டு மண்ணிலே புதைக்கும் தலையின் உரோமத் திற்கும் திருக்குறளிலே இடமிருக்கின்றது. தமது ஒழுக்க நெறியில் நின்று வழுவிவர்களைக் கூறவந்த வள்ளுவனார் அவர்களைத் “தலையின் இழிந்த மயிரனையர்” என்று குறிப்பாராயின் இவ்வாறு உலகிலே எந்தப்பொருளை எடுத்துக்கொண்டாலும் திருக்குறளிலே அதற்கு இடமிருக்கின்றது. இந்நூல் “அறம் பொருள் இன்பம் வீட்டைத் நூற்பயனே” என்ற இலக்கண நூலாரின் விதிக்கு விலக்காகுமா? விலக்காகாது என்கின்றார் சங்ககாலப் புலவரான கீரந்தையார்.

“தப்பா முதற்பாவால் தாமாண்ட பாடலினால்
முப்பாலில் நாற்பால் மொழிந்தவர்.....”

இன்னும் நமது அறிவைப் பயன்படுத்துவோமானால் துறவு, மெய்யுணர்தல் என்னும் அதிகாரங்களில் முத்திநிலை கூறப்படுதலை அறிந்து கொள்ளலாம். எனவே பிறப்பென்னும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காணும் அறிவை நாம் பயன்படுத்த

வேண்டும். திருக்குறளில் பாயிரம் முதல் ஒழியியல் ஈறாக உள்ள பாடல்களில், ஆங்காங்கே வீட்டு நெறியினை வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளமை காணக்கிடக்கின்றது. இதனாலன்றோ வள்ளுவர் வாயினாலே கேளாதனவெல்லாங் கேட்ட கொடிஞாழன் மாணிபுதனார் என்ற நல்லிசைப் புலவர்.

“அறனறிந்தே ஆன்ற பொருளறிந்தேம் இன்பின்
திறனறிந்தே வீடுதெளிந்தேம்....”

என்று பாடுவராயினர். இத்தகைய சிறப்புக்கள் பலவும் அமைதலின் திருக்குறளை வேதங்களுடன் உவமித்தனர். இந்நூல் சிறப்பாகத் தமிழருக்கும் பொதுவாக யாவருக்கும் பயன்படக் கூடியதாயிருத்தலின் இதனைத் தமிழ்மறை என்றும் பொதுமறை என்றும் போற்றுவராயினர். வஞ்சனையால் நாடுகவர்ந்த கௌரவர் மீது பாண்டவர் போர் தொடுத்தது அரசநீதியென்றே கூறவேண்டும். ஈண்டுப்பாண்டவர் பக்கலிலே மாற்றாறோடு போர் தொடுப்பதற்கு ஆயத்தமாய் இருந்தவன் விசயனாவான். மாற்றாரைக் கொல்வதற்கென்று வஞ்சினங்கூறிப் புறப்பட்ட வில்லின் வீரன். அவர்களைத் தன்னுடைய உறவினர் என்று உணர்ந்த பொழுது பேடிகள் போல் சோர்வடைந்தான். அருச்சுனனுக்கு ஏற்பட்ட சோர்வு அரசருக்கு ஏற்றதன்று. அவன் அடைந்த சோகத்தினாலே அரசருக்குரிய கடமையைச் செய்யாது விடவும் தலைப்பட்டான். அந்நிலையே அவனுக்கு அறிவு புகட்டுவதற்குத் தகுந்த சமயமெனக் கருதிய கண்ணன் போர்க்களத்திலே வைத்து அவனுக்கு உபதேசம் செய்தான். கண்ணன் காட்டிய வழியைக் கண்டுணர்ந்த அருச்சுனன் கொலை செய்பவனும், கொலை செய்விப்பவனும் தானல்ல என்று தெளிந்தான். இதனால் அவன் ஒரு கருமவீரனாக மாறினான். அருச்சுனனுக்கு உண்டான சோகத்தைநீக்கிக் கருமத்தைச் செய்யும்படி தூண்டுதற்கே கீதை தோன்றியது. கீதையிலே கூறப்படுகின்ற விடயங்கள் உபநிடத வாக்கியங்களோடு ஒத்து இருக்கின்றமையின், கீதையினை ஓர் உபநிடதமாகக் கொள்வர். வேதங்களின் சாரமே உபநிடதமாகும். கீதையோ மகாபாரதம் என்ற பாற்குடத்தின் கண் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயாகும். திருக்குறள் முப்பாலால் நாற்பாலை விளக்குகின்றது. கீதை கருமம், பத்தி, ஞானம் என்னும் மூன்று காண்டங்களையுடையதாய் அமைந்து நால்வகைப் புருடார்த்தங்களை இயம்புகின்றது. இவ்விரு நூல்களும் மக்களைத் தீயவழியிலே சென்று கெட்டொழிய விடாது தடுத்து அவர்களுக்கு அற நெறியைப் புகட்டுகின்றன. விவிலிய வேதநூல் அகிலமெங்கும் பரவியது போல் இவ்விரு நூல்களும் பலமொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. திருவள்ளுவர் பலநூற் பயிற்சியுள்ளவர் என்பது அவர் இயற்றிய திருக்குறளால் அறியக்கிடக்கின்றது. தாம் எடுத்து மொழிந்த விடயத்தை பனுவற்றுணிபு யாம் மெய்யாக் கண்டவற்றுல்லை, நவில்தொறும் நூல்நயம் என்றெல்லாம் பாடியுள்ளார். நிரம்பிய நூற்பயிற்சி கொண்டு அவர் நூல்யாத்தமையின் திருக்குறளில் உள்ள ஒவ்வொரு குறளும் பலகருத்துக்களையும் பலநயங்களையும் கொண்டுள்ளன. இதனாலே திருக்குறளுக்குப் பலர் உரை கண்டனர். அவர்களிற் சிலர் தங்களது கொள்கையை நிலைநாட்டுவதற் பொருட்டு உரைகண்டுள்ளனர். இவர்கள்

செய்கையாலே திருக்குறளுக்குப் பெருமையேயன்றி இழுக்கில்லை. ஆனால் தமது ஆற்றலைப் பயன்படுத்திக் கற்போர் உள்ளத்தைக் கலங்கச் செய்வது கற்றோர்க்கு அழகன்று.

உரையாசிரியர்களும் திறனாய்வாளர்களும் இவ்விரு நூல்களுக்கும் காலத்தோடிசைந்து உரைகாணவேண்டும். முடியாட்சி இருந்த காலத்திலே வள்ளுவர் வாழ்ந்தார். அதனால் அரசிற்குரிய அரசநீதியைக் கூறியுள்ளார். இன்று குடியாட்சி நிலவுதலினால் வள்ளுவர் கூறிய அரசநீதி வேண்டிய தில்லையா? குடியாட்சியில் ஆட்சித் தலைவனாய் வருபவன் எத்தகைய இடத்தை வகிக்கின்றான்? சிந்தித்துப்பாருங்கள். ஆட்சித் தலைவன் அரசனுக்குரிய இடத்தை வகிக்கின்றான். எனவே அத்தலைவன் அரசனுக்குரிய அறத்தைக் கையாள வேண்டுமென இக்கால உரையாசிரியர்கள் கூறிவிளக்கலாம். இதற்காக வள்ளுவரையும் வள்ளுவர்கால உரையாசிரியர்களையும் குறைகூறுதல் நீதியன்று.

திறனாய்தல் என்பது மேலைத்தேசத்திலே தோன்றிய பெரியார்கள் கண்ட புதுமுறையாகும். ஒரு நூலைத் திறனாய்கின்ற பொழுதுதான் அந்நூலின் பெருமை தெரியவருகின்றது. இன்று திருக்குறளைப் பற்றியும் கீதையைப் பற்றியும் எண்ணிறந்த நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இதனாற்பலர் அந்நூல்களின் பயனைத் துய்க்கின்றனர். ஆனால் திறனாய்வோர் நடுநிலையோடு நின்று திறனாய் வேண்டும். கற்பவர்களைப் பற்றியோ நாம்கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் அவர்களுக்கு வழிவகுத்துள்ளார் வள்ளுவர். யார் எவ்வகையிலே உரைகாணினும் கற்போர் அதன்

“குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி யவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்”

என்றும்

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”

என்றுங் கூறியுள்ளார். ஆதலின் உறுதிப் பொருளையறிய விழைவோர் இந்நூல்களைத் தக்கார் வாயிலாகக் கேட்டுத் தெளிதல் வேண்டும்.

இவ்விரு நூல்களும் மக்களை முயற்சியுடையாராக்கி, வீட்டு நெறியினை அடைதற்குரிய ஒழுக்க நெறிகளைக் கூறுகின்றன. திருக்குறளில் இல்லறவியல் இல்லறத்தாருக்குரிய குணங்களைக் கூறுகிறது: துறவறவியல் துறவறத்துக்குரிய தூய்மையைப் பேசுகின்றது. அரசியல் அரசியலுக்குரிய அறங்களை இயம்புகின்றது. இவ்வாறே கீதையும் கருமயோகத்தில் பகவானின் சொருப விசித்திரத்தை விளக்கிப் பத்தனைப் பரவசப்படுத்துகின்றது. இவ்விரு நூல்களும் மக்களை நன்னிலைப் படுத்துதலின் இவற்றை மக்கள் வாழ்வுக்குரிய இலக்கண நூல்கள் என்றும் இயம்பலாம்.

இங்கு நாம் கவனிக்கவேண்டியதொன்றுண்டு. நாம் எதனைச் சிறந்த இலக்கியம் என்று இயம்புகின்றோம்? மழைக்காலத்திலே புற்றிலிருந்து பறக்கும் புற்றீசல் போலத்தொன்றி மறையும் நூலைச்சிறந்த இலக்கியமாக இயம்பலாமா? இலக்கியம் என்பது மக்கள் வாழ்வோடு தொடர்புபட்டதாய் இலங்கவேண்டும். கற்குந்தொறும் இன்பம் பயக்கவேண்டும்.

அப்போதுதான் இலக்கியம் வாழும். வாழும் இலக்கியத்தையே வையம் வரவேற்கும். இந்த வகையிலும் குறளுங்கீதையும் வாழும் இலக்கியங்களால் அமைகின்றன.

இனி இரு நூலாசிரியர்களுடைய கருத்து ஒற்றுமையையும் நோக்குவோம். “எழுத்தெல்லாம் அகரத்தை முதலாக உடையதுபோல் உலகம் ஆதிபகவனை முதலாக உடையது” என்பது குறளின் கோட்பாடு. இந்துமதக் கொள்கையின்படி இறைவன் ஓங்கார வடிவினையுள்ளன்.

ஓம் என்னுஞ் செல் அ,உ,ம் என்னும் மூன்று எழுத்துக்களால் ஆனது. இதிலும் அகரமே முதலாவதாக இருக்கின்றது. ஐந்தெழுத்தின் உண்மை கூறவந்த திருமூலர் “ஆரும் அறியார்” அகரமவனென்று” என்று கூறியுள்ளார். இன்னும் “அகரவுயிரின்றேல் அக்கரங் களின்றாம்” என்றியம்பியுள்ளார் மெய்கண்ட தேவர். இதனாலே அகரம் மற்றைய எழுத்துக்களிலும் மேலான சிறப்பினை உடையது என்பது பெறப்படும். கீதையில் விபூதி யோகத்தில் “எழுத்துக்களில் அகரமாக நான் இருக்கின்றேன்” என்கிறான் கண்ணன்.

முதலாவது குறளிலேயே இருநூல்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையைக் கண்டோம். மேலுஞ்செல்வோம்: அன்பால் மாட்சிமைப்பட்டவர்களது உள்ளக்கமலத்தின் கண்ணே இறைவன் சென்றுசேர்வான் என்கின்றது குறள். எல்லாப்பிராணிகளுடைய இதயத்திலும் ஈசுவரன் வசிக்கின்றான் என்று இயம்புகின்றது கீதை.

இவ்வுலகம் நின்று நிலைப்பதற்கு வானத்தின் வண்மை வேண்டப்படுகின்றது. “வானம் தன்னீர்மை குன்றுமேயானால் நெடுங்கடலும் தன்னீர்மை குன்றிவிடும்: உழவர் ஏரெடுத்து உழமாட்டார். உழவரே உலகிற்கு ஆணியாவார். உழவர் கைமடங்கினால் உலகோர்வாழ முடியாது. நாட்டில் பசியும் பிணியுமே குடிகொள்ளும்” என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை

“விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனாலகத்துள்
நின்று உடற்றும் பசி”

“கருமத்தினாலே அறம் நிலைக்கின்றது: அறத்தினால் மழைபெய்கின்றது. மழையினால் உணவு உண்டாகின்றது. உணவினாலே உயிர்கள் வாழ்கின்றன” என்கின்றது கீதை.

“இம்மை, மறுமை என்பவற்றால்வரும் துன்பத்தை அறிந்தவர்கள் பெரியோர். அவர்கள் புலன்வழிச்சென்று தன் மாத்திரைகளின் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகார். அதனால் அவர்களது புகழை அவர்கள் ஆணையாகச் சொன்ன மறைமொழி உலகிற் பரப்பும்” என்பது குறள்வாக்கு.

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்”

இதனைக் கீதை ஆசிரியருங் கரும யோகத்தில் “மேலோன் எதைச் செய்கின்றானோ அதையே மற்ற மனிதரும் பின்பற்றுகின்றனர். அவன் எதைப் பிரமாணமாக்குகிறானோ அதையே உலகம் அனுசரிக்கிறது” என இருபத்தோராவது சுலோகத்திற் கூறியுள்ளார்.

ஆமை தன் உயிருக்குத் தீங்கு நிகழும் எனின் என்ன செய்கின்றது? தன் உறுப்புக்களை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு அசைவற்றுக் கிடக்கின்றது. அவ்வாறே நமக்கு தீங்கைத் தருகின்ற ஐம்பொறிகளுக்கு இடங்கொடாது நடக்கும் வன்மை நமக்கு எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து என்கிறார் செந்நாப்போதகர்.

“பற்றில்லாத ஞானியானவன் பொறிகளின் சேட்டைக்கு இடங் கொடுக்க மாட்டான். ஆமை தன் அவயவங்களை அடக்கிக்கொள்வது போலப் பொருள்களிடத்திருந்து பொறிகளை முழுதும் உள்ளிழுக்க வல்லவனுக்கு நிறைஞானம் நிலைபெறுகிறது” என்று பகவான் கூறுதல் நாயனார் கருத்திற்கு நல்லதோர் சான்றாக அமைகின்றது. இவ்விரு நூல்களையும் நுணுகி ஆராய்ந்தால் ஆங்காங்கே பற்பல ஒற்றுமைகளையும் காணலாம். இதனை விரித்துக் கூறில் பெருகும் என்றஞ்சி முக்கியமான ஒன்றிரண்டினைக் கூறி இக்கட்டுரையை முடிப்போம்.

இன்று மன்னன் ஆட்சியொழிந்து மக்களாட்சி நிலவுகின்ற காலம். இதனால் மண்டிக் கிடந்த பாரதத்தின் மணிக்கொடியை உயர்த்திவைத்த பாரதியார். “எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்” என்றார். மன்னனாயிருந்தாலும் சரி மன்னுயிராயிருந்தாலுஞ் சரி உலகிலே முயற்சியின்றி வாழமுடியாது. முயற்சி திருவினையாக்கும். ஆகவே வள்ளுவர் வினை செயல்வகை, ஊக்கமுடைமை போன்ற அதிகாரங்களைத் திருக்குறளிலே அமைத்திருக்கின்றார். இவ்வதிசாரங்கள் மக்களின் சோர்வை நீக்கி அவர்களை முயற்சியுடையவர்களாக ஆக்குகின்றன.

இவ்வாறே கீதையும் உள்ளச் சோர்வை ஒழிக்கும்படி உரைக்கிறது. ஒருவன் செய்யும் தொழிலைப் பற்றின்றிச் செய்யும்படி செப்புகிறது.

பாண்டவர்களுள்ளே கருமவீரனாகத் திகழ்பவன் அருச்சுனன். இத்தகைய அருச்சுனன் போர்க்களம் போந்து தன் உற்றாரைக்கண்டதும் பேதையர் போல் மனக்கலக்கத்தற் சோர்ந்து நின்றான். அருச்சுனனுக்கு ஏற்பட்ட சோர்வு அரச தருமத்துக்கு அடாததாகும். வினை செய்வதற்கென்று புறப்பட்டவனை வினை செய்விப்பதே அறமாகும்.

“வினைக்குரிமை நாடிய பின்னற அவனை
அதற்குரியன் ஆகச் செயல்”

என்பது தேவர் குறளாகும்.

எல்லா உயிர்களிடத்தும் கருணையுள்ள கருணைவள்ளலாம் பகவான். அருச்சுனனைக் கொலை செய்யும்படி தூண்டலாமா? தனி வாழ்க்கையில் இடையூறு நேருகின்ற பொழுது ஒருவன் தன் பகைவன் செயலைப் பொறுப்பது நன்று. ஆனால் அரசனோ பொதுவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவனாதலின் பகைவரை ஒறுத்தல் அவன் கடமை. அரசருடைய நாட்டிலே பகைவர் படைஎடுத்து வந்தால் அந்நாட்டு மன்னனின் மன்னுயிர்களன்றோ மாய்ந்து விடுவர். இதனாலேதான் வள்ளுவர் அரச தருமத்தை விளக்கவேண்டி குற்றங்கடிகுதல், வலியறிதல், படைமாட்சி, படைச்செருக்கு போன்ற அதிகாரங்களைக் கூறியுள்ளார். அருச்சுனனோ ஒருநாட்டை ஆளுபவனாகக் காணப்படவில்லை. தன்குடும்பத்தார் பொருட்டாகவே போர் புரிகின்றான் போலத் தோன்றுகின்றது. அப்படியாயின் அருச்சுனன்

செயல் அடாதசெயலன்றோ? எனின் நாம் முதலிலே சிந்திக்க வேண்டியது ஒன்றுண்டு. அருச்சுனன் ஒரு சத்திரியன். எனவே அவன் சத்திரிய தருமத்தைச் செய்வதிலே தவறில்லை. அதரும் வழியிலே போர்புரியத் தலைப்பட்டவர்களோடு போர் புரிய அவன் துணிந்தது தருமத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகும். மேலே எழுப்பிய ஐயங்கட்குக் கீதையிற் சாங்கிய யோகத்திலும், விசுபருப தரிசன யோகத்திலும் பகவான் விடை இறுக்கின்றார். "உனக்கு தருமத்தை நோக்குமிடத்தும் நீ மனம் நடுங்கலாகாது. அறப் போரைக் காட்டிலும் வேறு சிறப்பு அரசனுக்கில்லை" என்கிறார் அவர்.

இங்கே குறிப்பிட்ட பகவானுடைய வாக்குகளால் அருச்சுனன் மாற்றாருடன் போர்புரிந்து சத்திரிய தருமத்திற்கேற்றதே என்பது புலனாகும். அருச்சுனன் போர் புரிந்தது வள்ளுவர் வாக்கிற்கு முரண்பட்டதன்று என்பதும் போதரும்.

"பற்றின்றிக் கருமஞ் செய்பவனைப் பகவான் பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பார். பற்றிற்குக் காரணம் ஆசை. ஆசை அற்றவனுக்கு வீட்டு நெறி கைகூடும்" என்பது கீதையின் கருத்து. "ஆராவியற்கை யாவா நீப்பனந் நிலையே பேராவியற்கை தரும்" என்பது வள்ளுவர் கூற்று.

சிலருக்கு வள்ளுவர் இல்லறவியலைப் பற்றி அழகொழுக இயம்பினாரே, கீதையில் அதனைப்பற்றிக் கூறவில்லையே என்ற ஐயம் எழலாம். இல்லறத்திலே வழுவாது ஒழுகி அறிவுடையோராய்ப் பிறப்பினை யொழித்தற்கேதுவாகிய துறவறத்தை மேற்கொள்ளுதலைக் கீதை ஆசிரியர் மறுக்கவில்லை. "எவர் எத்தொழிலைச் செய்வதாலும் அதிலே பற்றுவைக்காது செய்தால் அவரை எத்தகைய துன்பமுந் தாக்காது" என்று கீதை கூறுகின்றது.

ஒரு நாட்டிற்கும் ஒரு மொழிக்கும் ஒரு சமயத்திற்கும் உரியன வாகாது, உலகெல்லாம் பரவிய இவ்விரு நூல்களும் என்றும் நிலைத்து நிற்கும். இவ்விரு நூல்களும் உலகமக்கள் அறவாழ்க்கை வாழ்வதற்குரிய வழிவகைகளைக் கூறும்முறை பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றது. உலகுபடுந் துயர் கண்டு, உகந்தோறும் உகந்தோறுந்தோன்றி உலகை வாழவைப்பதாக அருச்சுனனுக்குக் கூறினார் பகவான். அப்பகவான் திருவள்ளுவராய்த் தோன்றினாரோ என்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

வள்ளுவரும் புத்தரின் ஒழுக்க இயலும்

சேவியர் எஸ். தனிநாயக அடிகள்

புத்தருடைய அறவுரைகளும் அவற்றை விளக்கிய ஏனைய நூல்களும் துறவறமே ஈடேற்றத்திற்கு ஒப்பற்ற வழி என்று வலியுறுத்துவதை நாம் காண்கிறோம். வள்ளுவரோ தம்முடைய நூலின் பெரும் பகுதியில் இல்லறமே ஒப்பற்ற வழி என்று வலியுறுத்து வதாகப் பலர் நம்புகின்றனர். துறவறத்தை வள்ளுவர் இணையற்ற வாழ்க்கை நிலையாகக் கூறினாராயினும், இல்லறத்தையே நன்றாக விளக்கி இல்லறமே துறவுக்கும் உறுதுணையாக நிற்பது என்பதை நிலைநாட்டுகின்றார்.

புத்தரின் சமயம் தமிழ்நாட்டில் எக்காலத்தில் பரவியது என்பது பற்றி அறிஞர் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கின்றனர். சங்க இலக்கியத்திலிருந்து இளம் போதியார், சிறுவெண்தேரையர் எனும் தமிழ்ப் புலவர்கள் இருந்தார்கள் என்றும் அவர்கள் பெரும்பாலும் புத்தராக இருந்திருந்தல் கூடும் என்றும் கருதுவதற்கு இடமுண்டு. சங்ககாலப் பாடல்கள் சில புத்த கொள்கைகளை ஆதரிப்பவை போல் தோன்றுகின்றன.

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்வர ராடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே

(புறம் - 187)

187 ஆவது புறப்பாட்டு சுத்த நிபாடத்தில் உள்ள தம்மபதத்தின் 98 ஆம் சுலோகத்தை நினைவூட்டுகின்றது.

“அருகத்துக்கள் (முனிவர்கள்) எங்கே வகிக்கிறார்களோ, அது நாடாயினும் காடாயினும், பள்ளமாயினும் மேட்டு நிலமாயினும் அதுவே இரமணியமான இடம்”.

மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் உள்ள குகைகளில், கழுஞ்சுழைப் பக்கங்களில் அசோகர் காலத்தின் பிராமி எழுத்துக்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுக்களும் ஏனைய இலக்கியக் கூற்றுக்களும், கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே புத்த துறவிகள் தென் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தனர் என்பதற்குச் சான்றாவன.

காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் புத்தர் சமயத்தைப் பரப்பும் துறவிகள் பலர் வாழ்ந்து வந்தனர் என்று சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து தெளிவாகின்றது. எனவே கடைச் சங்க இலக்கியக் காலத்திற்கும் சிலப்பதிகாரத்தின் காலத்திற்கும் இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்த வள்ளுவர், புத்தருடைய கருத்துக்களை அறிந்திருந்தல் வேண்டும். வள்ளுவரின் ஒழுக்க இயலுக்கும் புத்தரின் ஒழுக்க இயலுக்கும் ஒற்றுமைக் கருத்துக்களும் பல உள. வேற்றுமைக் கருத்துக்களும் பல உள.

புத்தர் ஒழுக்க இயலைப் பற்றி அறிவதற்குப் பாலிமொழியில் எழுதப்பெற்ற விநயபிடகம், சூத்திரபிடகம் எனும் தொகை நூல்கள் அடிப்படையாவன. அவற்றுள் சிறப்பாகச் சுத்த நிபாதம் எனும் நூல் வள்ளுவரின் நூலுடன் ஒப்பிடத்தக்க கருத்துக்கள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளது. இந்நூல் சூத்திரபிடகத்தில் உள்ளது.

கிரேக்க ஒழுக்க இயலும், உரோமருடைய ஒழுக்க இயலும் பெரும்பாலும் உலகில் வாழ்பவர்களுக்கு ஏற்ற ஒழுக்க இயலாக அடைந்தன. புத்தருடைய ஒழுக்க இயலோ பெரும்பாலும் துறவிகளுக்கென்றே வகுக்கப்பெற்ற ஒழுக்க இயல், புத்த சமயம், அடிப்படையாகத் துறவிகளுக்கென்றே வகுக்கப் பெற்ற சமயம்.¹ எனவே புத்த சமயத்தில் உலக “நோன்பிகளுக்குச்” சிறந்த இடமில்லை. உலகில் வாழ்பவர்கள் பிற்காலத்திலேயே புத்த சமய அமைப்பில் இடம்பெற்றனர். தொடக்கத்தில் புத்த சமயம் பெண் துறவிகளைக் கூடப் போற்றவில்லை. ஈடேற்றத்தை (நிருவாணத்தை)ப் பெற வேண்டுமெனில் பெண் துறவிகளும் ஆடவர்களாகப் பிறந்து துறவறத்தைப் புத்த சமயத்தில் மேற்கொண்டு அதன் வழியாகவே ஈடேற்றத்தைப் பெறுதல் கூடுமென்பது புத்த சமயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை.

கி.மு. ஐந்தாம், ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியில் பிராமணரின் செல்வாக்கு நன்றாக நிலைநாட்டப் பெற்றுப் பிராமணரின் சமயம் பரவியிருந்தது. இந்தியாவின் வடகிழக்கிலோ துறவறமே சிறந்த வழியாகக் கருதப்பெற்று எண்ணிறந்த துறவறக்குழுக்கள் அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. இத்துறவறக் குழுக்களுக்குள் சிறந்தவர் மகாவீரரின் சமணர், புத்தருடைய துறவிகள், கோசலருடைய ஆசீவகர் ஆகியோராவர். இத்துறவிகள் மேற்கொண்ட துறவறவழிகள் பல. இவர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று தம் கொள்கையைப் பரப்பியும் பொது மேடையில் தம் கருத்துக்களை விவாதித்தும் வந்தனர்.

புத்தருடைய அறவுரைகளும் அவற்றை விளக்கிய ஏனைய நூல்களும் துறவறமே ஈடேற்றத்திற்கு ஒப்பற்ற வழி என்று வலியுறுத்துவதை நாம் காண்கிறோம். வள்ளுவரோ தம்முடைய நூலின் பெரும் பகுதியில் இல்லறமே ஒப்பற்ற வழி என்று வலியுறுத்துவதாகப் பலர் நம்புகின்றனர். துறவறத்தை வள்ளுவர் இணையற்ற வாழ்க்கை நிலையாகக் கூறினாராயினும் இல்லறத்தையே நன்றாக விளக்கி இல்லறமே துறவுக்கும் உறுதுணையாக நிற்பது என்பதை நிலைநாட்டுகின்றார். எனவே தரும் பதத்துடனும் ஏனைய நூல்களுடனும் வள்ளுவரின் நூல் இல்லறத்தின் சாசனமாக விளங்கப் புத்த நூல்கள் துறவறத்தின் சாசனமாக விளங்குவதைக் காண்கின்றோம்.

சமணத்தைப் போல் புத்த தர்மமும் பரந்த மனப்பான்மையை இந்தியாவில் பரப்பியது. பிராமண நூல்களுடைய கருத்தின்படி ஈடேற்றம் அடைய தகுதி உள்ளோர் இமயமலைக்கும் விந்திய மலைக்கும் இடையே உள்ள நிலப்பரப்பில் பிறந்திருக்க வேண்டுமென்று தாம்

1. Alberd Schweitzer, Indian Thought and its development, op.cit.

கூறிவந்தனர். மிலேச்சர் வாழும் பிற நாடுகள் வேதியர் ஒழுக்கத்திற்கும், வாழ்க்கைக்கும் வேள்விக்கும் ஏற்ற நிலம் அல்ல என்று தரும சாஸ்திரங்கள் பல இடங்களில் விளம்புகின்றன. ஆனால் புத்தரோ தம்முடைய மதம் எங்கும் பரவ வேண்டும் என்று வற்புறுத்திப் பிற நாடுகளுக்கும் தம் சமய போதகர்களை அனுப்பினர். தாம் உலகிற்கு ஒளியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் மக்களுக்குப் பிறப்பிற்கும் ஆற்றலை அளிக்க வேண்டுமென்றும் போதிக்கத் தொடங்கினார். "துறவிகளே செல்லுங்கள், ஆரம்பத்திலும் நடுவிலும் இறுதியிலும் தூய்மையான இக்கொள்கைகளைப் பரப்புகள்" என்று கூறியதன் பயனாகவும் அசோகரின் பெரும் முயற்சியினாலும் கிறிஸ்துவிற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலேயே இந்தியாவிலும், இந்தியாவைச் சூழ்ந்த ஏனைய நாடுகளிலும் புத்த தருமம் பரவியது. இலங்கையில் புத்த கொள்கை வேரூன்றிச் செழிப்புற்று ஓங்கிய பான்மை வரலாற்றிலேயே வியப்புறும் செய்தியாக விளங்குகின்றது.

3

புத்தம் "புண்ணிய பூமியின்" நிலப்பரப்பை விரிவாக்கியதோடு சமூக வேறுபாடுகளையும் ஒழிக்க ஒருவாறு முயன்றது. புத்தருடைய காலத்தில் சமூகச் சீர்த்திருத்தத்திற்குப் பயன்பட்ட பெருங்கருத்து என்னவெனில் சாதி வேற்றமையை ஒழிக்கும் கருத்தேயாகும். பிராமணரின் வழிப்பாட்டு முறைகளையும் வேள்வி செய்யும் திட்டங்களையும் புத்தர் மறுத்ததோடு பிராமணர் தனி வகுப்பைச் சார்ந்தவர் என்றும் மற்றெல்லா வகுப்பினருக்கும் உயர்ந்தரென்றும் பிராமணர் கூறுவதைக் கண்டித்ததையும் புத்த நூல்களில் காண்கின்றோம். அந்நூல்களில் காணப்பெறும் கருத்துக்களையும் கூற்றுக்களையும் படிக்கும் பொழுது இந்த நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய கழகங்கள் பிராமணரல்லாதாரின் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்குக் கூறிய மேடை உரைகள் போல் ஒலிக்கின்றன. "ஆடு, மாடுகளை நாம் அவற்றின் நிறத்தால் போற்றுகின்றனம் அல்லேம். அவை நன்றாக ஓடுகின்றனவா அல்லது நன்றாகச் சுமைகளைச் சுமக்கின்றனவா என்று கருதியே போற்றுகின்றனம். எனவே தம்முடைய நிறத்தின் காரணமாக உயர்ந்தோராகக் கருதப்பெறுதல் எத்துணைத் தவறு" என்ற பாணியில் அம்பத்தா சுத்தா, சோணாடந்த் கத்தா முதலிய அறவுரைகள் வலியுறுத்துகின்றன.

இந்நூல்களைப் படிக்கும் பொழுது பிராமணர் புத்த துறவிகளைத் தாழ்ந்த குலத்தைச் சார்ந்தவராகக் கருதினர் என்பதும், அன்னார் பெரும்பாலும் அக்காலப் பிராமணரைப் போல் தோல் நிறமுடையவர்கள் அல்லர் என்பதும் தெளிவாகின்றன.

4

தாழ்ந்த குலத்தவரையும், புத்தர் மடங்கள் துறவிகளாக ஏற்றுக் கொண்டன. பிராமணர், பிராமணர் அல்லாதாரை விலக்கி வைத்த காலத்தில் புத்த தருமம் விரிவான மனப்பான்மையை உண்டாக்கியது என்பதற்கு இது ஒரு சான்றாகும். தேரிகாத்தா, தேராக்காத்தா எனும் தொகை நூல்களில் உள்ள செய்யுட்களை யாத்தவர்கள் பல்வேறு வகுப்புக்களைச் சார்ந்த

வர்களாவர். தேரிகாத்தாவில் உள்ள இருநூற்றைம்பத்தொன்பது புலவர்களுள் ஷத்திரியர் அறுபதின்மரும், வேளாளர் எழுவரும், வைசியர் ஐம்பத்து மூவரும், பறையர், தொழிலாளர், மீன்பிடிப்போர் பதின்மரும், நடிகர் ஒருவரும் உள்ளனர். தேராகாத்தா எனும் தொகை நூலில் உள்ள செய்யுட்களை யாத்தவர்களுள் அரச குலத்தைச் சார்ந்தவர் இருபத்து மூவரும், வணிகர் குலத்தைச் சார்ந்தவர் பதின்மூவரும், விலைமார் நால்வரும், இதர வகுப்பைச் சார்ந்தவர் நால்வரும் உள்ளனர். “ஆரிய ஒழுக்கம்”, “ஆரிய வழி”, “ஆரிய உண்மை” என்று புத்தர் கூறுங்கால் “ஆரிய” என்னும் பெயரெச்சத்திற்கு “உயர்ந்த” “ஒழுக்கத்தில் சிறந்த” என்ற பொருளைப் புத்த பெருமான் கொண்டரன்றி ஒரு சாதியையோ, ஒரு வகுப்பையோ அவர் குறிப்பிட்டார் அல்லர். பெரும் ஆறுகள் வந்து கடலுடன் கலக்குங்கால் ஆறுகள் தம் பெயரை இழந்து பெருங்கடல் எனும் பெயரைப்பெறுவது போல் என்னைப் பின்பற்றுவோரும் எந்தெந்த வகுப்பைச் சார்ந்தவராயினும் தம் இல்லத்தையும் பெயரையும் பரம்பரையையும் இழந்து சாக்கிய முனியின் துறவிகள் எனும் பெயரையே பெறுகின்றனர் என்ற பொருள்படப் புத்தர் அந்நூலில் கூறினார்².

5

புத்த நூல்கள் கூறும் இலட்சிய புருஷன் முனி அல்லது பண்டிதன். அவன் அன்னத்தைப் போலவும் மயிலைப் போலவும் சமூகத்தின் வாழ்க்கையைத் துறந்து காடுகளிலும் வனங்களிலும் தனி வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு வருபவன்.³

கருத்துடையவர்கள் இடைவிடாத முயற்சியுடையவர்கள் அவர்கள் ஒரேயிடத்தில் ஓய்ந்து கிடப்பதில்லை. நீர்நிலையை விட்டுப் பறந்து செல்லும் அன்னங்களைப் போல், அவர்கள் இவ்வாழ்வை விட்டுப் போகின்றனர்.

வள்ளுவரின் இலட்சியப் புருஷனோ உலகில் வாழ்ந்து இல்லறத்தில் தன் மனைவி மக்களுடன் அற வாழ்க்கையிலும், அன்பிலும், கல்வியிலும், அரசியலிலும் ஈடுபட்டு வருபவன். ஆதலால் துறவிகளுக்கென்றே எழுதப்பெற்ற தம்மபதம் போன்ற நூல்களுடன் திருக்குறளை ஒப்பிடுவது ஒருவாறு பொருந்துமாயினும், திருக்குறள் தனி நூலாகப் பல்லாற்றாலும் விளங்குவதைக் காண்க.

அறன்னைப் பட்டதே இவ்வாழ்க்கை அஃதும்

பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று

(49)

இல்லறத்திலும் துறவறத்திலும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய உயர்ந்த ஆற்றலை வள்ளுவரும் புத்த நூல்களும் கூறுகின்றன. பிராமணரின் கோட்பாட்டின் படி தாம் ஆகமங்

2. 2. See Charles Etiot. Hinduism and Buddhism. Vol. 1, Kegan Paul, London, 1957

Christesv Humpheys: Buddhism (Pelican Book): H. Oldenberg. Buddha: Sein Leben, Seine Lehre, Seine Gemeinde, Berlin, 1980; Tachibana, Buddhist Ethist, Oxford, 1920.

3. 3. Rhys, Davids, Buddhist India, and his Illuminating Introductions to the suttas, Fisher Unwin, London, 1903 (reprint) Susil Gupta, Bombay, 1957.

களைப் பிழையின்றி ஓதியும் வேள்விகளைச் செய்தும் வந்தால் தாம் அந்தணர் என்று கருதப்படுவர் என்று நினைந்தனர். வள்ளுவர் கூறுவது:

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்த தொழித்து விடின் (280)

தருமபதமோ கொல்லாமையே சிறந்த நெறியென்றும், உண்மையான வேள்வி உள்ளத்தின் இச்சைகளை வேள்வி செய்வதே என்றும், பொய் கூறாமை, கள்ளுண்ணாமை இவற்றை யொழிப்பது சிறந்த அறமென்றும், வற்புறுத்துகின்றது. வள்ளுவரும் மேற்குறித்த அறநெறிகளையே அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று (323)

அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற
னுயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று (259)

தம்மையே பன்முறை கழுவிக்கொண்டால் அல்லது முடியை நீத்தால் அதனால் தூய்மையை அடைவதாக எண்ணினர் வைதிக வேதத்தார். அகத்தூய்மையே சிறந்த தூய்மை என்று வள்ளுவரும் தருமபதத்தின் ஆசிரியரும் வற்புறுத்துகின்றனர்.

புறத்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும் (298)

உண்மையான அந்தணர் யாரெனில் கொல்லாமையைக் கடைப்பிடிப்பவர், தம் இச்சைகளை அவிப்பவர், அகத்தூய்மையைக் காப்பாற்றுவவர்.

அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான் (30)

தூஉய்மை யென்ப தவாவின்மை மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும் (364)

புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும் (298)

ஒழுக்கத்தால் சிறந்தவனே அந்தணன் என்று பன்முறை வள்ளுவர் கூறுவதைக் காண்கின்றோம்.

மறப்பினும் ஒத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும் (134)

திருக்குறளை யாத்த ஆசிரியர் புத்த தருமத்தைத் தழுவினர் அல்லர் என்பதற்குப் புலால் உண்ணாமையைப் பற்றிப் புத்த சமயத்தில் கடைப்பிடித்த கொள்கையே சான்றாகும்.

தாம் கொலை செய்யாது பிறர் கொலை செய்த விலங்குகள், பறவைகள் முதலியவற்றின் புலாலை உண்ணுதல் கூடும் என்று பண்டு தொட்டு வரும் புத்த கொள்கையை வள்ளுவர் மறுக்கின்றார்.

அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்

பொருளல்ல தவ்வூன் றினல்

(254)

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைக்கூப்பி

யெல்லா வுயிருந் தொழும்

(260)

7

புத்த துறவிகளும் உலக நோன்பிகளும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தருமத்தைப் பஞ்சசீலம், அஸ்டசீலம், தசசீலம், என்னும் கட்டளைகளில் காணுதல் கூடும். பஞ்சசீலமாவது:

- 1) பிழையில்லாமலும், தீங்கு செய்யாமலும் இருத்தலோடு உயிர்கள் மாட்டு அன்பு பூண்டு ஒழுகுதல்.
- 2) பிறர் பொருளை இச்சிக்காமலும், களவு செய்யாமலும் இருத்தல்.
- 3) பொய்கூறாமை
- 4) கள்ளுண்ணாமை
- 5) கற்பு நெறியில் இல்லற இன்பத்தைத் துய்த்தல். அஃதாவது முறை தவறிய சிற்றின் பத்தை நீக்குதல் ஆகியவையாம்.

மேற்கூறிய கட்டளைகள் ஐந்தும் புத்த தருமத்தைத் தழுவும் அனைவரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கம். இக்கட்டளைகள் வள்ளுவருடைய அதிகாரங்களுடன் ஒப்புமை கொண்டிருந்தலைக் காண்க. இப்பஞ்சசீலக் கட்டளைகளுக்கு இன்னும் மூன்று கட்டளைகளைச் சேர்த்தால் அஷ்டசீலக் கட்டளைகளாகின்றன. முன் கூறிய ஐந்து கட்டளைகளும் தவறாது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கட்டளைகள். பின்வரும் மூன்று கட்டளைகளும் அத்துணைக் கண்டிப்பு உடையன அல்ல. அவை,

- 1) இரவில் தூய்மையான உணவை அளவோடு உண்ணுதல்.
- 2) பூ, சந்தனம், மாலைகள் முதலியவற்றை அணியாமலும் நறுமணங்களை நுகராமலும் இருத்தல்.
- 3) தரையில் பாயின் மேம்படுத்து உறங்குதல் ஆகியவையாம்.

இன்னும் இரண்டு கட்டளைகள். துறவிகளுக்கென்று வகுக்கப்பெற்ற சிறப்பான கட்டளைகள். அவை,

- 1) இசைப்பாட்டு, கூத்து, நாடகம் முதலிய காட்சிகளைக் கேட்காமலும், காணாமலும் இருத்தல்.
- 2) பொன், வெள்ளி முதலியவற்றைத் தொடாதிருத்தல் ஆகியவையாம். இப்பத்துக் கட்டளைத் தொகையும் தசசீலம் எனப்படும்.⁴

இக்கட்டளைகளை நோக்குங்கால் புத்த தருமம் உலக வாழ்க்கையை நோய் என்றும், இந்நோய்க்குக் காரணமாக இருப்பது இச்சை அல்லது ஆசை என்றும் கூறி வந்தது. இந்த இச்சையை அறுப்பதே வாழ்க்கையின் நோக்கமாகும். மணிமேகலைத் தொடர்நிலைச் செய்யுளின் பல இடங்களில் இத்தகைய தத்துவம் விளக்கப் பெற்றிருக்கின்றது. “துன்பம் தோற்றம், பற்றே காரணம். இன்பம் வீடே, பற்றிலி காரணம்.” மணிமேகலை 30.⁵

ஒருவாறு புத்த ஒழுக்க இயல் “Pessimism” எனும் இயற்பண்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. “துறவிகளே அனைத்தும் எரிகின்றது” என்று கூறி உலகனைத்தும் பற்றுடன் வாழ்வதால் காமத்தீ பற்றிக் காட்சியளிப்பதாகக் கண்டார் புத்தபெருமான். “இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா”. வள்ளுவருடைய ஒழுக்க இயலோ “Optimism” என்னும் இன்ப இயற்பண்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. உலகம் கவர்ச்சியுடைத்து.

பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலக மதுவின்றேன்
மண்புக்கு மாய்வது மன் (996)

வாழ்க்கை இன்பம் பயப்பது:

தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலி னினிதுகொ
றாமரைக் கண்ணா னுலகு (1103)

இல்லறம் மேன்மையுடையது:

அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று (49)

4. மயிலை, சீனி, வேங்கட சாமி, பௌத்தமும் தமிழும், K. Ananda Coomaraswamy, the Gospel of Buddhism.

5 Charles Eliot, Hinduisim and Buddhism Op. cit. Vol. 1, p. 216

The Buddhist saint is essentially one who has freed him-self, his frist impulses is to rejoice in his to rejoice in his freedom and share it with others, not to cause fetters he has cut away. Active benevolence and love are enjoyed as a duty and praise in language of no little beauty and eamestness. In the Itivuttaka the following is put into the mouth of Buddha. "All good works whatever are not worth one sixteenth part of love which sets free the heart. Love which sets free the heart comprises them. it shines, gives light and radiance. Just as the light of all the stars is not worth one sixteenth of the light of the moon. as in the last month of the rains in the season of autumn, when the sky is clear and cloudless the sun mounts up on high and overcomes darkness in the firmament as in the last hour of the night when the dawn is breaking, the morning star shines and gives light and radiance, even so does love which sets free the soul and comprises all good works shine and give light and radiance. "So, too, the sutta Nipata bids and man love not only his neighbor but all the world. "As a mother at the risk of her life watches over her own child, her only child, so let everyone cultivate a boundless love towards all beings."

புத்தபெருமானும் அவருடைய துறவிகளும் உலகில் வேண்டிய அன்பையும், நட்பையும் வள்ளுவர் போற்றும் அளவிற்குப் போற்ற வில்லை. புத்த தருமம் முற்றிலும் உலக நோன்பிகளால் கடைப்பிடிக்கக் கூடிய தருமம் அன்று. உலக நோன்பிகள் தமக்குரிய கட்டளைகளைக் கைக்கொண்டு வாழ்தலோடு துறவிகளுக்குத் தருமம் செய்தும், தம் பெற்றோரை வணங்கியும், நல்ல தொழிலொன்றைச் செய்தும் ஒழுகுதல் வேண்டும். சிகாலோவாத சுத்த எனும் அறவுரையில் உலக நோன்பிகள் தம் பெற்றோருக்கும், ஆசிரியர்க்கும், துறவிகளுக்கும், மனைவி மக்களுக்கும், நண்பர்க்கும், ஏவலாளர்க்கும், நட்பையும் வணக்கத்தையும், அன்பையும் காட்ட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றனர். மகா மங்கள சுத்த எனும் கீதத்தில் சான்றோரைத் தழுவுதல், தருமபோதகத்தை உரிய நாட்களில் கேட்டல், துறவிகளுடன் உரையாடல் ஆகியவையெல்லாம் ஒழுக்க இயலில் முன்னேறும் வழிகள் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

புத்த துறவிகளைப் போல் இறப்பு, துன்ப நீக்கத்திற்கு வழியென்று வள்ளுவர் கருதினாருமல்லர். அதனை அஞ்சி ஒழுகினாருமல்லர். இறப்பும், நிலையாமையும் வாழ்க்கையில் இயல்புகளாதலால் அவற்றின் இயல்புகளை உணர்ந்து வாழ்நாள் இருக்கும்போதே அன்பிலும் அறத்திலும், இன்பத்திலும் ஈடுபடுதல் வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

புத்தரின் கற்பனையின்படி எல்லா உயிர்கள் பாலும் சிந்தையாலும் செயலாலும் அன்பு பூண்டு ஒழுகுதல் இன்றியமையாதது. தாய், தன் சேயை உயிர்க்கொடுத்தும் அன்பு பூண்டு ஒழுகுதல் இன்றியமையாதது. தாய், தன் சேயை உயிர் கொடுத்தும் காப்பாற்றுதல் போல் ஒவ்வொருவரும் எல்லா உயிர்கள் பாலும் அளவு கடந்த அன்பைப் பூண்டு ஒழுகுதல் வேண்டும் என்று சுத்தநிபாதத்தில் புத்தபெருமான் கூறுகின்றார். இவ் அன்பை வற்புறுத்துவதோடு உலகம் துக்கமும், துன்பமும் நிறைந்தது என்றும் வலியுறுத்துகின்றார். வள்ளுவர் சான்றோனைப் பற்றித் தீட்டிய குறட்பாக்களில் அவனுக்கு அன்பு இன்றியமையாததென்றும், அவன் எல்லா உயிர்களையும் போற்றுவதுடன் நண்பரைப் பேணியும் எல்லோருடனும் சிரித்தது மகிழ்ந்தும் வாழ்தல் வேண்டுமென்றும் கூறுகின்றார்.

கடனென்ப நல்லவை யெல்லாங் கடனறிந்து

சான்றாண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு (981)

நகல்வல்ல ரல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம்

பகலும்பாற் பட்டன் றிருள் (999)

இடுக்கண் வருங்கால் நகுக அதனை

அடுத்தூர்வ தஃதொப்ப தில் (621)

புத்த தருமத்தில் நிலையாமையும், உயிர் நீத்தலும் பல இடங்களில் கூறப்பெற்று, வாழ்க்கையில் ஈடுபடாது அன்னம் போல் பிரிந்து பறப்பதற்கு இச்சிந்தனைகள் துணையாகின்றன. வள்ளுவரோ சாவினைப்பற்றி அத்துணை கருதியவராகத் தெரியவில்லை.

பிறப்பினை அறுக்கும் வழிகளைக் கூறிவந்தாராயினும் இப்பிறப்போ துன்பத்தையுடையது என்று அவர் வலியுறுத்தவில்லை.

9

புத்த தருமம் பல வகுப்பினரைத் துறவிகளாக மடங்களில் ஏற்றுக் கொண்டதன்றிச் சாதி வேற்றுமைகளைப் பொதுமக்களிடம் நீக்குவதற்கு வள்ளுவரைப் போல் திட்டமாகக் கூற வில்லை. மேலும் புத்த பெருமான் பெண்கள் துறவிகளாவதுபற்றி முதலில் விரும்பவில்லை. ஆனந்தரெனும் தம்முடைய நண்பர் பெண்களுக்கும் ஆடவர்போல் தம் சமயத்தில் உரிமைகள் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்ட பொழுது, “ஆனந்தரே பெண்டிர் வெகுளியுடையவர், பொறாமையுடையவர், அறியாமையுடையவர்” என்று மொழிந்தார். ஆயினும் பிற்காலத்தில் பெண்களுக்கும் உயரிய ஒரு துறவினை ஏற்பாடு செய்தார். ஆனால் பெண் துறவிகள் எப்போதும் ஆண் துறவிகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்தும், அவர்களிடமிருந்து சமய உரைகளைக் கற்றும் வரவேண்டுமென்று விதித்தார். ஆனால் வள்ளுவரோ பெண்களுக்குச் சமநிலை அளித்து காதலிலும் அன்பிலும் புத்த தருமத்தில் இல்லாத உயர்ந்த நிலையை வகுக்கின்றார்.

10

புத்தருடைய ஒழுக்க இயலையும் பொதுவாக கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஏனைய சமயங்களும் தர்மமாகப் போற்றி வந்த கொள்கைகளையும் பல நாடகளுக்குப் பரப்ப முயன்றவர் பேரரசர் அசோகர். இந்தியாவில் நிலை நாட்டிய பல தூண்களிலும், பாறைக் கல்வெட்டுக்களிலும் மக்கள்தருமத்தையே கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று ஒழுக்க இயலில் முன்னேறுவதற்குரிய பல வழிகளையும் காட்டியுள்ளார். ஒழுக்க இயலைப் பரப்ப முயன்ற அரசர்களுள் அசோகரே வரலாற்றில் தலை சிறந்தவர். பொதுமக்களும் கல்வி அற்றவரும் ஒழுக்க இயலில் ஈடுபடுதல் வேண்டும் என்றும் தம்முடைய ஒழுக்க இயலைப் பொது மக்களுக்கு விளக்குவதற்கென்று மகா மாத்திரர் என்னும் மாநிலப் பணியாளரை இத் தொண்டிற்கெனச் சிறப்பாக அமைத்தார்.

“தர்மத்தை நான் பரப்புதல் வேண்டும். தர்மத்தைப் பற்றி மக்களுக்கு அறவுரைகள் நான் கூறவேண்டும். எனவே மாந்தர் இதனைக் கேட்டு முன்னேறுவதுடன் தருமத்தில் வளர்ச்சியுறுவார்.”

கொல்லாமையை யாண்டும் சில நாட்களிலேனும் அனைவரும் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும் என்று கூறுவதுடன் பெற்றோர், உறவினர், சுற்றத்தார் முதலிய அனைவரும் ஒருவருக்கொருவர் ஒழுக்க வாழ்க்கையில் ஈடுபடுமாறு தூண்டுதல் வேண்டும் என்றும் பன்முறை கல்வெட்டுக்கள் வழியாகச் சாற்றினார்.

“தர்மத்தைப் போன்ற நன்கொடை உலகிலேயே இல்லை. தந்தை, மகன், உடன் பிறந்தான், நண்பன், சுற்றத்தான் ஆகியோரைப் போன்று இது நன்மை பயக்கும். “இதனை நீ செய்வாயாக” என்ற முறையில் ஒழுக்கத்தில் மேலேறத் தூண்டுதல் வேண்டும்.”⁶

முடிவுரை

இறுதியாக வள்ளுவரின் ஒழுக்க இயலைப் பிற நாட்டு அறிஞரின் ஒழுக்க இயலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் வாய்ப்பை அளித்த சொர்ணம்மாள் அறக்கட்டளை இயக்கக் குழு வினாக்கும் நம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

வள்ளுவரின் ஒழுக்க இயலை ஆராய வேண்டுமென்று புகுந்ததும் நான் முன் எதிர் பாராத முறையில் இவ்வொப்புமை என் சிந்தனையில் வளர்வதைக் கண்டேன். இன்னும் நேரமும், வேண்டிய நூல்களும் இலங்கையில் உள்நாட்டு அமைதியும் கிடைத்திருந்தால் இன்னும் விரிவாக இவ்வுரைகளை நான் யாத்திருத்தல் கூடும். இவ்வுரைகளுக்கு வேண்டிய முதல் நூல்களை நம் நாட்டின் பெரும் நூல் நிலையங்களில் கூடக் காண்பது அரிது. வருங்காலத்தில் வள்ளுவரின் ஒழுக்க இயலை எபிரேயருடைய ஒழுக்க இயலுடனும், இஸ்லாமிய ஒழுக்க இயலுடனும், தர்மசாஸ்திரங்களின் ஒழுக்க இயலுடனும், சீன ஒழுக்க இயலுடனும் ஒப்பிட்டுப் பயில எண்ணி உள்ளேன். கன்பூஷியஸ் வகுக்கும் ஆசாரக் கோவையில் மகன், தந்தைக்கும், முன்னோர்க்கும் ஆற்ற வேண்டிய கடமையை வற்புறுத்தி

6. N.A Nikam and Richard Mc. Keon, 'The Edicts of Asoka', pp.32,33 Chicago, 1959, "WAYS TO INCULCATE DHARMA" Asoka's Reflections on the promulgation of Morality, Pillar Edict VII. King Priyadarsi, the Beloved of the Gods, speaks as follows:

In the past, kings have thought about ways of increasing the people's devotion to Dharma, but the people did not make progress enough in morality.

Concerning this, king Priyadarsi says:

This occurred to me. Since in the past kings have thought about ways of increasing the people's devotion to Dharma, but the people did not make progress enough in morality, how can the people be induced to follow Dharma strictly? How can progress in morality be increased sufficiently? How can I raise them up by the promotion of Dharma?

Pursuing this subject, King Priyadarsi Says;

This occurred to me. I shall issue proclamations on Dharma, and I shall order instruction in Dharma to be given to the people, Hearing these proclamation and instructions, the people will conform to Dharma, they will raise themselves up and will make progress by the promotion of Dharma. To this end I have issued proclamations on Dharma, and I have instituted various kinds of moral and religious instruction.

My highest officials, who have authority over large numbers of people, will expound and spread the precepts of Dharma I have instructed the provincial governors, too, who are in charge of many hundred thousand people, concerning how to guide people devoted to Dharma.

King priyadarsi says:

Having come to this conclusion, therefore, I have erected pillars proclaiming Dharma. I have appointed officers charged with the spread of Dharma, called Dharma - mahamatras. I have issued proclamations on Dharma.

கின்றார். தமிழ் சான்றோரைப் போல் கன்சு (Chutsu) என்பவன் பண்டைக் காலச் சீனன் சான்றோனாவன்.⁷ விவிலிய இலக்கியங்களுடனும் கெமாரா, மிதிராஷ், செளஹார் போன்ற எபிரேயருடைய உரைகளுடனும் வள்ளுவர் கூறும் உண்மைகளை ஒப்பிட்டுக் கூறுதல் கூடும். மேலும் வள்ளுவர் அரசியலைப் பற்றியும், பொருளியலைப் பற்றியும், உலக இயலைப் பற்றியும் கூறும் கருத்துக்களை வருங்காலத்தில் ஒப்பீட்டு முறையில் நாம் ஆராய்தல் வேண்டும். அத்தகைய ஆராய்ச்சிக்கு நம் பல்கலைக்கழகம் என்றும் நடுவிடமாக இருத்தல் வேண்டும் என்று பன்முறை வாழ்த்துகின்றேன்.

7. Arthur Waley, Anabats of Confucius, p. 34, Allen & Unwin, 1954.

★ இக்கட்டுரை, "திருவள்ளுவர்", அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1967 என்ற நூலின் ஒரு பகுதி (ப. 45-60).

★ ★ ★ ★ ★

இறையனார்

என்றும் புலராத யாணர்நாள் செல்லுகினும்
நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்றும் நீர்மையகாய்க்- குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர்போனம்
மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்.

- வள்ளுவர் பாமாலை

உக்கிரப் பெருவழுதியார்

நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
கான்மறையு வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த-நால்முறையை
வந்திக்க சென்னீவாய் வாழ்த்துகநல் நெஞ்சம்
சிந்திக்க கேட்க செறி.

- வள்ளுவர் பாமாலை

திருக்குறள் - சமுதாயப் பார்வை

எஸ். இராமகிருஷ்ணன்

விரகுக்கும் வன்முறைக்கும் இடமில்லாத சமாதானச் சக வாழ்வில் சர்வதேச உறவைப் பேணும் புகத்தின் கூட்டு உதயம் தொலைவில் இல்லை. அந்த நன்னாள் நண்ணினால், குறள் ஒதும் பல சார்பறங்கள் வழக்கொழியும் என்றாலும், அந்தப் புதிய உலகு குறள் நெறியின் மூலாதார இதயத்துடிப்புக்கு ஏற்றதாகும்.

தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக, அஃது இலார்

தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று¹

(236)

என்று வள்ளுவர் மாந்தர்க்கு மொழிந்தது இலக்கியத்துக்கும் ஏற்புடைத்து. புகழுக்கு ஏதுவாகிய பண்போடு பிறந்தது திருக்குறள். வியத்தகு முன்னேற்றம் கண்ட பதினாறு நூற்றாண்டுகள் உருண்டோடிய பின்பும், மானிட வாழ்வு மேம்படுவதற்கு ஊக்கமும், ஊற்றமும் ஊட்டும் உயிர் இலக்கியமாகத் துலங்குவது இது. இது எவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் காண்பதே இந்த ஆய்வுக்கு நிறைவு காணும் பணியாகும்.

அன்பு நெறியை ஒதுவது திருக்குறள். எலும்பும் தோலுமான யாக்கையோடு உயிரைப் பிணைத்து வைப்பதே அன்பு நெறிதான் என்பது குறள் காணும் காட்சி.

“அன்போடு இயைந்த வழக்கு” என்ப ஆருயிர்க்கு

என்பொடு இயைந்த தொடர்பு.²

(73)

அந்த அன்பு இயல்புக்கமாகவே (instinct) அமைந்தால், திரிபுக்கும் திசை மாற்றத் துக்கும் இடம் தரலாகும். மனிதனை இயக்கும் மற்றொன்றான அறிதிறனும் அன்புத் தொடர்பில்லாது செயலாற்றினால், கேடு சூழும் கொடுமை நேரலாகும்.

அன்பும் அறிவும் ஒன்றிய நிலையான ஞானமே வேண்டற்பாலது என்பது குறள் வழங்கும் செய்தி. முன் மலர்தலும் பின் குவிதலும் இயல்பாக உடைய நீர்ப்பூ போலவன்றி, ஒரு நிலையாக உலகத்தைத் தழுவும் தன்மைக் குரியது அந்த ஞானம்.

உலகம் தழீஇயது ஒட்பம்; மலர்தலும்

கூம்பலும் இல்லது அறிவு.³

(425)

இவ்வாறு “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்னும் செந்நெறியில் படர்வதே அறம் என்றும், அந்த அறவழி ஒழுகுவதே இன்பமும் புகழும் தரும் என்றும், புறவழியில்

1. புகழொடு: புகழுக்குக் காரணமான பண்பு. அஃது : அப்பண்பு

2. வழக்கு : நெறி, அன்பு : எலும்பு

3. தழீ இயது: தழுவியது. (உலகத்தை) நட்புக் கொள்வது, ஒட்பம் : ஞானம், கூம்பல் : குவிதல்.

வருவன வெல்லாம் இன்பம் தருவன போல் தோன்றினாலும் துன்பமே செய்வன என்றும், புகழுக்கும் உரியனவல்ல என்றும் உரைப்பது குறளின் கொள்கை:

அறத்தான் வருவதே இன்பம்; மற்று எல்லாம்
புறத்த, புகழும் இல்.⁴

(39)

இவ்வாறு மொழியப் பெற்றதை முதலறம் என்போம். இது காலம், தேசம், குழல் ஆகியவற்றால் கட்டுப்படாதது. தேர் ஓடிய காலத்துக்குப் பொருந்தியதைப் போலவே “மோட்டார் கார்” ஓடும் காலத்துக்கும் உகந்தது. ஆசியாவுக்கு ஏற்புடையத்தாயிருப்பதைப் போலவே ஏனைய கண்டங்களுக்கும் தகுந்தது. இன்பத்தோடு இசைந்ததைப் போலவே துன்பத்திலும் தகைவது. கருமத்துக்கு உரிய கருவி என்று இதனைக் கைக்கொள்வதில்லை. மானிட இயல்பாகவே கைவரத்தக்கது. தன்னால் வரும் பயன் தானேயாகித் துலங்குவது மனித குலநல நாட்டம் (Humanism) என்று இந்த முதலறத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்த முதலறத்திலிருந்து கிளைத்தும் வேறுபட்டும் செல்வதே சார்பறம் ஆகும். எக் காலத்துக்கும் ஒத்து இயலும் முதலறத்தைச் சமுதாய வாழ்வு என்ற உலகியல் உண்மையோடு பொருந்தச் செய்து, பல்வேறு நிலையிலுள்ள மக்களுக்கு நடைமுறை விதிகளை செய்து, பல்வேறு நிலையிலுள்ள மக்களுக்கு நடைமுறை விதிகளை வகுப்பதே சார்பறம் என்போம். சமுதாய வாழ்வு மாறுவதால், சார்பறமும் மாறும் என்பது கண்கூடு. இதனை யுக தர்மம் என்பர் தொல்லோர்.

சார்பறம் பலவகைத்து. இல்லறம், துறவறம் என்பன ஒரு வகையின. அந்தணர் அறம். அரசர் அறம், உழவர் அறம், வணிகர் அறம் என்பன வேறு வகையின. இந்நாளில் ஆசிரியர், மருத்துவர், எழுத்தாளர் முதலிய பல்வகை வினைஞர் தத்தம் தொழிலுக்கு ஏற்ற அற நெறிகளை உருவாக்கியிருப்பதையும் சார்பறம் எனலாம்.

தனி உடைமைச் சமுதாயத்தில், முதலறத்திலிருந்து முரணிய செயல்களுக்கும் சார்பறம் இடம் தரக்கூடும். “அன்பு உடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு” என்று தியாகத்தைப் போற்றும் முதலறம். ஆனால் தனி உடைமைச் செல்வர் தமக்கென்று நன்னெறியில் பொருள் பெருக்குவதைச் சார்பறம் ஏற்றுக் கொண்டது. “செய்க பொருளை என்றே ஆணையிட்டது. மானம் நோக்கின் வாழாக் கவரிமான் அனைய தன்மையராக யாவரும் வாழ வேண்டுமென்று முதலறம் கூறும். சிலர் ஈகையால் புகழையும் வேறு சிலர் இரத்தலால் இழிவையும் அடைவதைச் சார்பறம் வேண்டா வெறுப்பாக ஒத்துக் கொண்டது. நாணயமான தொழில்களிடையே உயர்வும் இல்லை. தாழ்வும் இல்லை என்று இயல்பியது முதலறம். ஆனால் செல்வத்தாலும் அதிகாரத்தாலும் மலிந்த ஏற்றத் தாழ்வுகளை மறுக்காது அவற்றை முறைப்படுத்திக் கப்படுத்தும் முயற்சியையே சார்பறம் மேற்கொண்டது. நானிலத்து அரசுகள் நேர்மையான நட்புறவில் தழைக்கவேண்டும் என்றது முதலறம். பாதுகாப்பின்

4. மாற்று எல்லாம் : அறம் கடந்த வழியில் வருவதெல்லாம் புறத்த : இன்பம் அல்லாதன துன்பம் தருவன. இன்பத்தைப் புறவழியில் பெறும் போது மனச்சாட்சி உறுத்தலாலும், ஊரார் ஏச்சுக்கு இலக்காகலாமென்னும் அச்சத்தாலும் அரசு ஒழுக்குமோ என்னும் கவலையாலும், அரசு ஒறுப்பதாலும் துன்பம் வரும் என்பது உட்கருத்து.

பெயராலும் வீரத்தின் பெயராலும் விரகும் போரும் ஓயாமல் பயில்வதற்கு வாய்ப்புத் தந்தது சார்பறம்.

இன்னொன்று: இன்று சமுதாயத்துக்கு நன்மையாக உள்ள சார்பறமே நாளைக்குத் தேவையில்லாது போகலாம். தீமையாகவும் மாறலாம். பிறர் பொருளைத் திருடாதே என்பது, இறைவன் மோசே (Moses) வாயிலாக யூதர்களுக்குத் தந்த பத்து ஆணைகளில் ஒன்று மட்டுமன்று; தனி உடைமைச் சமுதாயத் தோன்றிய நாள்தொட்டு நின்று நிலைத்துள்ள அறநெறி, உழைப்பின் அளவுக்கும் தரத்திற்கும் ஏற்றவாறு வருவாய் பெறுவதை உத்தரவாதம் செய்யும் சோஷலிஸ்ட் சமுதாயத்திலும் நாட்டுக்குப் பொதுவான சொத்தையோ அடுத்தவன் உழைத்து ஈட்டிய பொருளையோ களவாடுவது குற்றம் என்பர். ஆனால்,

- » பசிக் கொடுமையும் பற்றாக் குறையும் பழங்கால நினைவாகும். சோஷலிஸ்ட் சமுதாயத்தில் பண்படும் புதிய தலைமை, உழைப்பைப் பழக்கமாகக் கொண்டு பெருமை எய்தும் போது,
- » விஞ்ஞானமும், எந்திரநுட்ப இயலும் படைக்கும் ஆக்கத்தால் அளப்பெரிய பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் நிலைமை உருவாகும்போது,
- » இவ்வாறு திறமைக்கு ஏற்றவாறு உழைத்து தேவைக்குத் தகுந்தவாறு பொருளைக் கொண்டு துய்க்கும் கம்யூனிஸம் மலரும்போது,

திருட்டு என்றால் என்ன என்று வரலாற்றின் துணை கொண்டே பொருள் சொல்லும் நிலைமை ஏற்படும். அல்லது, திருட்டு ஆர்வக் கோளாறு (Kleptomania) என்னும் மன நோயால் அல்லற்படுவோர் அச்சமுதாயத்தில் இருந்தால், அவர்களின் செயலைக் காட்டித் திருட்டுக்கு விளக்கம் தரப் பெறலாம். அத்தகைய நிலைமையில், “திருடாதே” என்பது கடவுட் கட்டளை என்று எவரேனும் அற உணர்வின் ஆவேசத்துடன் சொற்பெருக்காற்றினால், அவர் கேலிக்குரியராகலாம். சார்பறத்தின் நிலையாமையைச் சுட்டவே இந்த எடுத்துக் காட்டை விவரித்தேன்.⁵

பூர்விகப் பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தின் பொருள் விநியோக நல்லறங்களான பாதீடும் கொடையும் வள்ளுவரின் உள்ளத்தை ஈர்த்தன. அந்தச் சார்பறங்களைப் பால்வரை தெய்வம் என்னும் ஊழின் ஆணையாகவே போற்றினார் அவர். அந்த ஊழின் அருளே காரணம் என்பது அவரது கருத்து. அவர்கள் ஊழின் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு இல்லாதவருடன் பகிர்ந்துண்ணும் அறத்தை ஓம்பவேண்டுமென்பது அவர்தம் அறிவுரை. அவ்வாறு செய்யாவிடில் செல்வாக்கே கேடு நேரிடும் என்பது அவருடைய எச்சரிக்கை. பால்வரை தெய்வமே சிலருக்கு அளகாபுரிச் செல்வத்தை அள்ளித் தந்திருக்கிறதென்றும், பாதீடு அறத்தைத் தழுவார் எனில் அவர்களைக் கெடுக்குமென்றும் இன்று எவரும் நம்புவதில்லை. ஆயினும் தனி உடமை ஏற்பாட்டுக்கு மாற்றுக் காண முடியாத காலத்தில், திருக்குறள் ஈகை அறத்தினைத் தலைமையாகப் போற்றியது தக்கதே. காலம் மாறிச் சோஷலிஸ்ட் சமுதாயத்தைப் படைப்பதற்குப் பக்குவமான நிலைமை எய்தியபின், சமதர்மப் பாதைக்கு

5. Compare : Frederick Engles, Anti-Duhring (Moscow, 1947), pp. 139-40.

மாற்றாகக் கொடை நெறியைப் பொற்றுவதே பிழையும் வன்பழியும் ஆகும். அன்று ஈட்டம் இவறி இசை வேண்டாப் பேய்ப்பிறப்பினரைச் சாடி வறியார்க்கு வழங்கும் வள்ளமையை வள்ளுவர் வற்புறுத்தியது செம்மை சான்ற செயலே. இன்றும் உடனடிப் பிரச்சினைகளுக்கு இடைக்காலத் தீர்வு காண்பதில் வன்மையால் பயனுண்டு. ஆனால்,

- » தனி உடைமை முறைக்கு இறுதி சூழ்ந்து சமதர்மச் சமுதாயம் சமைப்பதற்கு ஏற்ற நிலைமை அமைந்துள்ள போது.
- » வயது வந்தோர் யாவர்க்கும் வேலை செய்யும் உரிமை உத்தரவாதம் செய்யப் பெற வேண்டும் என்னும் வேட்கையும் உழைப்பாளிகளே உலகத்தை ஆள வேண்டும் என்னும் நெறியும் மக்களை ஒரு சேரத் திரட்டும் சூழலில்,
- » விஞ்ஞானத்தின் சாதனைகள் வறுமைக்கு முடிவு காணும் பெருமையை இந்தச் சகாப்தம் பெறுவதற்கு அடிகோலியுள்ளபோது,

பொருளாதாரத்தில் ஆதிக்கம் வகிக்கும் சிலரைக் கருணை உடையோராக மனம் மாற்றுவதே செய்யத் தக்க கருமம் என்பது, அறிந்தோ அறியாமலோ நாட்டுக்குக் கேடு சூழ்வதே.

எனவே உழவரையும் பிற உழைப்பாளிகளையும் போற்றிய வள்ளுவர் வழியில் வந்த பாரதி,

“அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்
ஆயிரம் தொழில் செய்துவிடே!
பெரும்புகழ் நமக்கே இசைக்கின்றேன்.
பிரமதேவன் கலை இங்கு நீரே!”⁶

என்று பாடியதுடன் அமையாது,

“உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் - வீணில்
உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை செய்வோம்
விழலுக்கு நீர் பாய்ச்சி மாயமாட்டோம் - வெறும்
வீணருக்கு உழைத்து உடலம் ஓய மாட்டோம்”⁷

என்று வர்க்கப் பார்வை விளங்கும் பள்ளுப்பாட்டைப் பாடுவான். மேலும் இருந்தும் உயிர் வாழும் இழிவுக்கு மாந்தர் சிலரை உட்படுத்தும் சமுதாயத்தைப் படைத்தவன் “பரந்து கெடுக” என்று சபிப்பதோடு வள்ளுவர் அமைய (1062).

இனி ஒரு விதி செய்வோம் - அதை
எந்தநாளும் காப்போம்;
தனி ஒருவனுக்கு உணவு இலை எனில்
ஐக்கத்தினை அழித்திடுவோம் (சரணம் 2)

6. “தொழில்” 5-8

7. “சுதந்திரப் பள்ளு” சரணம் 4

என்று பாரத சமுதாயப் பாட்டில் போர்ப்பறை கொட்டுவான் பாரதி. இரத்தலின் இழிவையும் கொடுமையையும் எண்ணித் துயருற்ற வள்ளுவ நெஞ்சத்தைக் குளிர்வித்து மகிழ்விப்பதாய் மலர்ந்துள்ள நடைமுறைக்குரிய கொள்கையையே பாரதி பாடுகிறான் என்பதை மறுத்ததற்கில்லை.

பெண்ணைக் கண்ணெனப் போற்றினார் வள்ளுவர். இல்லறம் சிறப்பதே பெண்மையின் மாண்பால் என்பதை உணர்ந்து உவகைத் தேன் உண்டு துள்ளியது வள்ளுவ உள்ளம் எனினும், போர்க்காலச் சூழலில் எழுந்த பொருட்பால், பொது வாழ்வில் பெண்களுக்குப் பங்கில்லாத நிலையினையே பிரதிபலித்தது. ஆனால் மாறிய சூழலில்,

கற்பு நிலை என்று சொல்ல வந்தார் - இரு
கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம் (17-18)

என்று குறளில் கரந்திருந்த கருத்தை வெளிப்படையாக முழக்கியும்,

வேதம் படைக்கவும் நீதிகள் செய்யவும்
வேண்டி வந்தோம் என்று கும்மியடி (25-26)

எனப் பொதுவாழ்வு உரிமையை நிறுவியும் பாரதியின் புதுமைப் பெண் பண்ணி எசப்பாள்,⁸

ஆண்களோ பெண்களும்
ஸரிநிகர் ஸமானமாக
வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே (22-24)

என்று விடுதலைப் பாட்டில் வீர முழக்கம் செய்வான் பாரதி. பெண்மையைப் போற்றும் வள்ளுவ நெறிக்கு இசைந்த வளர்ச்சி இது எனச் சொல்லத் தேவையில்லை.

மாந்தர் யாவரையும் சரிநிகர் சமானமாகப் போற்றுவதே திருக்குறளின் உயிர்த்துடிப்பு. ஆயினும் அந்நாளைய தனி உடைமைச் சமுதாயத்தின் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுக்கு அரணாகக் குலத்தால் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டும் முறை வேரூன்றியிருந்தது. இதனை நேராக மறுக்காது, தம் அற நோக்குக்குப் பயன்படுத்துவதிலேயே கருத்தாயிருந்தார் வள்ளுவர். "அந்தணன் வேதத்தை மறந்தான் எனில் மீண்டும் கற்றுக் கொண்டு விடலாம்; ஆனால் ஒழுக்கம் குறையுமாயின் குலப்பண்பு கெட்டுவிடும்" என்று உரைப்பதில் இதைக் காணலாம்.

மறப்பினும் ஒத்துக் கொளல் ஆகும்: பார்ப்பான்
பிறப்பு ஒழுக்கம் குன்றக் கெடும்⁹ (134)

இன்னொரு எடுத்துக் காட்டு: கோடி கோடியாகப் பொருளைக் கொடுத்தாலும், உயர் குடியில் பிறந்தார் குலநெறிக்குக் குறை செய்யார் என்றார்.

8. "பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி"

9. ஒத்துக் கொள்ளலாகும். வேதத்தை மீண்டும் ஒதிக் கொள்ளலாம். குன்ற : குறைய

அடுக்கிய கோடி பெறினும், குடிப்பிறந்தார்
குன்றுவ செய்தல் இலர்.

(954)

அதே போதில், இழிந்த குலத்தானாயினும் ஒழுக்கம் உடையன் எனில் உயர் குலத் தவனே என்றும், உயர் குடிப்பிறந்தார் ஒழுக்கம் கெட்டால் இழிகுலத்தோனாவான் என்றும் கூறுவார்:

ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை, இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்.

(133)

இங்கும் சமுதாய மாற்றங்களால் புதிய நிலை உருவாகிவிட்டது. வள்ளுவரைப் படுத்தி வைத்த சிக்கல் - அறத்துக்கும் நாட்டு நடப்புக்கும் இடையில் இருந்த முரணால் எழுந்த சிக்கல் - இல்லாது ஒழிந்தது.

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா - குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்

(16, 1-2)

என்று பாப்பாப் பாட்டின் மழலை பேசும் சிறார்களின் உள்ளத்தில் பசுமரத்தாணிப் போல் பதிய என்கிறார் பாரதி.

நிகரென்று கொட்டு முரசே - இந்த
நீள்நிலம் வாழ்பவர் எல்லாம்
தகரென்று கொட்டு முரசே பொய்மைச்
சாதி வகுப்பினை எல்லாம்

என்று முரசுப் பாட்டில் முழங்குவான் பாரதி. "பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்: என்னும் குறள் நெறி முன்பின் முரணில்லாமல் பயிலப் பெறும் காலம் நண்ணி விட்டது.

ஓர் அறிவு உடைய உயிரைக் கூடக் கொல்லலாகாது என்னும் கொள்கையில் ஊன்றிய வள்ளுவரே, சந்தி விக்கிரகங்களில் வல்ல பெருக்கவும், வெற்றிற்கு வாய்ப்பான காலமும் இடமும், அடையும்போது போர் புரியவும் வழி முறைகளை வகுத்துக் கொடுத்தார். இன்றும் அந்தக் கொள்கைகள் பயன்படுவனவே. ஆயினும் விரகுக்கும் வன்முறைக்கும் இடமில்லாத சமாதான சக வாழ்வில் சர்வதேச உறவைப் பேணும் யுகத்தின் கூட்டு உதயம் தொலைவில் இல்லை; அந்த நன்னாள் நண்ணினால், குறள் ஒதும் பல சார்பறங்கள் வழிக் கொழியுமென்றாலும், அந்தப் புதிய உலகு குறள் நெறியின் மூலாதார இதயத் துடிப்புக்கு ஏற்றதாகும். இன்னொன்று: முடியாட்சி இயல்பானதாகக் கருதப்பெற்ற காலத்தில் வாழ்ந்த வள்ளுவர், கொற்றவன் குடிகளைத் தழுவிக்கோலோச்சுதற்கு அறநெறிகளை வகுத்தார். மன்னவன் கோல் கோடினால் அறம் அவனுக்குக் கூற்றுவனாகுமென்று எச்சரித்தார். அவர் கோனாட்சி வழக்கொழிந்து விட்ட நாட்களில் வாழ்கிறோம் நாம்.

புயற்காற்றுச் சூறை தன்னில் திமுதிமு என மரம் விழுந்து காடெல்லாம் விறகான செய்தி போலே, ருஷியப் புரட்சியில் ஜாராட்சிக்குத் தூண்களாகவிருந்த சுமடர் சடசட வென்று சரிந்ததைப் பாடுவான் பாரதி. அதேபோன்ற சமுதாயப் புரட்சிப் புயல் பல நாடு களில் வீசிச் சுதந்திரத்தையும் சுபிட்சத்தையும் உறுதி செய்து வரும் காலம் இது. எந்தக்

குடிமக்களின் நலன்களுக்காக முடியாட்சி பாடுபட வேண்டுமென்று வள்ளுவர் ஆர்வங்கொண்டு அறம் வகுத்தாரோ அதே குடிமக்கள் தம்மைத் தாமே ஆள்வாராகின்றனர் எனவே,

குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு
மேன்மையுறக் குடிமை நீதி
கடியொன்றில் எழுந்தது பார். “குடியரசு” என்று
உலக அறியக் கூறி விட்டார்.
“அடிமைக்குத் தளையில்லை யாரும் இப்போது
அடிமை இல்லை அறிக” என்றார்.
இடிப்பட்ட சுவர் பொலே கலி விழுந்தான்,
கிருக யுபம் எழுக மாதோ!”¹⁰

என்று பாரதி பாடுவதில் வள்ளுவத்தின் கருவைக் காணலாம்.

இந்நாளைய நல்லாட்சிக்குப் பல புதிய பொறுப்புக்களும் உண்டு. பொருளுற்பத்திச் சாதனங்களைச் சமூக உடைமையாக்கி நிர்வகிப்பதிலிருந்து பல்வேறு பெரிய சிறிய பொருளாதாரப் பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றும் பணி சோஷலிஸ்ட் அரசுகளுக்கு உரியது. குடிகளின் நலன்களை ஓம்புவதற்குக் குறள் ஒதும் அரச நீதி புதுயுகப் பொது வாழ்வுப் பொறுப்பாளர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்பது தேற்றம்.

அன்பே இயக்கும் அறிவுக்குரிய அறச் செயலுக்கு ஆற்றுப்படுத்துவதே திருக்குறளின் தலையாய நோக்கம். ஆனால் பொறாமையும் பேராசையும் விரகும் வன்முறையும் தனி உடைமைச் சமுதாயத்தின் நெறிகளாக விருப்பதால் யாவர்க்கும் நலமே நாடும் சமுதாயம் கற்பனையாகவே இருந்தது. பார்க்கப் போனால், தனி உடைமையே தன்னல முனைப்பின் ஆணிவேராகும். “யான்”, “எனது” என்னும் செருக்கைத் துறவிகளோடு பிறரும் நீக்க வேண்டுமெனில், பொதுமை நெறியில் பொருளாதாரம் அமையவேண்டும். பொதுமை வழியில் பொருளைப் படைத்துத் துய்க்கும் சோஷலிஸ்ட் சமுதாயத்தில், முதலறத்துக்கும் சார்பறத்துக்கும் இடையேயுள்ள பிணக்கம் நீங்கும்; இரண்டும் இணக்கமாக அமையும். ஏல்லோரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் எய்தித் துய்க்கும் கம்யூனிஸ சமுதாயத்தில், முதலறமும் சார்பறமும் ஒன்றி ஒருமை நிலையினை மேவும். இதனைத் தன் மேதா விலாசத்தாலும் அன்பின் திறத்தாலும், வளமார்ந்த மனோபாவனையாலும் தெள்ளிதின் உணர்ந்த கம்பன், இதன் விளக்கமாகக் கோசல வாழ்வைப் படைத்தான்.”¹¹ அந்தக் கனவு நனவாகும் என்பதை விஞ்ஞான ரீதியாக நிறுவினார் கார்ல் மார்க்ஸ்.

“எல்லா உயிர்களிலும் நானே இருக்கிறேன்
என்று உரைத்தான் கண்ண பெருமான்”

(சரணம் 3, 1-2)

என்ற வேதாந்தத் தெளிவில் வேருன்றிய பாரதி, ருஷியப் புரட்சியால் கிளர்த்தெழுந்த புத்துணர்வோடு,

10. “புதிய ருஷியா” 41-48.

11. பார்க்க: எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், கம்பனும் மில்ட்டனும்: ஒரு புதிய பார்வை (மதுரை), பக். 103-115

முப்பது கோடி மக்களின் ஸங்கம்
முழுமைக்கும் பொது உடைமை.
ஒப்பிலாத ஸமுதாயம்
உலகத்துக்கு ஒரு புதுமை

(அனுபல்லவி)

என்று பாரத சமுதாயப் பாட்டில் வருங்கால வெற்றியை உன்னி ஓர்ந்து ஊக்கத்தோடு இசைத்தான். இதுவும் வள்ளுவத்தின் வளர்ச்சியாகச் சமுதாய மாற்றத்தால் எழுந்த கொள்கைப் புதுமையே. இல்லாமையும் கல்லாமையும் இல்லாது ஒழிந்து, யாவரும் கல்வி கேள்விகளால் பண்பட்ட அறிவு நலத்தோடு சிறக்க வேண்டுமென்னும் குறளின் குறிக்கொளை நிறைவேற்றும் கொள்கை இது. அறிவால் உழைப்பவர்களுக்கும் உடலால் உழைப்பவர்க்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாட்டை நீக்குவதற்கும், எல்லாரும் பல கலைகளையும் பயின்றும் பொருட் செல்வத்தைப் பெருக்கியும் பாரை உயர்த்திடும் பொதுப் பணியில் ஈடுபடுவதற்கும் ஏற்ற சூழலைப் படைப்பது, இந்நாளில் நடைமுறைக்கு ஏற்ற லட்சியமாகிவிட்டது.

தொல்லோர் விட்டுச் சென்ற வைப்பு நிதியங்களிடையே தலைசிறந்த ஞான நூலாகத் திகழ்வது திருக்குறள். மனித இதயத்தின் விரிவையும் மானிட சிந்தனையின் ஆழத்தையும் திட்டி நுட்பத்தையும் துல்லியமாகத் தெளிந்து, முழுமையான பார்வையுடன் வாழ்வுக்கு விளக்கம் வகுத்த பெரியார் வள்ளுவர். நவில்தொறும் புதுப்புது நயங்களைப் புலப்படுத்துவதாக அவர் யாத்த குறளைப் பயில்வதும், சரித்திர ரீதியான சமுதாய வளர்ச்சிக்கண் கொண்டு ஆய்வதும், அதன் தலையாய குறிக்கோளை முடிவான பயனாகக் கைகூடச் செய்வதற்குப் பணியாற்றுவதற்கு அக்குறளிடமிருந்து ஆற்றல் பெறுவதும் தமிழ் மக்களின் கடமை மட்டுமன்று; உரிமையும் பெருமையும் ஆம்.

* இக்கட்டுரை, "திருக்குறள் - ஒரு சமுதாயப் பார்வை", மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை - 1, முதற்பதிப்பு 1980 என்ற நூலின் ஒரு பகுதி. (ப. 167-178).

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்

பாயிர ஆராய்ச்சி

வ.உ. சிதம்பரம்பிள்ளை

திருக்குறட் சுவடிகளில் (எல்லாம்) கடவுள் வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல் என்னும் நான்கு அதிகாரங்களும் பாயிரமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் “உரைகோளானன்” முதலியோர்களால் கூறப்பெற்ற சிறப்புப்பாயிரம். அறன்வலியுறுத்தல் என்னும் அதிகாரம் ஒன்றே வள்ளுவரால் கூறப்பெற்ற பொதுப்பாயிரம்.

“பாயிரம்” என்பது நூன்முகம். நூற்கு முகம் போன்று விளங்குதலால், அது நூன்முகம் எனப்பட்டது.

இக்காலத்து வழங்கும் திருவள்ளுவர் திருக்குறட் சுவடிகளினெல்லாம் ‘கடவுள் வாழ்த்து’, ‘வான்சிறப்பு’, ‘நீத்தார் பெருமை’, ‘அறன் வலியுறுத்தல்’ என்னும் நான்கு அதிகாரங்களும் பாயிரமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் ‘கடவுள் வாழ்த்து’ முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் உரைகோளானன் முதலியோர்களால் கூறப்பெற்ற சிறப்புப் பாயிரம். அறன் வலியுறுத்தல் என்னும் அதிகாரம் ஒன்றே வள்ளுவரால் கூறப்பெற்ற பொதுப்பாயிரம். சென்னை அரசாங்கக் கீழ்நாட்டுப் (Oriental) புத்தகசாலையிலுள்ள மிகமிகப் பழையதான திருக்குறள் கையெழுத்துப் பிரதியொன்றில் இப்பொழுது பாயிரத்தின் முதல் அதிகாரமாக நிற்பதும், பலரால் ஒப்புயர்வற்ற பாக்களையுடையதென்ப போற்றப்படுவதுமான கடவுள் வாழ்த்து என்னும் அதிகாரத்தின் முடிவில் சிறப்புப் பாயிரம் முற்றிற்று என்பது எழுதப்பட்டுள்ளது. அச்சொற்கள் ‘கடவுள் வாழ்த்து’ என்னும் அதிகாரம் வள்ளுவர் கூறிய பாயிரத்தில் சேர்ந்தது அன்று என்பதைக் காட்டுகின்றன.

காலப்பெருக்கத்தினால் அறன் வலியுறுத்தல் என்னும் அதிகாரப் பெயருக்கு மேலே யிருத்தற் பாலதாகிய பாயிரம் என்னும் தலைப்பெயர்ச்சொல் கடவுள் வாழ்த்து என்னும் அதிகாரப் பெயருக்கு மேலே சென்றும், கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரப் பெயருக்கு மேலே இருத்தற் பாலதாகிய சிறப்புப் பாயிரம் என்னும் தலைப்பெயர்ச்சொல் “பொன்பூத்த மகரந்த” என்னும் தொடக்கத்துச் செய்யுளுக்கு மேலே சென்றும் இடம் மாறின. அம்மாற்றத்தால் அறன் வலியுறுத்தல் என்னும் ஓர் அதிகாரத்தை மாத்திரம் கொண்ட பாயிரம் கடவுள் வாழ்த்து முதலிய நான்கு அதிகாரங்களைப் பெற்றும் கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரங்களையும் கொண்ட சிறப்புப்பாயிரம் அம்மூன்று அதிகாரங்களை இழந்தும் மாறுதலுற்றன.

அறன் வலியுறுத்தல் என்னும் ஓர் அதிகாரமே வள்ளுவரால் கூறப்பெற்ற பாயிரம் எனவும், கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் உரைகோளான முதலியோர் களாற் கூறப்பெற்ற சிறப்புப் பாயிரம் எனவும் கோடற்குக் காரணம் என்னெனின் கூறுதும்.

- 1) அதிகாரம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு மொத்தத் தொகையான பப்பத்துக் குறள்களாக அமைத்த ஆசிரியர், தமது நூற்கும் ஒரு தொகையான அதிகாரங்களாக அமைத்திருப்பரெனக் கோடலே தகுதி. கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரங்களைச் சேர்த்து எண்ணின், ஒரு மொத்தத் தொகையல்லாத நூற்று முப்பத்து மூன்று அதிகாரங்களாக நூல் முடிகின்றது. அம்மூன்றையும் விடுத்து எண்ணின் ஒரு மொத்தத் தொகையான நூற்று முப்பது அதிகாரங்களாக நூல் முடிகின்றது. அம்முடிவு பற்றி கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் வள்ளுவரால் இயற்றப்பட்டனவல்ல என்று கொள்ளலே பொருந்தும்.
- 2) துறவறவியலின்கண் 'துறவு' என்ற ஓர் அதிகாரமும் 'மெய்யுணர்தல்' என்ற ஓர் அதிகாரமும் அமைத்துக் கூறிய ஆசிரியர் பாயிரத்தின்கண் நீத்தார் பெருமை என்னும் ஓர் அதிகாரமும் கடவுள் வாழ்த்து என்னும் ஓர் அதிகாரமும் அமைத்துக் கூறுதல் மிகையேயாம். வான்சிறப்புக் கூறுதல் வானையும் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுவோர்க்கல்லது ஏனையோர்க்குப் பயனில் கூற்றாம். ஏனெனின், வான் சிறப்புக் கேட்டு ஏனையோர் செய்யத்தக்கதும், செய்யாது விடத்தக்கதும் இல்லையாகலான் என்க. மெய்யுணர்தல் என்னும் அதிகாரக் குறள்களைக் கூறிய ஆசிரியர் வானையும் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுவர் என்று சொல்லத் துணியார். மெய்யுணர்தல் என்னும் அதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள மதம் இன்னதென்று அறியும் ஆற்றலுடையார், மிகையான கடவுள் வாழ்த்து என்னும் அதிகாரத்தையும், நீத்தார் பெருமை' என்னும் அதிகாரத்தையும் பயனில் கூற்றாம். வான்சிறப்பு என்னும் அதிகாரத்தையும் வள்ளுவர் கூறியிரார் என்று கோடலே தகுதி.
- 3) வள்ளுவர் இயற்றிய அறன்வலியுறுத்தல் முதலிய நூற்று முப்பது அதிகாரப் பாக்களின் சொற்சுவை, பொருட்சுவைகளை யுணர்ந்தோர், கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரப் பாக்கள் வள்ளுவரது வாக்கினின்றோ, மனத்தினின்றோ, வெளிப்பட்டவை யென்று கூறார். அச்சுவைகளை உணரும் ஆற்றலில்லார் கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரப் பாக்களை மாத்திரமா, குறள்வெண்பா வடிவமாகக் காணப்படும் பாக்களனைத்தையும் வள்ளுவர் பாக்களென்றே சொல்லத் துணியார்.

கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரப் பாக்களின் சொற்சுவையின்மையையும், பொருட்சுவையின்மையையும் ஒரு சிறிது எடுத்துக் காட்டுதும். சுவையையும் சுவையின்மையையும் உணரும் ஆற்றல் உடையார் காண்க. அவ்விரு சுவையின்மைகளைக் காணப்புகுவதற்கு முன்னர் அவ்வறிவினர் செய்ய வேண்டுவது ஒன்று உண்டு. அதாவது இக்காலத்துத் தமிழ்ப் புலவர் பலரும், முற்காலத்துத் தமிழ்ப் புலவர் பலரும், நமக்குக் கிடைத்துள்ள திருக்குறள்களின் ஆசிரியர்களிற் பலரும், கடவுள் வாழ்த்து முதலிய

மூன்று அதிகாரங்களையும் திருக்குறட் பாயிரத்தின் உறுப்புக்களாகக் கொண்டிருக்க நாம் அம்மூன்று அதிகாரங்களும் வள்ளுவரால் இயற்றப்பட்டனவல்ல என்று கொள்வதும் சொல்வதும் அப்புலவர்களையும், உரையாசிரியர்களையும் அவமதித்தலாம் என்னும் நினைப்புக் குப்பை தமது உள்ளத்தின் கண் கிடக்குமாயின், அவர்களெல்லாரிலும் மிகப் பெரியாரான நம் வள்ளுவர் வெறும் வெள்ளைப் பாக்களையே கொண்டுள்ள அம்மூன்று அதிகாரங்களையும் இயற்றினாரென்று கூறுதல் நம் வள்ளுவரை அவமதித்தலாம் என்னும் கோட்பாடாகிய மண்வெட்டியால் வெட்டி அக்குப்பையினைத் தமது உள்ளத்தினின்று வெளிப்படுத்திவிடல் வேண்டும். ஏனெனின், குப்பை நிறைந்துள்ள அரங்கு ஒன்று அதனைக் கொண்டுள்ள வரையில் நல்ல பொருள் ஒன்றைக் கொள்ள இயலாதாகலான் என்க.

சில புலவர்களும் உரையாசிரியர்கள் பலரும் கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் திருக்குறளின் பாயிரத்தைச் சேர்ந்தவையென்று கொண்டதற்கு ஆதாரம் திருக்குறளை வள்ளுவர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றிய காலத்துக் கேட்டவர்களென்று சொல்லப்படுகிற புலவர்களில் நத்தத்தனார், சிறுமேதாவியார், எறிச்சலூர் மலாடனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், மதுரைப் பெருமருதனார் இவ்வைவர் பாடியனவென்று திருவள்ளுவமாலையிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள பாக்களேயாம். இவ்வைவரும் திருவள்ளுவமலைப் பாக்களில் வேறு சிலவற்றைப் பாடிய புலவர்களும் வள்ளுவர் காலத்தினரல்லர், பிற்காலத்தவர். இவ்வுண்மையைக் காலஞ் சென்று போன மெய்ப்புலவர் திரு.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் சென்னை உயர்தர நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளில் ஒருவராயிருந்த கனம் சேஷகிரி அய்யர் அவர்கள் தலைமையின் கீழ் வாசித்த வியாசத்தில் தக்க ஆதாரங்களுடன் நிலைநாட்டியுள்ளார்கள். அவ்வியாசத்தைத் தேடியெடுத்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துவதற்கு யான் முயன்றுகொண்டிருக்கிறேன். அன்றியும், அவ்வைம்பெரும் புலவர் பாக்கள் திருக்குறள் அரங்கேறிய காலத்தில் பாடப்பட்டன வல்ல வென்பதும் தமிழ் நூல்களுக்கு அழிவு நேரிட்ட பிற்காலத்தில் திருக்குறளின் அதிகாரங்கள் முதலியவற்றின் தொகைகளை வரையறுத்துக் கூறக் கருதிப் பாடப்பட்டவையென்பதும் அவற்றைப் படிப்போர்க்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் விளங்கும். அப்பிற்காலத்துப் பாக்களைத் திருக்குறள் அரங்கேறிய காலத்துப் பாக்களென்று பிழை படவெண்ணியே மேற்கூறிய உரையாசிரியர்களும் புலவர்களும் கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் வள்ளுவர் பாயிரத்துப்பட்டவையென்று கூறினர். அவர்களுள் அக்கூற்று திருவள்ளுவமாலையின் அப்பாக்கள் திருக்குறள் அரங்கேறிய காலத்திற்குப் பிற்காலத்தினவென்று கண்டமாத்திரத்திலே பிழையெனத் தள்ளற் பாலதாம்.

உரை ஆசிரியர்களிடத்துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் கொண்டுள்ள அளவு கடந்த அன்பும் மதிப்பும் நூலாசிரியரிடத்து அவர்கள் செலுத்த வேண்டிய அன்பையும் மதிப்பையும் அவர் அறியாமலே குறைக்கின்றன. வள்ளுவர் குறள் ஒன்றற்கு ஓர் உரையாசிரியர் உரைத்திருக்கும் ஓர் உரையின் பொருத்தமின்மையை எடுத்துக்காட்டின், பெரியார் உரைத்த உரையைப் பிழையெனல் பெரும்பாலாமன்றோ? என்பர் தமிழ்ப்புலவர்களிற் பெரும்பாலார்.

மற்றைச் சிறுபாலாரோ நாவாலும் கையாலும் சண்டையிடுவர். எம்.ஏ.பட்டமும், ஒரு கல்லூரியில் (சுதேச பாஷா அத்தியஷகர் என்னும்) உயர்ந்த உத்தியோகமும் பெற்றிருந்த தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவர், திருக்குறளுரையொன்றில் ஆங்காங்குக் காணப்படும் பொருத்தமின்மையைப் பற்றி என்னோடு பேச நேர்ந்தபோதெல்லாம் நான்கு பக்கங்களிலும் பார்த்து மனிதர் ஒருவரும் காணப்படாவிடில் மாத்திரம் அப்பொருத்தமின்மையை என் செவிக்குள் மெதுவான குரலில் சொல்லுவர். இத்தகைய பெரியாரே திருக்குறளுரையொன்றன் பொருத்தமின்மையைப் பிறரிடம் சொல்வதற்கு இவ்வளவு அஞ்சுவரெனின், ஏனையோர் பாட்டைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? ஒரு குறளின் உயர்ந்த கருத்தை விளக்காததும், இழிந்த கருத்தொன்றை எடுத்துக் கூறுவதுமான உரையொன்றை அக்குறளின் உண்மையான உரையென்று கொள்ளின், அவ்விழிந்த கருத்தையடைய குறளை வள்ளுவர் இயற்றி யுள்ளாரென அவரை அவமதிக்க நேருமென அறியத்தக்க ஆற்றல் இல்லாதவராயிருக்கின்றனர் பலர். ஒரு குறளின் பொருத்தமற்ற உரையைப் பொருத்தமற்றதென எடுத்துக் கூறலாகாதென வாதிக்கும் புலவர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக வள்ளுவர் பாக்களென மதிக்கப்பட்டுவரும் கடவுள் வாழ்த்து முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் அவருடையன வல்லவென்று சொல்ல விடுவரா? சொற்சுவையும், பொருட்சுவையும் இல்லாத அம்மூன்று அதிகாரப் பாக்களையும் வள்ளுவர் பாடினரென்று கூறுதல் அவ்வள்ளுவர் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் இல்லாதாரெனக் கூறலோடொக்கு மென்பதை அவர் அறிந்திலர். இனி, அம்மூன்று அதிகாரங்களின் சொற்சுவையின்மை, பொருட்சுவையின்மைகளை ஆராய்வோம்.

★ ★ ★ ★ ★

கபிலர்

தினையளவு போதாச் சிறுபுல் நீர்க்கண்ட

பனையளவு காட்டும் படித்தால்- மனையளகு

வள்ளைக்கு உறங்கும் வளநாட வள்ளுவனார்

வெள்ளைக் குறட்பா விரி.

- வள்ளுவர் பாமாலை

திருக்குறளும் தமிழ்ச் சமூகமும்

லீ. அரசு

தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்கள் மற்றும் இலக்கணங்கள் ஆகியவற்றைத் தமிழ்ச் சமூகம் காலந்தோறும் எதிர்கொண்ட வரலாறு குறித்துப் பதிவு செய்வது அவசியமாகும். தொல் காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள், சிலப்பதிகாரம் ஆகியவை முழுமை பெற்ற காலம் தொடங்கி அல்லது கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து (ஒரு சில சங்க இலக்கியங்கள் தவிர) பதினோராம் நூற்றாண்டுவரை எவ்விதம் அறியப்பட்டிருந்தன? சுமார் ஐநூறு ஆண்டுகளில் மேற்குறித்தவை குறித்த பதிவுகள் எவை? இக்கேள்விகளுக்கான விடை என்பது அவ்வளவாக அறியப்படவில்லை என்றே கூறலாம். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் உருவான புதிய சமூக நிகழ்வுகளால், மேற்குறித்த பனுவல்களுக்கு உரைகள் உருவாயின. இச்செயல்பாடு பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரை தொடர்ந்தது. மீண்டும் பதினாறாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் வரை இப்பனுவல்கள் குறித்த உரையாடல்கள் மிகமிகக் குறைவு. இப்பனுவல்கள் மூலம் அறியப்படும் சமய மரபுகள் என்பவை செல்வாக்குப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பில்லாத சூழல் இருந்தது. வைதீக சமயங்களே அனைத்துமாகி இருந்த சூழலில், இப்பனுவல்களை வாசிக்கும் மரபு குறைந்து இருந்தது. மேலும் இப்பனுவல்களுக்கு எதிரான கருத்து நிலைகளும் உருப் பெற்றிருந்தன. நல்ல வேளையாக, இவை அழிக்கப்படாமலும் அழிந்து போகாமலும் தொடர்ந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், விட்டு விட்டு வந்த தொடர்ச்சி என்பது முழுமையாக அறியப்படும் நிலைபேறு உடையதாக உருவானது. இனிமேல் எவராலும் அழிக்கப்படவோ அல்லது மௌனப்படுத்தவோ இயலாது.

தொல்காப்பியம், சங்கப் பனுவல்கள், சிலப்பதிகாரம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்பட்ட மேற்குறித்த நிலை, திருக்குறளுக்கு நிகழ்ந்ததா? அவ்விதம் நிகழவில்லை: மாறாக அனைத்துக் காலங்களிலும் தொடர்ச்சியாக அறியப்பட்டிருந்தது. அந்தந்தக் காலங்களில் உருவான பதிவுகளில் திருக்குறளின் நேரடியான பதிவோ அல்லது செல்வாக்கோ இடம் பெற்றிருந்ததைக் காண்கிறோம். குறளுக்கு இவ்வகையான வாய்ப்பு ஏன் இருந்தது? இக்கேள்விக் கான விடை குறித்தும் விரிவாக விவாதிக்க வேண்டிய தேவையுண்டு. அடிப்படையில் குறள் போதித்த நீதி சார்ந்த கருத்து நிலைகள் இதற்கொரு காரணமாக இருக்கலாம். அல்லது இப்பனுவலின் அமைப்பு மற்றும் எடுத்துரைக்கும் பாங்கு ஆகியவையும் காரணங்களாக அமையலாம். இவ்வகையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பனுவல் என்ற நிலை இருந்த போதும், ஒவ்வொரு காலத்திலும் இப்பனுவலைத் தமிழ்ச் சமூகம் எப்படி எதிர்கொண்டது? என்ற உரையாடலும் சுவையானது. இத்தன்மையைக் கீழ்க்காணும் வகையில் தொகுத்த முடியும்.

அவைதீக சமயங்கள் செல்வாக்கு இழந்து வைதீக சமயங்கள் செல்வாக்குப் பெற்ற குழுவில் திருக்குறள் எவ்வகையில் எதிர்கொள்ளப்பட்டது?

கிறித்தவ சமயம் தமிழ்ச் சூழலில் உருவான காலங்களில் இந்து மதத்திற்கு எதிரான கருத்தாடல்கள், திருக்குறள் வழி எவ்வகையில் முன்னெடுக்கப்பட்டது?

சமய மறுப்பு மற்றும் சமயச் சார்பற்ற கருத்தாடல்கள் உருவான காலத்தில் திருக்குறளின் இடம் எத்தகையது?

மேற்குறித்த மூன்று வினாக்களுக்கும் தமிழ்ச்சமூக வரலாற்றுக்கும் நெருக்கமான தொடர்புண்டு. பல்வேறு தரவுகள் சார்ந்து மேற்குறித்த வினாக்களுக்கான பதிலை, உரையாடலுக்கு உட்படுத்த வேண்டும். இக்கட்டுரையில், சில அடிப்படைகளை மட்டும் தொகுத்துக்கொள்வோம்.

இளம்பூரணர் போன்ற முதல்நிலை உரையாசிரியர்களுக்கு எதிர்நிலையான கருத்து நிலைகளைப் பரிமேலழகர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய பிற உரையாசிரியர்கள் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் வைதீக நெறிச் சார்பாளர்கள். பரிமேலழகர் வைணவ மரபை முன்னெடுத்த வராகவும் கருதப்படுகிறார். இவர் திருக்குறளை எதிர்கொண்ட வரலாறு, வைதீக, அவைதீக மரபுகள் சார்ந்த முரண்களை அறிய வாய்ப்பாக உள்ளது. பரிமேலழகர் 13 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். திருக்குறளுக்கு முதல் உரை எழுதிய மணக்குடவர் 11 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராக அறிய முடிகிறது. மணக்குடவர் உரைக்கு மாற்றான உரையாகப் பரிமேலழகர் உரை அமைகிறது. திருக்குறள் குறித்து 53 புலவர்கள் எழுதிய செய்யுட்கள் அடங்கிய திருவள்ளுவமாலை பதினோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உருவானதாகக் கூறப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றிருக்கும் பெரும்பாலான புலவர்கள் பெயரில் அமைந்திருக்கும் இம்மாலை, திருக்குறளின் தனித்த இடத்தைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் அரிய பதிவு. திருவள்ளுவமாலை மற்றும் மணக்குடவர் உரை ஆகியவை பதினோராம் நூற்றாண்டளவில் உருவானவை என்று கருதப்படுகிறது. இவ்விரண்டும் திருக்குறளின் இருப்பு எவ்வகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது? என்பதை அறிய உதவுகின்றன. மணக்குடவர் முதன் முதல் எழுதிய உரையைப் பின்பற்றியே பிற காலங்களில் பல்வேறு உரைகள் உருவாகியுள்ளன. தமிழில் மிக அதிகமாக உரை எழுதப் பட்ட நூல் குறள். இதில் மணக்குடவர் உரையின் செல்வாக்கு மிகுதி. இது குறித்து விரிவாகப் பதிவு செய்ய வேண்டிய தேவையுண்டு.

பெருங்கதை, சீவகசிந்தாமணி ஆகிய பிறகாப்பியங்களில் திருக்குறள் பற்றிய விரிவான பதிவுகள் உள்ளன. இதன் தொடர்ச்சியாகவே திருவள்ளுவமாலையும் மணக்குடவர் உரையும் அமைந்தது. இத்தன்மையைப் பரிமேலழகர் எதிர்கொள்கிறார். அவைதீக மரபு சார்ந்த கருத்தாடலை வைதீக மரபுக் கருத்தாடலாக மாற்றும் வேலையைத் திருக்குறளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொடங்குகிறார். பரிமேலழகர் உரை என்பது திருக்குறளுக்கு எழுந்த முதன்மையான உரை என்பதையும் இங்குப் பதிவு செய்வது அவசியம். அவ்வுரையில் செயல்பட்ட கருத்துநிலை, தமிழ்ச் சமூகத்தில் உருப்பெற்றிருந்த வைதீக அவைதீக முரண்களைத் திருக்குறள் வழி எதிர்கொள்வதாக அமைகிறது. பரிமேலழகர்

உரையின் மூலம் மேற்குறித்த கருத்துநிலைகளை விரிவாகப் பதிவு செய்ய முடியும். பரிமேலழகர் திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரையே பிற்காலத்தில் செல்வாக்கு மிகுந்த உரையாக அமைந்தது. 16 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த காரி இரத்தின கவிராயர், பரிமேலழகர் உரையின் அடிப்படையில் நுண்பொருள் மாலையை உருவாக்கினார். இவரும் வைதீக மதச் சார்பினர். பரிமேலழகர் உரையோடு கூடிய பனுவலே பின்னர் நிலைத்து விட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், திருக்குறளுக்கு ஏழு பதிப்புகள் உரையோடு கூடியதாக வெளிவந்தன. இதில் ஐந்து பதிப்புகள் பரிமேலழகர் உரையோடு பதிக்கப்பட்டன. திருத்தணிகை சரவணப் பெருமாள் அய்யர் (1838), மு.ரா. இராமநுசு கவிராயர் (1840), களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் (1850), ஆறுமுக நாவலர் (1861) ஆகிய பிறர் பதிப்புகள் அனைத்தும் பரிமேலழகர் உரையோடு கூடிய பதிப்புகளே. பரிமேலழகர் உரையின் புலமைத்தளம் இவ்வகையில் செல்வாக்குப் பெற காரணமாக அமைந்தது என்பது ஒருபுறம். இன்னொரு புறம் அவர் முன்னெடுத்த சமயக் கருத்தாடலும் இவ்வகையில் செல்வாக்குப் பெற காரணமாக அமைந்தது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. பனுவல் குறித்த புலமைசார் மதிப்பீடு அவசியம் என்றாலும் அதற்குள் செயல்படும் கருத்தாடலை எளிதில் புறக்கணிக்க இயலாது.

திருக்குறள், பரிமேலழகர் காலத்திற்கு முன்பு அவைதீக மரபு சார்ந்த பனுவலாகப் பயிலப்பட்டு வந்தது. பரிமேலழகர் காலம் தொடங்கி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் வரை, அவைதீக மரபு சார்ந்த உரையாடல்களைப் பின்தள்ளி வைதீக மரபு சார்ந்த பனுவலாகவே கட்டமைக்க முற்பட்ட வரலாற்றை விரிவான உரையாடலுக்கு உட்படுத்தும் தேவையுண்டு.

கிறித்தவ சமய வருகையோடு ஐரோப்பிய புத்தொளி மரபுகளும் எமது சமூகத்தில் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கின. 1730 இல் வீரமாமுனிவர் இலத்தீன் மொழியில் திருக்குறளை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கியதிலிருந்து இம்மரபு உருப்பெற்றதாகக் கருத முடியும். பதினெட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் உருவான காலனியம், நமது கலை, இலக்கியம் குறித்த புரிதலில் புதிய அணுகுமுறைகளை உருவாக்கியது. முதன்மை திருக்குறளைக் காலனியம் எவ்வகையில் எதிர்கொண்டது என்பதன் மூலம்புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பதினேழு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகள் முதல் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை, ஐரோப்பிய மண்ணில் பல புதிய தன்மைகள் உருவாயின. ஆக்ஸ்போர்டு, கேம்பிரிட்ஜ், எடின்பர்க் ஆகிய பல்கலைக்கழகங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. உலகம் முழுவதும் பேசப்பட்ட மொழிகள் குறித்துக் கவனம் குவிக்கப்பட்டது. மனிதர்களை வெறும் இனக்குழுக்களாகப் பார்க்கும் மானிடவியல் பார்வை என்பது தேசியம், நாடு மொழி ஆகிய பிற அடையாளங்களாகக் கட்டமைக்கும் தேவை உருவானது. மொழிக் குடும்பங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. மொழிகளில் ஒப்பாய்வுகள் நிகழத் தொடங்கின. மொழிநூல் (Philology) என்ற புதிய துறை உருவானது. இப்பின்புலத்தில் கொல்கத்தா, சென்னை, மும்பை ஆகிய இடங்களை முதன்மையாகக் கொண்டு நிர்வாகம் செய்த

காலனியம், இந்நகரங்கள் சார்ந்து பல்வேறு பண்பாட்டு ஊடாட்டங்களையும் நிகழ்த்தியது. இதனைக் கீழ்க்காணும் வகையில் நாம் தொகுத்துக் கொள்ளலாம்.

1784இல் கொல்கத்தா நகரில் ஆசியாவில் கழகம் உருவாக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து பிரித்தானியர்கள் பயிற்சி பெறுவதற்கான கல்லூரியும் உருவானது. இதன் தொடர்ச்சியாகவே தொல்பொருள் தொடர்பான ஆய்வுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ் சமசுகிருத மொழியை இந்திய மொழியாகப் புரிந்து கொண்டார். இதன் மூலம் சமசுகிருத மொழியில் இருந்த பனுவல்கள் ஐரோப்பியப் புலமையாளர்களால் பயிலப்பட்டன. இப்பின்புலத்தில் இந்தியா என்பது புரிந்து கொள்ளப்பட்டது.

1812இல் சென்னையில் ஜார்ஜ் கோட்டைக் கல்லூரி உருவாக்கப்பட்டது. இதன்மூலம் திராவிட மொழி சார்ந்த கண்டுபிடிப்பு நிகழ்ந்தது. இம்மரபு சமசுகிருத மரபுக்கு வேறானது என்ற புரிதல் உருப்பெற்றது.

மேற்குறித்த பின்புலத்தில், சமசுகிருதம் மற்றும் தமிழில் இருந்த போதனை நூல்கள் அல்லது நீதி நூல்கள் எவ்வகையில் ஐரோப்பியர்களால் உள்வாங்கப்பட்டன? என்ற உரையாடல் சுவையானது. கொல்கத்தாவில் உருவானவர்கள் சமசுகிருதத்தில் இருந்த மனுநீதி போன்ற நூல்களை இந்திய மக்களின் பண்பாட்டு அடையாளமாகக் கருதினர். அதன்மூலம் இந்துச் சட்டம் (Hindu Law) ஒன்றை உருவாக்கினார். நீதி நிர்வாகத்திற்கு அதனைப் பயன்படுத்தினர். அதுவே இன்று வரை இந்தியச் சட்டமாக (Indian Penal Code) நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. அண்மைக்காலங்களில் உருவான இந்துத்துவா எனும் கருத்தியலுக்கும் பிரித்தானியர் உருவாக்கிய இந்துச் சட்டத்திற்கும் தொடர்புண்டு. பிரித்தானியர் கண்டுபிடித்த மனுநீதிச் சட்டங்களை, பிற்காலத்தில் உருவான இந்துமதம் தனது அடையாளமாகக் கொண்டுள்ளது. கொல்கத்தா மற்றும் மும்பைப் பகுதிகளில் ஐரோப்பியர்களும் இதனை ஏற்றுக்கொண்டே தொடக்கத்தில் செயல்பட்டனர்.

சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ் அவர்களை முதன்மையாகக் கொண்டு, நடைபெற்ற கருத்து நிலைகளிலிருந்து வேறுபட்ட கருத்துநிலை சென்னையில் உருவானது. இதற்கு மூலமாக எல்லீஸ் இருந்தார். தமிழ் மரபின் நீதி தொடர்பான பாரம்பரிய பனுவல்களைக் கண்டறிவதில் முனைப்புக் காட்டினர். இவர்களுக்குத் திருக்குறளும் நாலடியாரும் கிடைத்தன. எனவே, 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வீரமாமுனிவர் இலத்தீனில் மொழிபெயர்த்த திருக்குறளைப் பத் தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். கொல்கத்தாவில் கட்டமைக்கப்பட்ட இந்து சட்டத்திற்கு முற்றிலும் மாறான, மனுதர்ம நூலிலிருந்து வேறுபட்ட பிரதியாகத் திருக்குறளைக் கண்டுபிடித்தனர். எல்லீஸ் (1818), துறு (1840), கோவர் (1871), இராபின்சன் (1878), துறு லாசரஸ் (1886), போப் (1886) எனப் பலரும் திருக்குறளை மொழிபெயர்த்தனர். இந்தியவியல் என்பதில் மாறுப்பட்டது திராவிட இயல் எனும் கருத்தாக்கத்தைத் திருக்குறள்வழி கட்டமைத்தனர்.

அவைதீக மரபை எதிர்கொள்ளப் பரிமேலழகர் திருக்குறளைக் கட்டமைத்ததைப் போல், இந்து சாதிய - வர்ணாசிரமத்தை எதிர்கொள்ள திருக்குறளைக் கட்டமைத்தனர். திருக்குறள் அடிப்படையில் அவைதீக மரபுகளைக் கொண்டிருப்பதால், ஐரோப்பியர்களின்

தேவையை நிறைவேற்றுவதற்கு அது உதவியது. இதனை ஆல்பர்ட் சுவைட்ஸர் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்.

குறளுக்கும் மநுதர்ம சாஸ்திரத்துக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்! மநுநூலிலே, வாழ்க்கை வெறும் பொய் என்ற சித்தாந்தம் முனைந்து நிற்கிறது. ஆனால், குறளிலே அது மிகவும் பம்பிப்போய் ஒரு மூலையிலே உட்கார்ந்திருக்கிறது. நூலில், கடைசி 250 குறளும் காதலைப் பாராட்டுகின்றன. பிற்காலத்தில் இதைக் கேவலமென்று நினைத்தவர்களின் சிலர் காமத்துப்பால் முழுவதும் இறைவனிடத்திலே ஆன்மாவுக்கு இருக்கிற காதலைத்தான் சொல்லுகிறது என்று மழுப்புகிறார்கள். சாலமனைப் பற்றிய காதல் பாட்டுக்களையும் இப்படியேதான் கிருஸ்தவர்களும் மழுப்புகிறார்கள். (தென்காசி-திருவள்ளூர் கழக வெள்ளிவிழா மலர்:1953:3 மொழியாக்கம்: நீதிபதி எஸ்.மகராஜ பிள்ளை).

வைதீக மற்றும் அவைதீக மரபுகளில் திருக்குறள் எதிர்கொள்ளப்பட்ட வரலாறு தொடர்ந்த குழலில், கிறிஸ்தவம் இந்து சமயம் என்ற அடையாளத்திற்கு எதிரான ஒன்றாகத் திருக்குறளைக் கட்டமைத்தது. இத்தன்மைகள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் செல்வாக்கு இழக்கத் தொடங்கின. தமிழ்ச் சூழலில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலத்தில் சென்னை லெளகீகச் சங்கம் (Madras Secular Society) உருவானது. இவ்வமைப்பு சமயத்தை மறுத்தது. பின்னர் ஈ.வெ.ராமசாமிப் பெரியார் உருவாக்கிய சுயமரியாதை இயக்கம் உருவானது. சமயம் மற்றும் கடவுள் மறுப்பை இவ்வியக்கம் முதன்மைப்படுத்தியது. இவ்வமைப்பு இலக்கியப் பனுவல்களை எதிர்கொண்ட முறை, முற்றிலும் புதிய வகையில் அமைந்தது. திருக்குறளை இவ்வமைப்பு, முன்னர் எதிர்கொண்ட முறைமையிலிருந்து மாறுபட்டு வேறான கோணத்தில் அணுகியது. வைதீக மறுப்பு, இந்து சமய மறுப்பு ஆகியவற்றோடு கடவுள் மறுப்பிற்கும் திருக்குறளில் இடமிருப்பதாகச் சுயமரியாதை இயக்கம் கருதியது.

பெரியார் ஆரிய மரபிற்கு மாற்றான மரபு திருக்குறளில் காணப்படுவதாகக் கருதினார். திருக்குறள் மாநாடுகளை நடாத்தினார். சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த புலவர் குழந்தை, பாரதிதாசன் ஆகிய பிறர் திருக்குறளுக்குப் பகுத்தறிவு மரபில் உரை எழுதத் தொடங்கினார். திராவிட இயக்கம் சார்ந்த கட்சி, தமிழக ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றது. வெகு சனத் தளத்தில் திருக்குறள் பரவலாக அறியப்பட்டது. பொது இடங்களில் திருக்குறள் எழுதப்பட்டன. திருக்குறளை முதன்மைப்படுத்திய கழகங்கள், அமைப்புகள், மாநாடுகள் எனப் பல தளங்களிலும் வெகுசன அமைப்புகள் உருவாயின. திருவள்ளூர் வழிபடும் உருவமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டார். 1975ஆம் ஆண்டு முதல் முயற்சி செய்து 1999 ஆம் ஆண்டில் கன்னியாகுமரியில் 133 அடி உயர அய்யன் திருவள்ளூர் சிலையைக் கலைஞர் மு. கருணாநிதி உருவாக்கினார். 1974 இல் சென்னையில் வள்ளுவர் கோட்டம் கட்டப்பட்டது.

இவ்வகையில் தமிழ் நூல்கள் எதற்கும் கிடைக்காத அங்கீகாரம் திருக்குறளுக்குக் கிடைத்தது. தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு கட்ட மாற்றத்திலும் திருக்குறள் வேறு வேறு கண்ணோட்டத்தில் உள்வாங்கப்பட்டதை அறிகிறோம். இத்தன்மை இப்பனுவலுக்கு உருவான பின்புலம் குறித்துப் பல கோணங்களில் உரையாடுவதற்கு

வாய்ப்புண்டு. பனுவல்-சமூகம் என்ற இரு தளத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் / நிகழும் நிகழ்வுகள், உலகில் வேறு எந்தப் பனுவலுக்கும் நிகழ்ந்ததாகக் கருத முடியாது. பனுவல்களுக்கும் சமயத்திற்குமான உறவுநிலையில் பல்வேறு நிகழ்வுகள் நடந்துள்ளன. ஆனால் சமய மறுப்பு சார்ந்து ஒரு பனுவல் அணுக்கப்பட்டது என்பது திருக்குறளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான் நிகழ்ந்திருக்கிறது. இத்தன்மை குறித்து விரிவான உரையாடல் நடத்த வேண்டிய தேவையுண்டு.

★ ★ ★ ★ ★

பரணர்

மாலும் குறளாய் வளர்ந்துஇரண்டு மாண்டியால்
ஞாலம் முழுவும் நயந்தளந்தான்- வாலறிவின்
வள்ளுவரும் தம்குறள்வெண் பாவடியால் வையத்தார்
உள்ளுவவெல்லாம் அளந்தார் ஓர்ந்து.

- வள்ளுவர் பாமாலை பரணர்

நக்கீரர்

தானே முழுகுணர்ந்து தண்தமிழின் வெண்குறளால்
ஆனா அறம்முதலா அந்நான்கும்- ஏனோர்க்கு
ஊழின் உரைத்தாற்கும் ஒண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழிஉலகு என்ஆற்றும் மற்று.

- வள்ளுவர் பாமாலை

மாழலனார்

அறம்பொருள் இன்பம்வீ டென்னுமந் நான்கின்
திறந்தெரீந்து செப்பிய தேவை-மறந்தேயும்
வள்ளுவர் என்பான் ஓர்பேதை அவன்வாய்ச்சொல்
கொள்ளார் அறிவுடையார்.

- வள்ளுவர் பாமாலை

திருக்குறள் - சில சுவாரஸ்யமான தகவல்கள்

- » திருக்குறளில் தமிழ் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை.
- » திருக்குறளில் உள்ள மொத்த எழுத்துக்கள் 42, 194.
- » திருக்குறளில் தமிழ் எழுத்துக்கள் 247 இல், 37 மட்டுமே பயன்படுத்தப்படவில்லை.
- » திருக்குறளில் இடம்பெறும் இரு மலர்கள் (1) அனிச்சம்பூ மற்றையது குவளை.
- » திருக்குறளில் இடம்பெறும் ஒரே பழம் - நெருஞ்சிப்பழம்.
- » திருக்குறளில் இடம்பெறும் ஒரே விதை குன்றிமணி.
- » திருக்குறளில் பயன்படுத்தப்படாத ஒரே உயிரெழுத்து - ஒள.
- » திருக்குறளில் இடம்பெற்ற இரண்டு மரங்கள் - பனை, மூங்கில்.
- » திருக்குறளில் அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரே எழுத்துனி (1705 தடவை).
- » திருக்குறளில் ஒருமுறை மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்ட இரு எழுத்துக்கள் ஸீ, ங.
- » திருக்குறளில் இடம்பெறாத ஒரே எண் ஒன்பது.
- » திருக்குறள் இதுவரை 80 மொழிகளில் வெளிவந்துள்ளது.
- » திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் 40 பேர் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.
- » திருக்குறள் முதல் முதல் அச்சிடப்பட்டது - 1812 இல்.
- » திருக்குறளின் முதல் பெயர் முப்பால்.
- » திருக்குறள் மூலத்தை முதலில் அச்சிட்டவர் தஞ்சை - ஞானபிரகாசம்.
- » திருக்குறளுக்கு முதல் முதலில் உரை எழுதியவர் - மணக்குடவர்.
- » திருக்குறளை முதலில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர் ஜி.யு.போப்.
- » திருக்குறளின் உரை ஆசிரியர்களுள் பத்தாவது ஆசிரியரே பரிமேலழகர்.
- » திருக்குறள் நரிக்குறவர் பேசும் வக்போலி மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.
- » திருக்குறளில் ஒரே பெயரில் இரண்டு அதிகாரங்கள் உண்டு. அது குறிப்பறிதல் (பொருட்பாலில் அதிகாரம் 71, காமத்துப்பாலில் அதிகாரம் 110).
- » திருக்குறளை லத்தின் மொழியில் மொழிபெயர்த்தவர், வீரமாமுனிவர்.

திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்புகள் - பட்டியல்

<i>Hindi</i>	1938 - Ramasamy Aiyar
1924 - Khemanand Rakat	1951 - Damodaram Pillai
1942 - Govindaraj Jain	1957 - Ramakrishna Pillai
1952 - Jain B.D.	(Sastamangalam)
1958 - Sankar Raju Naidu S.	1960 - Gopala Kurup (Vennikulam)
1964 - Venkatakrishnan M.G.	1963 - Bhaskaran Nair
1982 - Venkatakrishnan M.K.	1966 - Parameswaran
<i>Sanskrit</i>	<i>Kannada</i>
1922 - Appa Dikshithar	1940 - Srikandayya B.M.
1937 - Sankara Subramania Sastri	1955 - Kundappa. L.
1961 - Srirama Desikan	<i>Telugu</i>
<i>Marathi</i>	1877 - Venkatarama Vaidyanantha
1948 - Sane P.S	Natha
<i>Gujarathi</i>	1892 - Narasimhalu Naidu
1931 - Najnkla! Choksi	1906 - Lakshmi Narayana Sastri
1971 - Kanthilal L. Kalani	1948 - Sriramulu Reddy
<i>Bengali</i>	1952 - Jagganna Sastri (Mudiganti)
1937, 1939 - Nalini Mohan Sanyal	1954 - Radhakrishna Sharma
<i>Urudu</i>	(Calla)
1965 - Hasrat Suhrawary	1955 - Jalayya
<i>Malayalam</i>	1966 - Sripathy Sastri
1804 - Perunalli Krishnavaihiyan	1987 - Kanuparthi
1875 - Alagathu Kurup	<i>Sowrashtra</i>
1915 - Govinda Pillai	1980 - Shankuram

Vakripoli

1979 - Madras Christian College,
Chennai -59

Ancient Script

1976 - (வட்டெழுத்து) Madras Chris-
tian College, Chennai -59

1980 - (Pallava, Chola, Pandiya,
Vijayanagara Scripts) Madras Chris-
tian College, Chennai -59

Multi Languages

1967 - Parameswar Iyer T.V. (SAN-
SKRIT, HINDI, MALAYALAM & EN-
GLISH)

English

1794 - Kindersley N.E.

1818 - Ellis F.W.

1840 - Drew W.H.

1871 - Charles E Gover

1878, 1886 - Edward Jewitt
Robinson

1885 - Murugesan Mudaliyar M.

1886 - Drew W.H. & Lazarus J.

1886 - Pope G.U.

1906 - Ellis F.W. (Edited By
Krishnamachariar V.)

1915/916 - Thirunavukkarasu M.T.

1915/1916 - Aiyer V.V.S.

1919 - Vadivelu Chettiayar

1920 - Sabarathna Mudaliyar S.

1925 - Madhavaiyah A.

1926 - Michael S.M.

1927/1929/1931 - Purnalingam
Pillai M.S.

1928 - Parameswara Aiyar

1931 - Popley H.A.

1933 - Aranganatha Mudhaliyar A.

1935 /1937 - Rajagopalachari C.

1949 - Ramachandra Dikshithar V.R.

1950 - Rajagopala Aiyangar M.R.

1953 - Chakravarthi A.

1954/1955 - Thangaswami D.

1955 - Issac D. Thangamani, Sethu
Pillai R.P.

1962 - Balasubramaniam K.M.

1965 - Muthuswamy K.

1968 - Soundararajan C.R.,
Suddhanandha Bharathiyar,
Emmons, White E.

1969 - Vanmikanathan, Kasturi
Srinivasan

1975 - SiNahan E.V.

1982 -Raghavachari T.N.S., Diaz S.M.

1988 - Srinivasa Aiyangar K.R.

1991 - Sundaram P.S.	<i>Rome</i>
1994 - Rasipuram Ramabadrn	Ramachandra Dikshidar V.R.
1999 - Narayanasamy J. , Sivaya Subramaniasamy	<i>Czech</i>
1982 - Naidu N.C.	1952 - Kamil Zvelebil
<i>Polish</i>	<i>Finnish</i>
1958 - Wandy Dynowskiej, Umadevi.	1972 - Pentti Aalto
<i>Malay</i>	<i>Latin</i>
1964 - Ramly Bin Thakir	1730 - Constantius Josephus Beschius
1967 - Hussain Ismail	1856 - Charles Graul
<i>Burmese</i>	1865 - Unknown Name
1964 - Myo Thant U	<i>French</i>
<i>Fiji</i>	1767 - Unknown Name (M. Ariel?)
1964 - Samuel L. Berwick	1848 - Ariel E.
<i>German</i>	1854 - Dumast P.G.
1803 - Cammerers F.	1867 - Louis Jacolliot
1847 - Ruckert Friederich	1867 - Lamairesse M.
1854, 1865 - Grawl (Karl)	1889 - Barrigue De Fontainew
1856 - William & Narget	1942 - Gnanou Diagou.
<i>Dutch</i>	<i>Russian</i>
1964 - Kat D.	1963 - Glazov J.J. and Krishnamurti A.
<i>Spanish</i>	<i>Chinese</i>
1968 - Arul G.	1967 - Ch'eng Hsi
<i>Swedhish</i>	<i>Sinhalese</i>
1972 - Yngue Frykholm	1961 - Misigamy M.
	1964 - Charles De Silva

திருக்குறள் பதிப்புகள் - பட்டியல்

1811	திருக்குறள்	அம்பலவாணக் கவிராயர் பதிப்பு
1812	திருக்குறள் மூலபாடம்	ஞானப்பிற்காசனால் அச்சிற் பதிப்பிக்கப் பட்டது, மாசத்தின சரிதை அச்சக் கூடம், சென்னை.
1838	திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையைத் தழுவிச் செய்யப்பட்ட சுருத்துரையும் விசேடவுரையும்	பாலவர்த்தினி அச்சுக்கூடம், சென்னை.
1840	திருவள்ளுவர் குறள் பரிமேலழகர் உரையும் இராமானுஜ கவிராயர் விருத்தியுரையும் ரெவரெண்டு டபிள்யூ. எச். துறு ஐயர் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும்	63 அதிகாரங்கள் I பாகம் -1840, II பாகம் 1852 அமெரிக்க மிசியோன் அச்சுக்கூடம், சென்னை.
1842	திருவள்ளுவ மாலை திருக்குறள்	பொன்னுசாமி முதலியார் நீதிசார விளக்க அச்சுக்கூடம், சென்னை.
1842	திருக்குறள் மூலம்	மழவை மகாலிங்கையர் பரிசோதித்தது, உமாபதி முதலியார் பதிப்பித்தது கல்விக் களஞ்சிய அச்சுக் கூடம், சைதாபுரம்.
1842	திருக்குறள் மூலம் சரவண பெருமானையர் உரை	பாரதி விலாச அச்சுக்கூடம், சென்னை.
1847	திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழ கருரையைத் தழுவி சரவண பெருமானையரால் செய்யப்பட்ட உரையாகிய தெளிபொருள் விளக்கமும் திருவள்ளுவமாலை யுரையும்	சோமசுந்தர வுபாத்தியாயரால் பரிசோதிக்கப் பட்டது. பாரதி விலாச அச்சுக்கூடம், சென்னப்பட்டணம்.

- 1849 திருக்குறள் பரிமேலழகருரையும் இரத்தின நாயகர் அண்டு ஸன்ஸ்,
பிறநூல்சனையுந் துணைசொண்டு சென்னை.
வேதகிரி முதலியார் தாம் எழுதிய
உரையுடன் பதிப்பித்தது
திருவள்ளுவமாலையும் அதற்குச்
சரவண பெருமானையர்
உரையும் இணைக்கப்பட்டது.
- 1855 திருக்குறள் மூலமும் உரையும் வேதகிரி முதலியார், பிரபாகர
அச்சுக்கூடம்.
- 1859 திருக்குறள் மூலம் ஊ. புஷ்பரதச் செட்டியார்
கலாரத்தநாயகம். சென்னை.
மறுபதிப்பு 1881.
- 1860 குறட்சங்கிரகம் திருக்குறள் சுத்தோலிக்கப் பள்ளிக் கூடங்
அறத்துப்பாற் சுருக்கம் சுளுக்குப் பயன்படுவது
விருத்தியுரையுடன் புதுச்சேரி.
- 1861 திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழக சுந்தசாமி பிள்ளை பதிப்பு,
சுருரையும் திருவள்ளுவ திருநெல்வேலி.
மாலையும் அதற்குச் சரவணப்
பெருமானையர் விருத்தியுரைஞ்
சேர்ந்தது.
- 1861 திருக்குறள் மூலமும் ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு
பரிமேலழகருரையும் வாணிநிகேதன அச்சுக்கூடம்,
சென்னை பட்டணம்.
- 1863 திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழக சரவணப் பெருமானையரவர்
சுருரையைச் சொண்டியற்றிய களால் பரிசோதித்த பாடி பூவிருந்த
பதவுரையும் விசேடவுரையும் வல்லி சுந்தசாமி முதலியாரவர்
திருவள்ளுவமாலையும் மூலமும் களால் ஆழ்காடு முத்தியாலு
உரையும் சரித்திரமும் நாயகரது வாணிநிகேதன அச்சுக்
கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
- 1863 திருவள்ளுவ நாயனார் திருக்குறள் சபாபதி முதலியார், மெய்க்குஞ்ஞான
அதிகார சொருப குசகம் சூரியோதய விலாச அச்சுக்கூடம்
சென்னை.

- 1864 திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் பிரம்மதேசம் வீரப்பிள்ளை
ருரையைக் கொண்டியற்றிய பதிப்பு, கலைமகள் விலாச
பதவுரையும் கருத்துரையும்... அச்சுக்கூடம்.
- 1868 திருக்குறள் அதிகாரம் 11-20 உபுஷ்பரதச் செட்டியார்
கலாரத்தநாகரம். சென்னை.
- 1869 திருக்குறள் மூலமும் சரவண சிந்தாதிரிப்பேட்டை கேசவ
பெருமானையர் உரையும் முதலியார் பதிப்பு, பிராபக
கலாநந்த கலாமிகள் பரி அச்சுக்கூடம், சென்னை
சோதித்தது.
- 1870 திருக்குறள் பதவுரை அதிகாரம் இளஸ்.எம்.பிரஸ், தரங்கம்பாடி.
31-40
- 1870 திருவள்ளுவரின் குறள் சத்திய தீபம் அச்சுக் கூடம்.
ஆர்.எம்பாடி உரை,
- 1870 நூறுகுறள் உரையுடன் கிறிஸ்டியன் நாவல் ஜோசைட்டி
பிரஸ் சென்னை.
- 1872 குறள் (முதற்பகுதி அறத்துப்பால்) இளஸ்.எம்.பிரஸ், தரங்கம்பாடி.
உரையுடன்
- 1873 குறள் மூலமும் உரையும் இளஸ்.ஹோபுஷ் பதிப்பித்தது.
(அறம், பொருள்) இளஸ்.எம்.பிரஸ், தரங்கம்பாடி.
- 1873 திருக்குறள் (குறவறம், அரசியல்) வேப்போரி மிகியோன் அச்சுக்
பரிமேலழகர் செய்த இலக்கண கூடம், சென்னை.
உரையும் இராமாநுச கவிராயர்
செய்த வெள்ளுரையும் புத்துரை
யும் துறு ஐயர் செய்த மொழி
பெயர்ப்பும்
- 1873 திருக்குறள் பரிமேலழகர் இட்டா குப்பு சாமி நாயுடு
உரையைக் கொண்டியற்றிய பதிப்பு, கவிரஞ்சனி அச்சுக்
பதவுரை, கருத்துரையுடன் கூடம், சென்னை.
- 1875 திருக்குறள் மூலமும் உரையும் M.வீராசாமி பிள்ளை பதிப்பு,
(1849 ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பின் எம்ப்ரஸ் ஆப் இந்தியா அச்சுக்
திருத்தப்பதிப்பு) கூடம், சென்னை.

- 1875 திருக்குறள் மூலம் வைத்திய லிங்கம், பிள்ளை,
திருஷ்ண சாமர்பிள்ளை,
சென்னை.
- 1878 திருக்குறள் மூலம் சிவீராசாமி நாயுடு, வித்யா
வினோதினி அச்சுக்கூடம்.
- 1880 திருக்குறள் மூலம் டி.இ.பரகராம முதலியார் பரப்
பிரம்ம அச்சியந்திர சாலை,
சென்னை.
- 1884 திருக்குறள் பரிமேலழகாரையைத் தஞ்சாவூர் சின்ன கன்னைய
கொண்டியற்றிய பதவுரையும், செட்டியார் அவர்களால்
கருத்துரையும் விசேடவுரையும் எம்ப்ரஸ் ஆப் இண்டியா
திருமயிலை வைதிலிங்க அச்சுக்கூடத்திற்கு பதிப்பிக்கப்
தேசிகரால் பார்வையிடப் பெற்றது பட்டது, சென்னை.
- 1885 திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் ஊடாபுஷ்பரதச் செட்டியார் பதிப்பு,
செய்த இலக்கண வுரையும் கலாரத்தநாகம் அச்சுக்கூடம்,
திருமயிலை முருகேச முதலியார் சென்னை பட்டணம்.
பல பிரதிபலங்களைக் கொண்டு
பரிசோதித்து-தெளிபொருள்
விளக்கப் பதவுரையும் சேர்த்தது.
- 1885 திருக்குறள் 100 சுப்பராய செட்டியார் பதிப்பு,
ஆதிகலாநிதி அச்சுக்கூடம்,
சென்னை.
- 1886 திருக்குறள் மூலம் ஜீவரக்ஷாமிந்த அச்சுக்கூடம்,
சென்னை.
- 1889 குறள் மூலமும் சுகாதத்தியர் லாரன்சு அசைலம் பிரஸ்
இயற்றிய கருத்துரையட்ட-
வணையும் பொழிப்புரையும்
- 1893 திருக்குறள் பரிமேலழகாரையைத் தி.இராசவலு நாயுடு பதிப்பு,
கொண்டு சரவண பெருமானையர் ஸ்ரீ ருக்மணி விலாச அச்சுக்
இயற்றிய பதவுரையும் கருத்து கூடம், குறை, சென்னை.
ரையும் விசேடவுரையும்

1893	திருக்குறள் மூலமும் பொழிப்புரையும்	மயிலை விசந்தர முதலியார் உரை, விக்டோரியா ஜூபிலி அச்சுக் கூடம், சென்னை. நாராயணசாமி முதலியார் பதிப்பு.
1893	திருக்குறள்	
1893	திருக்குறள் மூலம்	சுந்தர முதலியார், விக்டோரியா ஜூபிலி அச்சகம், சென்னை.
1899	திருக்குறள் பரிமேலழகருரையைக் கொண்டுசுவணபெருமானையர் இயற்றிய பதவுரையும் சுருத்துரையும் விசேடவுரையும்	திருமயிலை வைத்திய லிங்க தேசிகரால் பார்வையிடப்பட்டது. கூடம், குளை, சென்னை. வாலாஜா பேட்டை அஷண் முகப்ப செட்டியார் பதிப்பு, எம்பர்ஸ் ஆப் இன்டியா, சென்னை.
1900	திருக்குறள் இரண்டாம் பகுதி	சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு (பி.ஏ. தேர்விற்குரியது)
1904	திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகருரையும் கோவடிவேலு செட்டியாரவர்கள் இயற்றிய தெளிபொருள் விளக்கமும் சுருத்துரையும் குறிப்புரையும்	கோவடிவேலு செட்டியார், வல்லி. ப. தெய்வநாயக முதலியார் பதிப்பு, கமர்ஷியல் அச்சியந்திர சாலை, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை. (இரு பாசங்கள்)
1919	திருக்குறள் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன் திருத்தமான இரண்டாம் பதிப்பு (பெயர் குறிப்பிட விரும்பாத ஆசிரியரது)	கோவடிவேலு செட்டியார், மங்கலம் ஷண்முக முதலியார் பதிப்பு, சச்சிதானந்த அச்சியந்திர சாலை, சோமனேகவரன் பேட்டை, சென்னை.
1972	திருக்குறள் அறம், பொருள்	மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்
1976	திருக்குறள் காமம்	மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்
1906	திருக்குறள் மூலமும் சரித்திரச் சுருக்கமும் மாலையும்	கார்டன் பிரஸ், சென்னை.

- 1906 திருக்குறள் 1-13 (எல்லீஸின் விகிருஷ்ண மாச்சாரியார் ஆங்கில விளக்கமும் திருவள்ளுவர் பதிப்பு, சென்னை. வாழ்க்கை வரலாறு முதலின இணைந்தது)
- 1907 திருக்குறள் பரிமேலழகர் சோம சுந்தர வுபாத்தியாயர் உரையைத் தழுவி சரவணப் பதிப்பு, பாரதி விலாச அச்சக் பெருமானையர் ஆக்கிய உரை கூடம், சென்னை.
- 1908 திருக்குறள் மூலம் சுவாமிநாத பண்டிதர் பதிப்பு, சைவ வித்தியா நுபாலனயம், சென்னை.
- 1909 திருக்குறள் சரவணப் பாலவிர்த்திபோதினி பெருமானையர் உரை அச்சுக்கூடம், சென்னை.
- 1909 திருக்குறள் முதற்பாவின் பா. சுங்காதர தேவர் (தொகுப்பு) பரிமேலழகருரை விளக்கம் பிரஸிடென்ஸி அச்சுக்கூடம், சென்னை.
- 1909 தமிழ் வேதமாகிய திருக்குறள் சீகாழி பி.டி.ரத்தினம் பிள்ளை வசனம் சீர்காழி.
- 1910 திருக்குறள் பரிமேலழகருரை முராசுந்தசாமிக் கவிராயரால் திருவள்ளுவ மாஸையும் அதற்குச் விவேகபாநு முத்திர சாலையில், சரவண பெருமானையர் எழுதிய மதுரை. உரையும் மு. இராகவையங்காரால் பார்வையிடப் பெற்றது.
- 1911 திருவள்ளுவர் குறள் சுரபாத்திர சிவப்பிரகாச சுவாமி கள் தொகுத்து, வேதாந்த மனை சிந்தாமணியில் சேர்த்தது, சென்னை.
- 1913 தமிழ் வேதமாகிய திருக்குறள் முரா. அருணாசலக் கவிராயர் வசனம் விவேகபாநு அச்சகம்.
- 1913 திருக்குறள் சரவணப் கோபால கிருஷ்ணக் கோனார் பெருமானையர் உரை நிரஞ்சன விலாசம் பிரஸ்.

- 1917 திருக்குறள் மணக்குடவருரை - வஉசிதம்பரம் பிள்ளை, பிரம்பூர்
அறத்துப்பால் சென்னை, கே.ஆர்.பிரஸ்,
சென்னை.
- 1918 திருக்குறள் மூலம் கணேச அச்சுக்கூடம், குளை,
சென்னை.
- 1919 திருக்குறளின் பாயிரமும் பொன்னம் பலம் இராமநாதன்
இயற்றிய இராமநாததீபமும் நாவலர் அச்சுக்கூடம், யாழ்ப்
பாணம்.
- 1920 திருக்குறள் தெளிபொருள் கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை
விளக்கப் பொழிப்புரையுடன்
- 1920 திருக்குறள்: பரிமேலழகர் உரை செ.மு.வேலுமுதலியார் பதிப்பு,
(கையடக்கப் பதிப்பு) சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார்,
சென்னை.
- 1921 திருக்குறள் அதிகாரச் சாரமாகிய வஞ்சகணேச பண்டிதர்
திருத்தாலாட்டு யாழ்ப்பாணம்
- 1921 முதற்குறள் விருத்தி அரசுஞ் சண்முகனார், ம. சுந்தர
பாண்டிய ஓதுவார் பதிப்பு,
மதுரை மீனலோசனி அச்சி
யந்திர சாலை.
- 1922 திருக்குறள் வசனம் குருசரணாலயர், டி.ஆர்.
திருவேங்கடம் பிள்ளை பொழிப்
புரை, த. கனக. சுந்தரம் பிள்ளை
பதிப்பு, சென்னை.
- 1923 திருக்குறள் விளக்கம் எம்.எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர்
அலையன்ஸ் கூம்பெனிப் பதிப்பு.
- 1924 திருக்குறள் திரட்டும் முரா அருணாசலக் கவிராயர்
தெளிபொருள் வசனமும் பிந. சிதம்பர முதலியார் பிரதர்ஸ்
மதுரை.
- 1924 திருவள்ளுவர் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், சென்னை.

- 1924 திருக்குறள் மூலமும் வா மாக்கசகாயஞ் செட்டியார்
திருவள்ளுவ மாலையும் பாலகப்பிரமணியன் பிரஸ்.
(சொற்குறிப்பகராதியுடன்)
- 1924 திருக்குறள் விளக்கம் கிருஷ்ணாம் பேட்டை குப்பு
சாமி முதலியார் பதிப்பு அறம்
1924, காமம் - 1926, பொருள் - 1926
- 1924 திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியரவர்களால்
இயற்றிய உரையும் தெளிபொருள் பரிசோதிக்கப்பட்டது.
விளக்கப் பதவுரையும், இரத்தின நாயகர் & சன்ஸ் -
திருக்குறள் விலாச அச்சியந்திர
சாலை, சென்னை.
- 1925 குறள் 400 செய்யுட்கள் அமாதவையா
பி.ஏ.பாடத்திற்குரிய பதிப்பு.
- 1925 திருக்குறள் மணக்குடவர் கா. பொன்னுசாமி
உரையும் திருவள்ளுவ மாலையும் நாட்டார் பதிப்பு, நோபிஸ்
அச்சியந்திர சாலை, சென்னை.
- 1926 திருக்குறள் அறத்துப்பால் பதம்சிரித்த பதிப்பு.
- 1926 திருக்குறள் அதிகாரம் 11-20 சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், சென்னை.
- 1926 நூறுகுறள் உரையுடன் கிறித்துவ இலக்கியக் கழகம்,
சென்னை.
- 1928/29 திருக்குறள் பொழிப்புரை கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை
தி.தெ.சைகி.நூ.கழகம், சென்னை.
- 1928 திருக்குறள் பரிமேலழகர் மணி திருநாவுக்கரசு முதலியார்
உரையுடன் கையடக்கமானது வாவிள்ளை இராமஸ்வாமிஷ்
சாஸ்த்ருலு அண்ட் சன்ஸ்.
- 1928 திருக்குறள் தீபாலங்காரம் இராணி இலட்குமி அம்மணி
108 அதிகாரங்களும் வசனமும் அம்மாள் மருங்காபுரி ஜமீன்
றாரணி
- 1928 திருக்குறள் மூலம் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், சென்னை

1928	திருக்குறள் அறம்	காயாமொழி குமரகுருபரர் உண்மையுரை, கோஸ்டன் அச்சகம், சென்னை.
1928	திருக்குறள் மூலமும் உரையும்	அநாராயண சரணர், ஸ்டார் பிரஸ், கும்பகோணம்.
1929	திருக்குறள் மூலமும் பொழிப்புரையும்	காஞ்சிபுரம் (கி) கே. வீரராசவன் உரை, குமரன் அச்சகம், காஞ்சிபுரம்.
1930	திருக்குறள் மூலமும் தெளி பொருள் வசனமும்	முரா. அருணாசலக் கவிரயர் மீனலோசனி அச்சியந்திரசாலை, மதுரை, (மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பதிப்பு?)
1930	திருக்குறள் பாயிரம்	வேலூர் குழந்தை வேலன் சென்னை.
1931	திருக்குறள் சாரம் (108 அதிகாரமும் வசனமும்)	டி.எஸ். பரமசிவன் பிள்ளை பதிப்பு
1932	திருக்குறள் நாட்குறிப்பு (366 பொறுக்கு மணிகள் கருத்துரையுடன்)	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
1933	திருக்குறள் அறத்துப்பால் தண்டபாணி விருத்தியுரை	நாகை சொ. தண்டபாணி பிள்ளை உரை, சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக்கழகம், சென்னை.
1933	திருக்குறள் மூலமும் உரையும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும்	ஆ.அரங்கநாத முதலியார், சுவர்ண விலாஸ், திருவல்லிக் கேணி, சென்னை.
1933	திருக்குறள் (4,8,22,43,99 அதிகாரங்கள்)	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
1934	திருக்குறள் உரையுடன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும்	" "

1934	திருக்குறள் (60-62, 96-102 அதிகாரங்கள்)	" "
1934	திருக்குறள் நாட்குறிப்பு (முதல் 365 குறள் - சுருத்துரையுடன்)	" "
1935	திருக்குறள் நாட்குறிப்பு (இரண்டாவது 365 குறள் - சுருத்துரையுடன்)	" "
1935	திருக்குறள் விருத்தியுரையும் அறத்துப்பால்	வ.உ.சிதம்பரம்பிள்ளை செந்தமிழ் பிரசுரம்
1935	திருக்குறள் (தமிழ்மறை)	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
1935	உரைநடையில் திருக்குறள்	வ.சுப்பமாணிக்கம், பேகன் பதிப்பகம், காரைக்குடி..
1937	திருக்குறள் பரிமேலழ கருரையும் விளக்கமும்	ஆர். மீனாட்சி சுந்தரம் டிள்ளை, இரத்தின நாயகர் அண்டு ஸன்ஸ், சென்னை.
1937	திருக்குறள் அறத்துப்பால் மூலமும் பரிமேலழகருரையும்	வைமுகோபால கிருஷ்ணமாச் சாரியாரால் பார்வையிடப் பெற்றது.
1937	வைமுகோ. ராமானுஜாசார்யர் இயற்றிய குறிப்புரையுடன்	ஆர்.ஜி. அச்சுக்கூடம், சென்னை.
1938	திருக்குறள் பொருட்பால் காமத்துப்பால் குறிப்புரையுடன்	வைமுகோபால கிருஷ்ண மாச்சாரியர். ஆர்.ஜி. அச்சுக் கூடம், சென்னை.
1939	திருக்குறள் அறத்துப்பால் பாலருரை பிளஸ்கப்பிரமணிய சாஸ்திரி உரை	பி.எஸ். நாராயணனால் முருக விலாஸ், ஜனானுகூல பிரஸில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது, திரிசிரபுரம்
1939/41	திருக்குறள் விரிவுரை (2தொகுதி) தருவிசுவியாணசுந்தாம்	சாது அச்சுக்கூடம், சென்னை.

1940	தமிழ் வேதம் திருக்குறள் இருபது வீ. பரமசிவ உபாத்தியாயர், சமரச சன்மார்க்க சங்கம், கோம்பை, மதுரை.
1940	அஷ்டோத்திர திருக்குறள் டி.ஜி. ராமகிருஷ்ணய்யர் உரை போதினி (108 குறள்) சி.எம்.வி.பிரஸ், மதுரை.
1942	திருக்குறள் (தமிழ் மறை) சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
1943	திருக்குறள் நூறு சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கருத்துரையுடன் கழகம், சென்னை.
1944	திருக்குறள் மூலமும் சு.அ. இராமசாமிப் புலவர் உரை அரும்பத உரையும் ஒற்றுமை ஆபீஸ், சென்னை.
1945	திருக்குறள் காமத்துப்பால் தி.பொ.பழனியப்பிள்ளை காலிங்கர், பரிப்பெருமாள் பதிப்பு, திருவேங்கடேசுவரன் உரை கீழ்க்கலை ஆராய்ச்சிக் கழகம், திருப்பதி, மறுபதிப்பு 1959.
1947	திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
1947	திருக்குறள் மூலமும் உரையும் திருவள்ளுவர் சங்கம், விருதுநகர்
1947	குழந்தைக்கும் குறள் நூறு ரா.கோவிந்தராசு, திருக்குறள் கழகம், பொன்மலை
1947	திருக்குறள் எழுபது கருத்துரை சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை
"	எண்பது "
"	நூறு "
"	இருநூறு "
1947	தலைமைத் திருக்குறள் அ. நடேச முதலியார், திருச்சி. பொழிப்பும் விளக்கமும்.

1948	திருக்குறள் பொருட்பால் (அறத்துப்பால் குறைப் பகுதியும்) தி.பொ. பழனியப்ப பிள்ளை பதிப்பு	திருவேங்கடேசுவரன் கீழ்க் கலை ஆராய்ச்சிக் கழகம், திருப்பதி.
1948	திருக்குறள் விருந்து (100)	சுத்தானந்த பராதியார், ஸ்ரீநிவாஸ வரதாச்சாரி அண்டு கோ, சென்னை.
1948	மாணவர் திருக்குறள் பெருந்திரட்டு	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
1948	மாணவர் திருக்குறள் குறுந்திரட்டு	"
1948	திருக்குறள் ஐம்பது கருத்துரை	"
1949	திருக்குறள் கவிராஜ பண்டிதர் உரை	அச்சுரவர்த்தி நயினார் பதிப்பு சாது அச்சுக்கடம், சென்னை.
1949	திருக்குறள் தெளிவு	சுந்தர சண்முகனார்
1949	திருக்குறள் பொருட்பாலும் காமத்துப்பாலும் பாலருரை	பி.எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி உரை, ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி கோசஸ்தானம், சென்னை.
1949	திருக்குறள் காமத்துப்பால் விளக்கவுரை	வீமுனிசாமி, சக்தி காரியாலயம் கோயமுத்தூர், மறுபதிப்பு 1957.
1949	திருக்குறள் தெளிவுரை	முவரதராசன் உரை, சை.சி.நா. கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு பிப். 1968, ஏப். 1968, ஜூன் 1969, செப். 1986-75 ஆம் பதிப்பு
1949	திருக்குறள் குழந்தையுரை	அ.மு. குழந்தை, சிவலிங்கம் நூற்பதிப்புக் கழகம், ஈரோடு, மறுபதிப்பு 1955, 1967.
1949	திருக்குறள்	ந.சி. சுந்தையாபிள்ளை உரை ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை

1949	திருக்குறள் அறத்துப்பால் விளக்கம்	இரா. சாரங்கபாணி லயோலாக் கல்லூரி, சென்னை.
1950	திருக்குறள் மணிவிளக்கவுரை பகுதி I	பட்டுச்சாமி ஓதுவார், பழநியட்டா பிரதர்ஸ், சென்னை.
1950	திருக்குறள் மூலமும் தெளிபொருள் உரையும்	பி.இரத்தின நாயகர் அண்டு சன்ஸ், சென்னை.
1950	திருக்குறள் மூலம்	அருணாசல முதலியார், சென்னை.
1950	திருக்குறள் மூலம்	க.மு. சின்னப்பபிள்ளை, பி.எல். அருணாசல முதலியார் சன்ஸ்.
1950	திருக்குறள்	வீ.முனிசாமி பதிப்பு, திருக்குறள் அச்சகம் லிட்ட., கடலூர்.
1950	திருக்குறள்	பகுத்தறிவுப் பாசறை.
1950	திருக்குறள் மூலமும் அதிகார வைப்பு முறையும்	குமார் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை.
1950	திருக்குறள் மூலம் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் (விடுதலை பெற்ற நம்நாட்டுக் குடியரசின், அரசியல் அமைப்புத் தொடக்க நாள் வெளியீடு.)	தி.கி. நாராயண சாமி நாயுடு பொதிசைப் பதிப்பகம், கடலூர்.
1950	திருக்குறள்	முரா. சுந்தசாமிப் பிள்ளை உரை விவேகானந்தர் அச்சகம், மதுரை.
1950	திருக்குறள்	மணி திருநாவுக்கரசு முதலியார் பதிப்பு, வாவிள்ள ராமஸ்வாமி சாஸ்த்ருலு அண்டு சன்ஸ், சென்னை.
1831	திருவள்ளுவர் மூலமும் திருக்குறள் மூலமும்	தாண்டவராய முதலியார் சர்ச் மிசியோன் அச்சகம் கூடம், மறுபதிப்பு 1909

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

திருக்குறள் மாநாடு-2015
18, 19, 20 செப்ரெம்பர் 2015
சங்கரப்பிள்ளை மண்டபம்

* ஊர்வலை	* சொற்பொழிவுகள்
* ஆய்வரங்கு	* கருத்தரங்கு
* மகளிர் அரங்கு	* பட்டிமண்டபம்
* கவியரங்கம்	* கௌரவிப்பு

அனைவரையும் அன்புடன் அழைக்கின்றோம்

பொதுச் செயலாளர்
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
7, சங்கம் வீதி, கொழும்பு -06
தொலைபேசி 011 2363759 தொலைநகல் 011 2361381
மின்னஞ்சல் - tamilsangamcolombo@outlook.com

18.09.2015 வெள்ளிக்கிழமை

மாலை 4.00 மணிக்கு ஊர்வலம் ஆரம்பம்

(காலி வீதி முகப்பிலிருந்து திருவாரா மாவத்தையினூடாக கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தை வந்தடைதல்)

பரிமேலழகர் அரங்கு

- 5.30 - சங்கக் கொடியேற்றல்
- 5.40 - மாங்கக விளக்கேற்றல்
திரு.திருமதி. சுஜன் தம்பதி
- 5.50 - தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து
செல்வி ப்ரியங்கா ஆன் பிரான்சிஸ்
- 6.00 - குறளி வாழ்த்து
கொழும்பு சைவமங்கையர் வித்தியாசைய மாணவிகள்
- 6.10 - வரவேற்புரை
திருமதி சுசந்தி கிராஜகுலேந்திரா (நூலகச் செயலாளர்)
- 6.20 - தொடக்கவுரை
திரு.கே.வி.தவராசா (அட்சிக்கு உறுப்பினர்)
- 6.30 - தலைமையுரை
திரு.மு.கதிர்காமநாதன் (தலைவர், கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்)

மாநாட்டு மலர் வெளியீடு

- 6.40 - வெளியீட்டுரை
திரு.ந.கருணாஆனந்தன் (தலைவர், நாவலர் குழுவின் மன்றம்)
- 6.50 - முதற் பிரதி பெறுரை
திருமதி ஜெயந்தி வீடுநாதன் (சபத்தரணி)
- 7.00 - சிறப்புரை : 'சிமைபும் குறையும்'
முனைவர் சிமைப்பொன் சு.செல்வப்பன் (முத்த தமிழ்நகர் தமிழ்நகரம்)
- 7.50 - நன்றியுரை
திரு.மா.சுடாட்சுரன் (நிலையமைப்புச் செயலாளர்)
- 8.00 - சங்ககீதம்

நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு

திரு.ப.க.மகாதேவா (உறுப்பினர் செயலாளர்)

சொல்வன்மை

ஆக்கமூங் கேடும் அதனால் வருதலாற்
காத்தோமயல் சொல்லின்கட் சோர்வு.

19.09.2015 சனிக்கிழமை

காலை நிகழ்வு 9.30 மணி

ஜி.யு.போப் அரங்கு

- 9.30 - மங்கல விளக்கிற்புறம்
திரு.க.பி. விஜயமான் (பொலிஸ் தலைமைப் பொதுப்பதிநாள், வெள்ளத்தை)
- 9.40 - தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து
செல்வன் பவித்தரன் ஈஸ்வரானந்தம்
- 9.50 - குறள் வாழ்த்து
வெள்ளத்தை சாந்த கீளாயர் மகாவித்தியாலய மாணவிகள்
- 10.00 - வரலாற்றுரை
திரு.மு.மகேசுவரன் (ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்)
- 10.10 - தொடக்கவுரை
திரு.வீ.ஏ.திருநாளைசுந்தரம் (ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்)
- 10.20 - தலைமையுரை
பெராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன் (ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்)

10.30

மகனார் அரங்கு

'குறளில் பெண்ணை'

- தலைவர் திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் (ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்)
- இவ்வாழ்க்கை - திருமதி பவானி முருகந்தன் (ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்)
- மக்கட்பேறு - திருமதி வளர்மதி சுமாதரன் (கல்விக்குச் செயலாளர்)
- விருத்தோம்பல் - திருமதி வசந்தி தயாபரன் (எழுத்தாளர்)
- வாழ்க்கைத்துணைநலம் - திருமதி விஜயா திபாகரன் (விநியோகாளர்)

11.20

சுருத்தரங்கு - I

'வள்ளுவ வாழ்வு'

தலைவர்

- முனைவர் சி.எம்.பொன் சி.செல்வப்பன் (முத்த தமிழ்நாள் தமிழ்நாடு)
- பெராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன் (தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பெரா.பங்கலகைக்கழகம்)
- முனைவர் த.திருநாளைக்கரசி (முன்னாள் முதல்வர் மயிலம் கல்லூர், நாகர்கோவில்)
- முனைவர் தா.நீலகண்டிப்பன் (முன்னாள் முதல்வர் கீழங்கல்லூர், தமிழ்நாடு)
- 'முப்பாண்டி' கிருஷ்ணாசுந்தி சோர்சியா (திருக்குறள் சொற்பொழிவாளர், தமிழ்நாடு)

12.30 - நன்றியுரை

திரு.அ.எதிர்வீரசிங்கம் (துணைநிதி செயலாளர்)

12.40 - சங்கீதம்

நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு

திரு.கே.பொன் ஐந்துரை (ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்)

அவை அறிவு

அவையறிந் தாராயிந்து சொல்லு சொல்லின்
தொகையறிந்த தாய்மை யவர்.

19.09.2015 சனிக்கிழமை

மாலை நிகழ்வு 5.30 மணி

- 5.30 - மங்கல விளக்கேற்றல்
திரு.திருமதி. நகுலராஜா தம்பத்
- 5.40 - தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து
செல்வி சாயிடீசுமி ஜொகீஸ்வரன்
- 5.50 - குறளி வாழ்த்து
தென்குளம் தம்பி மகாவித்தியாலய மாணவிகள்
- 6.00 - வரவேற்புரை
திரு.ப.க.மகாதேவா (உறுப்பினர் செயலாளர்)
- 6.10 - தொடக்கவுரை
திரு.ஆ.குமாரத்தி (துணைத்தலைவர்)
- 6.20 - தலைமையுரை
திரு.கந்தையா நீலகண்டன் (ஆட்சிக்கு உறுப்பினர்)
- 6.30 - சிறப்புச் சொற்பொழிவு
குறளி நெறி
முனைவர் சீலம்பொன் சு.செல்வப்பன் (முத்த தமிழந்தர் தமிழ்நாடு)
- 7.15 பட்டிமண்டபம்

தலைவர் : கம்பவாந்தி இ.ஜெயராஜ்

“வள்ளுவனின் கூர்த்த மதநுட்பம் பெரிதும் வெளிப்படுவது”

- அறத்துப்பாலாலேயே : தமிழ்நாடு த.சிவகுமார் (தலைவர், வவுனியா தமிழ்ச்சங்கம்)
திரு.ஜி.திராஜகுலேந்திரா (துணைத்தலைவர்)
- பொருட்பாலாலேயே : திரு.ச.ஸீசன் (இந்தி அறிஞர், கோப்பால் ஆசிரியர் கலாசாலை)
திரு.அ.வாசுதேவா (அமைப்பாளர், கம்பங்குளம்)
- காமத்துப்பாலாலேயே : கலாநிதி ஸ்ரீ.பிரசாந்தன் (முதுநிலை விநியோகாளர், ஜெயவந்தனப்பாடு பக்கலக்கலகம்)
திரு.குமரகுருபரன் அலெக்சாந்தர் (ஆட்சிக்கு உறுப்பினர்)

- 8.15 - நன்றியுரை
திருமதி சந்திரபவானி பரமசாமி (ஆட்சிக்கு உறுப்பினர்)

- 8.25 - சங்கீதம்

நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு

திருமதி பவானி முருகந்தன் (ஆட்சிக்கு உறுப்பினர்)

வைகை அஞ்சலம்

கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர் கற்றார்புண்
கற்ற செலச்சொல்லு வார்.

20.09.2015 ஞாயிற்றுக்கிழமை

காலை நிகழ்வு 9.30 மணி

கா.பொ.இரத்தினம் அரங்கு

9.30 - மங்கல விளக்கேற்றம்

திரு.திருமதி.தவயாகராஜா தம்பதி

9.40 - தமிழகநாய் வாழ்க்கை

செல்வி உமேஷா சிவகுமார்

9.50 - குறள் வாழ்க்கை

செவன். சிராமக்குண்டி தம்பி மகாவித்தியாசய மாணவிகள்

10.00 - வரலாற்றுப்பறை

திரு.கதிர்வேலு மகாதேவா (ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்)

10.10 - தொடக்கவுரை

திரு.ந.காண்டிபன் (ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்)

10.20 - தலைமையுரை

செராசீரியர் சோ.சந்திரசேகரன் (துணைத்தலைவர்)

10.30 கருத்தரங்கு - 2

தலைவர் : ச.செல்வா சிவசுப்பன் (முதல் தரத்தின் தலைவர்)

'வழி வழி வள்ளுவன்'

வள்ளுவரும் கம்பரும்: தம்பி த.சிவகுமார் (தலைவர், வள்ளலா தம்பிச்சங்கம்)

வள்ளுவரும் சேகரிப்பாரும்: சிவசுப்பன் ச.செல்வாசா (துணைத்தலைவர்)

வள்ளுவரும் பாரதியும்: முனைவர் த.திருநாவுக்கரசு (முன்னர் முதல் தரத்தின் தலைவர்)

11.45 கவியரங்கு

குறள் தந்த வாய்வு

தலைவர் கவிஞர் வி. விமலாத்திதன்

அரும் வாழியலை - சி.செல்வாசா

காதல் வாழியலை - சி.செல்வாசா

நாடு வாழியலை - ஸ்கந்தன்

அன்பு வாழியலை - கண்ணியா அமீர் அன்

12.30-நன்றியுரை

திரு.மா.தேவராசா (ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்)

12.40-சாங்கீதம்

நிகழ்ச்சித் தொடர்பு

திருமதி சந்தி சிராஜகுமாரி (துணைத்தலைவர்)

காலம் அறிதல்

ஞானம் கருதினால் கைகொள் காலம்
கருதி கிடத்தாற் செயின்.

20.09.2015 ஞாயிற்றுக்கிழமை

மாலை நிகழ்வு 5.30 மணி

- 5.30 - மங்கல விளக்கேற்றல்**
திரு.திருமதி. கணபதிப்பிள்ளை தம்பதி
- 5.40 - தமிழக்தாயி வாழ்த்து**
செல்வி காவலான் கோகரூர்
- 5.50 - குறளி வாழ்த்து**
பம்பலப்பிடி இராமநாதன் கிருதுமகன் கல்லூர் மாணவிகள்
- 6.00 - வரவேற்புரை**
திரு.ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாம் (துணைச் செயலாளர்)
- 6.10 - தொடக்கவுரை**
திரு.செ.திருச்செல்வம் (கீதச் செயலாளர்)
- 6.20 - தலைமையுரை**
திரு.மு.கதிர்காமநாதன் (தலைவர், கொடும்புத் தம்பச்சங்கம்)
- 6.30 - சிறப்புரை**
'முப்பால்மணி' கிருஷ்ணாசாந்து சோர்சியா (திருக்குறள் சொற்பொழிவாளர் தம்பிநாடு)
- 7.00 - ஒப்புரவாளர் விருது வழங்கல்**

அறிமுகவுரை

திரு.க.க. உதயகுமார் (பதிப்புத்துறைச் செயலாளர்)

7.15 கலைநிகழ்ச்சி

'அபிரமயவேதரா' நடனப்பள்ளி மாணவிகள்

(இயக்கம் : திருமதி திவ்யா சுசீலன்)

7.45 - சிறப்புரை 'வளிவளர் சொன்ன ஆளுமை'

செஞ்சொஞ்செல்வர் கலாநிதி ஆறு.திருமுருகன்

(தலைவர், தெல்லிப்பாளை துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்)

8.15 - நன்றியுரை

திரு.க.சுந்தரமூர்த்தி (ஆட்சிக்கு உறுப்பினர்)

8.25 - சங்கக்கூடம்

நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு

திரு.க.க. உதயகுமார்

நகை

இரத்தலின் இன்னாது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமிழ் குணம்.

